

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 4Α' (91) - ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 - 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 - Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γεωραδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακουνώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ – 10^ο,
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	692
ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ	
Περί τῶν κανονικῶν συνεπειῶν τῆς καύσεως νεκρῶν	693
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου,</i> Ἐκκλησία καί νέος Ἑλληνισμός	695
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου,</i> Βιοηθικά διλήμματα καί Ποιμαντικοί προβληματισμοί γιά τήν ἀρχή τῆς ζωῆς	704
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεγάρων καί Σαλαμίνος κ. Κωνσταντίνου	720
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ	724
Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Δαβίδ	728
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
Κστ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διά θέματα Αἵρέσεων καί Παραθρησκείας	733
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	737
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	777
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	779
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	783

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Νοεμβρίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε τὴν Ἐγκύκλιο ὑπ' ἀριθμὸν 2959 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τῶν κανονικῶν συνεπειῶν τῆς καύσεως νεκρῶν. Ἐπίσης δημοσιεύουμε τίς εἰσηγήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου καὶ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, οἱ ὁποῖες παρουσιάσθηκαν στὴν Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τὸν Ὀκτώβριο 2014.

Τὸ θέμα τοῦ Μηνὸς εἶναι ἀφιερωμένο στοὺς Ἐνθρονιστηρίους Λόγους τῶν τριῶν νεοεκλεγέντων Μητροπολιτῶν, δηλαδὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντίνου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Δαβίδ.

Στὰ Συνοδικὰ Ἀνάλεκτα θά βρεῖτε τὸ Χρονικὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς ΚΣτ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν γιὰ θέματα Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείας, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὴ Λαμία ἀπὸ 3 ἕως 5 Νοεμβρίου 2014.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρῶνεται μὲ τὰ συνήθη ὑπηρεσιακὰ κείμενα τῶν Κανονισμῶν καὶ τῶν Προκηρύξεων καὶ μὲ τίς εἰδησεογραφικὲς στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Περί τῶν κανονικῶν συνεπειῶν
τῆς καύσεως νεκρῶν

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 5055
Ἀριθμ. Διεκπ. 2415 Ἀθήνησι 29ῆ Ὀκτωβρίου 2014

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2959

Πρός
τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Εἰς τὰς Ἑδρας τῶν

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος, μέ ἀφορμή τό νέο νομοθετικό καθεστῶς γιά τήν ἀποτέφρωση νεκρῶν, σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 48 καί 49 τοῦ Νόμου 4277/2014 «Νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας - Αττικής καί ἄλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. 156/1-8-2014, τ. Α'), κατά τήν Συνεδρία Αὐτῆς τῆς 14ης μηνός Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ., ἐπελήφθη καί τοῦ ζητήματος τούτου καί ἀπεφάσισε νά σᾶς ἐνημερώσει περί τῶν κανονικῶν συνεπειῶν ἀπό τήν ἀποτέφρωση τοῦ σώματος.

Μέ τά ἄρθρα 48 καί 49 τοῦ Νόμου 4277/2014 ὁ νομοθέτης δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τίς θρησκευτικές πεποιθήσεις τοῦ νεκροῦ. Ἐάν ὁ θανών δέν εἶχε ἐκφρασθεῖ ἐν ζωῇ περί τῆς μετά θάνατον ἐπιθυμίας ταφῆς ἢ ἀποτεφρώσεως τοῦ σώματός του, ἡ ἀποτέφρωση δύναται νά λάβει χώρα μέ μόνη τή δήλωση τοῦ/τῆς συζύγου ἢ «συντρόφου», μετά τοῦ/τῆς ὁποίου/ας ἔχει συνάψει «σύμφωνο συμβίωσης», ἢ τή δήλωση τῶν συγγενῶν πρώτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ.

Τοῦτο, κῆμα τοῦ συγχρόνου μηδενιστικοῦ τρόπου ζωῆς καί τῆς τάσεως πρὸς ἀποθρησκευτικοποίηση κάθε πτυχῆς καί ἐκφάνσεως τῆς ζωῆς τοῦ

ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ ἐκ προοιμίου καταστρατήγηση τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ κεκοιμημένου μέλους τῆς Ἐκκλησίας, ἔλλειψη σεβασμοῦ καί φροντίδος πρὸς τό ἀνθρώπινο σῶμα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν δέχεται γιά τά μέλη Της τήν ἀποτέφρωση τοῦ σώματος, διότι τοῦτο εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 6, 19), στοιχεῖο τῆς ὑποστάσεως τοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου (Γεν. 1, 24), καί περιβάλλει αὐτό μέ σεβασμό καί τιμή ὡς ἔκφραση ἀγάπης πρὸς τό κεκοιμημένο μέλος Της καί ὡς ἐκδήλωση πίστεως στήν κοινή πάντων ἀνάσταση.

Κατόπιν τούτου, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νά ἐνημερώσει, στό πλαίσιο τῆς ἀγρύπνου ποιμαντικῆς φροντίδος Της, τό εὐσεβές Αὐτῆς πλήρωμα, κληρικούς καί λαϊκούς, γιά τίς ἀκόλουθες κανονικές συνέπειες τῆς ἀποτεφρώσεως τοῦ σώματος:

– Ἡ ἀποτέφρωση τοῦ σώματος δέν εἶναι σύμφωνη πρὸς τήν πράξη καί παράδοση τῆς Ἐκκλησίας γιά θεολογικούς, κανονικούς καί ἀνθρωπολογικούς λόγους.

– Πρὸς ἀποφυγὴν οἰασδήποτε θεολογικῆς, κανονικῆς καί ἀνθρωπολογικῆς ἐκτροπῆς, ἀπαραίτητος εἶναι ὁ σεβασμός τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καί ἡ διακρίβωση τῆς οἰκείας βουλήσεως τοῦ κεκοιμημένου καί ὄχι ἡ βούληση ἢ ἡ δήλωση τῶν οἰκείων του.

– Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποδεδειγμένως οἰκειοθελῶς ἐδήλωσε τήν ἐπιθυμία περί καύσεως τοῦ σώματός του, δηλώνει τήν αὐτονόμησή του καί ὡς ἐκ τούτου δέν τελεῖται Νεκρώσιμος Ἀκολουθία καί Ἱερό Μνημόσυνο ὑπέρ αὐτοῦ.

Παρά ταῦτα, ἐπαφίεται στήν ποιμαντική σύνεση καί τήν διακριτική εὐχέρεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ τέλεση ἀπλῶς Τρισαγίου. Ἐπί δέ τού-

τους, κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, Πρόεδρος
† Ὁ Σταγῶν καί Μετεώρων Σεραφεῖμ
† Ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος
† Ὁ Κεφαλληνίας Σπυρίδων
† Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος
† Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν Ἀλέξιος
† Ὁ Καρπενησίου Νικόλαος
† Ὁ Λήμνου καί Ἁγίου Εὐστρατίου Ἱερόθεος

† Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου
Δημήτριος
† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας
Παντελεήμων
† Ὁ Διδυμοτείχου, Ὁρεσιτιάδος καί Σουφλίου
Δαμασκηνός
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης
Ἀνδρέας
† Ὁ Ξάνθης καί Περιθεωρίου Παντελεήμων
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἐκκλησία καί νέος Ἑλληνισμός

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου

(Εἰσήγησις ἐνώπιον τῆς Ι.Σ.Ι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Τρίτη 7 Ὀκτωβρίου 2014)

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
ἐκφράζω ἀπό βάθους καρδίας τήν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τόν ἐν Τριάδι ἅγιο Θεό, διότι μέ ἀξιῶνενά εὐρισκῶμαι καί νά ὀμιλῶ καί πάλιν ἀπό τοῦ Βήματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τοῦ ὁποῦ εἰσηγήθηκα στό παρελθόν θέματα ἀφορῶντα στή ζωή τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε καί πρὸς τήν πατρίδα μας τήν Ἑλλάδα. Ὁριμώτατος σήμερα ὡς πρὸς τήν ἡλικία, ἀναμιμνήσκομαι εὐγνωμόνως τῶν κεκοιμημένων ἐκείνων πνευματικῶν πατέρων καί ἀδελφῶν, ἀοιδίμων Ἀρχιεπισκόπων καί Μητροπολιτῶν, ἐπικαλούμενος τάς εὐχάς των καί προσευχόμενος ὑπέρ τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν. Ὅσοι μέ γνωρίζουν, ἀγνωρίζουν τήν μεγάλη τιμή καί εὐγνωμοσύνη σέ ἐκείνους πού μέ καθωδήγησαν καί μέ ἐχειροτόνησαν.

Μέ πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Ἱερωνύμου, ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ὁμοφώνως ὑπό τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνετέθη στήν ταπεινότητά μου ἡ διαπραγμάτευση τῆς παρουσίας εἰσηγήσεώς μου, ὑπό τόν τίτλο: «Ἐκκλησία καί νέος Ἑλληνισμός».

Εἰσαγωγικά πρέπει νά σᾶς πληροφορήσω, ὅτι τόν Μάρτιο τοῦ ἔτους 1990 ἐκυκλοφορήθη ἕνα ἀπό τά βιβλία μου (σελίδες 232) μέ τόν τίτλο «Ἐκκλησία καί νέος Ἑλληνισμός». Ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὑπῆρξε ἐπιτυχής, ιδιαίτερα δέ ἐσχολιάσθη ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου. Μνεῖαν τοῦ ὄρου «νέος Ἑλληνισμός» ἔκαμα μέ τήν προσφώνησή μου τῆς 31.8.1992 κατά τήν πρώτη Σύναξη τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου στήν Κωνσταντινούπολη ὑπό τήν προεδρία τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Μέ ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ ἐμπροσωπούσαμε ὡς ἐπιτροπή

ἐκ μέρους τῶν Ἱεραρχῶν τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν, ἡ ταπεινότης μου καί οἱ ἀοιδίμοι Μητροπολίται Ἰωαννίνων κυρός Θεόκλητος καί Γρεβενῶν κυρός Σέργιος, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαμε ὁμόφρονες καί σύμφυχοι. Εἰς τό διάλειμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνάξεως μέ ἐπλησίασεν ὁ τότε γέρον καί νῦν μακαριστός Μητροπολίτης Κισσάμου καί Σελίνου κυρός Εἰρηναῖος Γαλανάκης, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ἐπί λέξει: «Ὡστε ἔτσι λοιπόν; Νέος Ἑλληνισμός; Πολύ μοῦ ἤρσεν αὐτός ὁ ὄρος. Θά ἔχη συνέχεια, μάλιστα». Καί εἶχε δίκη.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατά τήν πορεία τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὡς νέας θρησκείας, προκειμένου αὐτή νά διαδοθῆ καί νά ἐπικρατήσῃ, κατά τούς αἰῶνες μετά τήν παύση τῶν διωγμῶν, εἶναι ἕνα τεράστιο κεφάλαιο γιά τό Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, τό ὁποῖο κατέγραψαν σπουδαῖοι ἄνδρες τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Νικόλαος Λούβαρης, ὁ Γεράσιμος Κονιδάρης, ὁ Στίλπων Κυριακίδης, ὁ Παναγιώτης Παναγιωτάκος κ.ἄ. στό μνημειώδη Τόμο «Ἑλλάς» τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, καί ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος.

Μέσα ἀπό τά συγγράμματα καί τίς διακηρύξεις τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων καί τήν συνισταμένη τῶν διακηρύξεων καί τῶν διδαχῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων ἔρχεται ὡς ἀνόθευτο καταστάλαγμα ἡ σωτηριώδης ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγίστη δωρεά τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους. Ὁ δέ Ἑλληνισμός εἶναι τό μεγάλο δῶρο τῶν Ἑλλήνων στήν ἀνθρωπότητα. Ἐλέχθη ὅτι ἡ Ἑλλάδα προσέφερε στόν κόσμον τήν Δημοκρατία, ἡ Ρώμη τό Δίκαιο καί ὁ Χριστιανισμός τήν Ἀγάπη. Ἡ ἀποψη αὐτή εἶναι ὀρθή μέν, ἀλλά τελείως ἐλλειπής. Καί τοῦτο ἐπειδή ὁ Ἑλληνισμός, ἐκτός ἀπό τήν

Δημοκρατία προσέφερε στον κόσμο και την φιλοσοφία, την ποίηση, τις καλές τέχνες και την ανδρεία.

Ίδιαίτερα όμως σέ ό,τι αφορά στον Χριστιανισμό, ό όποιος δέν μπορεί νά νοηθῆ ἔξω ἀπό τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ προσφορά στον κόσμο εἶναι πέρα ἀπό τά ἀνθρώπινα μέτρα καί τά ἐπίγεια πράγματα. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλή γνώση, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δέν εἶναι ὁ νόμος, εἶναι ἡ χάρις. Δέν εἶναι ἐπίγειος τόπος μόνο, εἶναι καί ὁ οὐρανός. Δέν εἶναι ὁ κοινός χρόνος, εἶναι ἡ αἰωνιότητα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ διάπλατη ἀγκαλιά ἀπό τά αἱματωμένα χέρια καί τήν πλευρά τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἐπεκτείνεται σ' ὅλο τόν κόσμο καί μέχρι τόν Ἄδη, γιά νά ἀποδειχθῆ μέ τήν Ταφή καί τήν Ἀνάστασή του, ὅτι αὐτή ἡ ἀγκαλιά εἶναι ἡ σωτήρια κιβωτός τοῦ ἀνθρώπου μέσα στά πελάγη καί τούς ὠκεανούς τῆς πολύπαθης ζωῆς του. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν πιστεύει στήν αἰωνιότητα καί στή σωτηρία, δέν μπορεί νά καταλάβῃ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γιά τούς πιστούς Χριστιανούς ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ βεβαιότητα γιά τήν σωτηρία, ὑπό τίς προϋποθέσεις πού διδάσκει τό Εὐαγγέλιο καί ἡ Ἐκκλησία.

Ὅσοι δέν πιστεύουν, βλέπουν τήν Ἐκκλησία ἢ ὡς ἓνα κοινωνικό παράγοντα, ἢ ὡς κύριο στήριγμα τοῦ Ἔθνους, ἢ τό πιό ὑποτιμητικό, ὡς δύναμη συντηρήσεως καί ἀναχρονισμοῦ. Ἡ μαρτυρία τῶν πιστῶν, ὡς ἐμπειρία, βίωμα καί ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς των μέσα στήν Ἐκκλησία, εἶναι τό κεφάλαιο τῆς «ἀπολογίας» τῆς πρὸς τούς ἀπίστους, πού ἔχουν τήν ἀκρισία καί νά τήν ἐγκαλοῦν. Ὁ εὐαγγελικός Λόγος καί ἡ Ἱερά Παράδοση, ἐνηρμονισμένα στοιχεῖα, «θεωρία τε καί πράξι», μέσα στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἐξασφαλίζουν στους πιστούς ἓνα ἀστείρευτο ποτάμι πνευματικῆς δωρεᾶς, πού διαποτίζει δυναμικά καί χαριτώνει ἐσωτερικά τήν ὑπαρξή τους. Ἡ Ἐκκλησία βλέπει μέ πολλή στοργή καί ἀγάπη ὅλους, ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἄπιστοι ἢ καί ἐχθροί τῆς. Γι' αὐτό στον καθένα ἀπό αὐτούς ἐπαναλαμβάνει τήν πρόσκληση τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου «Ἐρχου καί Ἴδε» (Ἰω. 1,47). Ὅποιος ἔλθῃ στό περιβόλι τῆς καί ἀληθινά δῆ τούς ἀνθρώπους καί τούς καρπούς τῆς δέν πρόκειται νά ξαναφύγῃ ποτέ.

Οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἔχουν τό προνόμιο καί τήν εὐθύνη νά διδάσκουν τόν λαό

τοῦ Θεοῦ, βλέπουν καί θεωροῦν ὅλα τά πρόσωπα καί τά πράγματα κάτω ἀπό τό πρῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορεί νά γίνῃ διαφορετικά. Ὅλη ἡ ζωὴ γύρω μας μαρτυρεῖ καί κηρύσσει τήν Ἐκκλησία, γιά τό παρόν καί τό μέλλον. «Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3,11), εἶπε ὁ ἱερός Παῦλος. Μέ τήν καλλιέργεια αὐτοῦ τοῦ ὑγιοῦς ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος εἶδαμε στά νεότερα χρόνια, πὼς ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεί νά εἶναι πρῶτα θεραπαινίδα μιᾶς ἐθνικῆς ιδέας ἢ ὑποθέσεως καί μετὰ ὅλα τά ἄλλα. Μέ τήν ἄνθηση τῆς ὀρθοδόξου θεολογικῆς σκέψεως ἐβεβαιωθήκαμε πιό πολύ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρῶτα κιβωτός σωτηρίας καί μετὰ ἀκολουθοῦν ὅλα ὅσα μπορούν νά χωρέσουν μέσα σ' αὐτή. Ἐτσι ὁ λόγος μᾶς ὠθεῖ στή θεώρηση αὐτοῦ πού ἀποκαλοῦμε πατρίδα, Ἑλλάδα, Ἑλληνισμό. Γιά τό παρελθόν αὐτῆς τῆς συζεύξεως τῆς Χριστιανικῆς Ὀρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἢ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους, ἔχουν γραφῆ χιλιάδες σελίδες. Στίς πλεῖστες ἀπό αὐτές, καί ὅπου ἰδιαίτερα δέν ὑπάρχει ἰδεολογική προκατάληψη ἢ ἀλλότρια κοσμοθεωριακή τοποθέτηση, γράφεται μέ ἔμφαση πὼς ἡ Ὀρθοδοξία ἔδωσε νέα πνοή ζωῆς στον Ἑλληνισμό, ἡ δέ Ἐκκλησία ἔσωσε τό Ἔθνος μας ἀπό τόν μουσουλμανικό ἐξανδραποδισμό καί τήν ἐξαφάνιση. Στους καιρούς μας εἶναι ἀνάγκη νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν στεῖρα παρελθοντολογία τοῦ πολιτικοῦ κομματισμοῦ καί νά φύγωμε ἀπό τίς ἀνεπίκαιρες ἀντιπαραθέσεις. Κρατῶντας ὡς πολύτιμο ἐφόδιο τήν πείρα καί τά διδάγματα τῆς ἀποσαφηνισμένης ἱστορικῆς πραγματικότητας, σέ συνδυασμό μέ τήν θεολογική ἐκκλησιολογική σκέψη, νά ἐγκύψωμε μέ σοβαρότητα στον ὀξύτατο προβληματισμό τῆς ἐποχῆς μας, πού λέγεται «Νέος Ἑλληνισμός». Θά δώσωμε λόγο στό Θεό καί θά χλευασθοῦμε ἀπό τίς ἐπόμενες γενιές, ἂν δέν σταθοῦμε ἀντάξια ἐμπρός στή νέα πραγματικότητα, ὅπως τήν συνθέτουν οἱ κοσμογονικές ἀλλαγές τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν. Ἡ Ὀρθοδοξία προσφέρει καί σήμερα στον Ἑλληνισμό τήν διαβεβαίωση ὅτι θά τόν συγκρατήσῃ ὀρθοῦ καί ἀκέραιο μέσα στή θύελλα πού σηκώνουν οἱ διεκδικήσεις καί οἱ ἀμφισβητήσεις ἀπό μέρους τῶν ἐχθρῶν του. Κι αὐτό ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία διαθέτει τήν ἐναργῆ αὐτοσυνείδηση τῆς συμπώσεως μεταξύ τῆς ἔμφυξης παρουσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς ἔμφυξης ὑπάρξεως τοῦ πλη-

ρώματός της. Πιό απλά, η Έκκλησία στηρίζει και σήμερα τόν Έλληνισμό, επειδή ο ίδιος ιστορικός λαός είναι και Έκκλησία και Ελλάδα. Χρέος και αποστολή της Έκκλησίας είναι να βοηθήσει και να σώσει αυτόν τόν λαό του Θεού, και ο λαός να αντιληφθή τήν ευθύνη του παραμερίζοντας τούς ξενόφερτους δογματισμούς που ήδη παραπαίνουν στη διεθνή κονίστρα τών λαών. Όλοι μαζί οι Έλληνες για να σωθούμε.

Με μιά ματιά ανάδρομη στο παρελθόν θαυμάζουμε τόν αρχαίο κλασικό ελληνικό πολιτισμό, εκπλησσομέθα από τό μεγαλείο της εκπολιτιστικής κυρίως ελληνικής εκστρατείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, θέτομε μαύρη ταινία στη ρωμαϊκή κυριαρχία με τά εγκλήματα έναντι της χριστιανικής πίστεως και μένομε έκστατικοί εμπρός στο συναπάντημα του διακηρυχθέντος αρχαίου ελληνικού πολιτισμού με τήν αντειλάσα εν ελευθερία μεγάλη και ανθρωποσωτήρια ευαγγελική χριστιανική πίστη, ή οποία εκαρποφόρησε επί χίλια χρόνια τόν έλληνοχριστιανικό βυζαντινό πολιτισμό, τόν μακροβιότερο τών επί της γης πολιτισμών. Ακολούθησε ή μισητή σκλαβιά, κι από τήν τέφρα εξήλθε ο σπινθήρας για τήν ελευθερία, και ή λάμψη από τήν ελπίδα της Αναστάσεως, της παμμεγίστης δωρεάς του Χριστού για τήν σωτηρία μας και τήν μέλλουσα κληρονομία.

Ο όρος «Νέος Έλληνισμός» δέν σηματοδοτεί και δέν προσδιορίζει μιά επιτυχημένη και σταθερή περίοδο θριάμβου του λαού και του Έθνους μας, όπου όλα πηγαίνουν καλά και εμείς διαβιούμε καλύτερα. Άλλωστε οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι ανέκαμψαν τήν πορεία μας προς τήν πρόοδο και τόν πολιτισμό. Οι έναλλαγές στη ζωή τών λαών με τά υπέρ και τά κατά, είναι μόνιμο φαινόμενο, με τούς ισχυρούς λαούς, όμως, να έχουν τό προνόμιο τών μακρών περιόδων ειρήνης και πολιτισμού. Οι απαρχές της δικής μας ευμάρειας, όταν έληξε ο άπεχθής και άδικαίωτος εμφύλιος πόλεμος τών Ελλήνων, τή υποκινήσει τών Σλαύων κομμουνιστών, έσκόνταψαν στήν περιπέτεια της έπταετίας 1967-1974. Ξεχνώντας ό,τι άλλο, τό Έθνος μας ήταν τραυματισμένο από τήν απώλεια της Κύπρου τών Ελλήνων. Τήν Κύπρο παρωμοίασε ο νομπελίστας ποιητής ως «χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στο πέλαγος». Και εκεί παραπαίει ακόμα.

Όπως έχει γίνει ήδη αντιληπτό, ολόκληρη ή εισήγησή μου κινείται γύρω από δύο πόλους. Πρόκειται για τήν Έκκλησία μας και τόν Έλληνισμό στη διαμορφουμένη νέα μορφή του κατά τίς τελευταίες και υπό εξέλιξη έκδοχές του. Στόν πρώτο υπό έρευνα χώρο, ήτοι της άγίας μας Έκκλησίας, όπως εμείς τήν συνειδητοποιούμε, διαπιστώνομε τήν άπουσία της άνησυχίας από εμάς και τούς πιστούς της.

Χριστιανός διανοούμενος πανεπιστημιακού επιπέδου, που πέθανε στήν Άθήνα πριν από χρόνια, συνήθιζε να λέγη και να γράφη πώς απαραίτητο χαρακτηριστικό της ζωής κάθε υπευθύνου Χριστιανού είναι ή άνησυχία. Πολλές φορές είχε κάμει λόγο με ιδιαίτερη έμφαση για τήν «άγία άνησυχία», που τήν καλλιεργούσε συνειδητά στους συνεργάτες του, με αντικειμενικό σκοπό να μη λιμνάσουν ποτέ τά πνευματικά διαφέροντα τών Χριστιανών και οι άρχοντες να μη πλέξουν ποτέ τό έξοντωτικό κέντημά τους επάνω στη χριστιανική κοινωνία. Εάν επιχειρήσωμε μιά αναγωγή αυτής της ιδέας-προτροπής στήν Καινή Διαθήκη, τότε θα βρούμε τίς ρίζες της στήν προτροπή του Κυρίου. «*γρηγορείτε ούν. Ούν οϊδατε γάρ ποτε ο κύριος της οικίας έρχεται... α δε υμίν λέγω, πάσι λέγω. γρηγορείτε*» (Μάρκ. 13, 35 και 37). Τήν άνησυχία και τήν έγρήγορη άκόμη και μέχρι του σημείου της διά του αίματος μαρτυρικής θυσίας, έδίδασκε συνεχώς ο Άπόστολος Παύλος γράφοντας: «*Γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, άνδρίζεσθε, κραταιούσθε*» (Α΄ Κορ. 16,13). Εάν ή άποψη του άνιδιοτελούς εκείνου διανοητού για τήν άνησυχία, ήταν χρήσιμο κέντρισμα για τούς Χριστιανούς που έπηρέαζε, και αν πολύ περισσότερο στηρίζεται στήν βαθύτερη ευαγγελική διδασκαλία, δέν θα ήταν καθόλου λάθος να τήν μεταφέρωμε εμείς σήμερα στα έκκλησιαστικά μας πράγματα. Είναι τόσο συνταρακτικές οι αλλαγές που έπέρχονται στήν άτομική και στη δημόσια ζωή του συγχρόνου ανθρώπου, ώστε μόνον μύωπες ή τελείως άδιάφοροι Χριστιανοί δέν θα κατώρθωναν να τίς διακρίνουν. Μπροστά σ' αυτό τό καταιγιστικό πύρ τών ποικίλων αναστατώσεων θα ήταν εγκληματική όποιασδήποτε μορφής ήσυχία τών έκκλησιαστικών ανθρώπων. Αντίθετα, ή άνησυχία, ή δημιουργική άνησυχία, οδηγεί άναποφεύκτως στήν αντιμετώπιση όλου του πλέγματος τών καιριών

προβλημάτων πού συνθέτει ή σημερινή πραγματικότητα. Η ανησυχία, λοιπόν, είναι μιά αναγκαιότητα για τήν δική μας εκκλησιαστική ζωή. Κίνητρο πάντοτε ή αγάπη για τήν Έκκλησία του Χριστού, στην οποία προσφέρουμε όλόκληρη τήν ζωή μας. Αυτή τήν Έκκλησία τήν θέλομε νά γίνεται όλο και περισσότερο τό μόνιμο προστατευτικό «πανδοχείο» για τούς τόσους όδοιπόρους τής ζωής, πού άλλους τούς δέρνει ή θύελλα του κόσμου, και άλλους τούς πληγώνουν βαριά οί «ληστές» τής εποχής μας.

Δέν έχομε δικαίωμα οί πνευματικοί ποιμένες νά κοιμώμαστε ήσυχoi. Δέν έχομε δικαίωμα έμείς όλοι, έπίσκοποι, ιερείς, μοναχοί, ιεροκήρυκες, και τά λοιπά λαϊκά τής Έκκλησίας στελέχη νά χάνομε καιρό σέ άνεύθυνες συζητήσεις, σέ άτελεύτητες έριδες και άλλες επιδιώξεις. Όταν οί δεσποτάδες και οί παπάδες εκράτησαν μέσα στην ιστορία ύψηλά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία και μάς τήν παρέδωσαν νά τήν φυλάξομε ως πολύτιμο θησαυρό τής ζωής μας, ό χιτώνας της ήταν πορφυρωμένος από τά αίματα των καρδιών και των σωμάτων των ήρωικών εκείνων πατέρων μας. Έμείς όμως, πλανεμένοι από τήν γλύκα τής συγχρόνου ζωής, παγιδευμένοι από τίς χρηματικές χορηγίες, κινδυνεύομε νά αποκοιμηθούμε βαθιά επάνω στά κάστρα πού έτίμησαν άγρυπνοι οί προκάτοχοί μας. Και όμως, γύρω μας τρίζουν από όλες τίς πλευρές τά θεμέλια του όρθόδοξου εκκλησιαστικού οικοδομήματος. Άργά, ύπουλα, αλλά σταθερά, άγνωστες δυνάμεις και καταστάσεις πού ζητούν νέες προσαρμογές μάς οδηγούν σέ ανοίγματα χωρίς τήν δυνατότητα έπιστροφής. Η αντίδραση πρέπει νά ξεκινήσει με τήν καθολική, άμεση και δημιουργική ανησυχία. Μέ τό πύρωμα τής καρδιάς και μέ τήν σύνεση των ύπευθύνων ανθρώπων, νά ξεκινήσωμε μέ δύο αντικειμενικούς στόχους: τήν ψύχραιμη εκτίμηση των κινδύνων από όπου και άν προέρχονται, και τό έσωτερικό νοικοκύρεμά μας, μέ πρώτο μέλημα τόν πνευματικό όπλισμό κάθε μέλους τής Έκκλησίας. Δέν κάνομε ούτε κινδυνολογία, ούτε ύποφέρομε από άκαμπτο συντηρητισμό. Θέλομε τήν Όρθόδοξη Έκκλησία τής Ελλάδος ένωμένη, δυνατή, άνεξάρτητη. Νά διαθέτη κήρυος και νά εμπνέη σεβασμό. Νά εκτελή τίς ύποχρεώσεις της μέσα σέ ένα ευνομούμενο Κράτος και νά άσκη ή πνευματικές δικαιοδοσίες της χωρίς πε-

ριορισμό. Νά όμιλή και νά άκούεται. Νά έχη άφωσιμένους πιστούς και νά στέκεται κοντά τους σέ όλες τίς στιγμές τής ζωής τους. Θέλομε τήν Όρθόδοξη Έκκλησία μας όχι μόνον ως επίγεια θεραπειά των έθνικών αναγκών μας, αλλά και ως κιβωτό τής σωτηρίας πού στέλνει σωσμένες ψυχές στους ουρανούς. Γιατί, ή πιστεύομε ή δέν πιστεύομε στή θεία άποστολή της. Έξακολουθοούμε νά επιμένομε στην αναγκαιότητα τής δημιουργικής ανησυχίας, πού για τήν ώρα δέν τήν βλέπομε, δέν τήν αισθανόμαστε. Για νά γίνη, λοιπόν, πío αντίληπτό τό πρόβλημα τής άπουσίας τής ανησυχίας από τήν Έκκλησία τής Ελλάδος –και εΐμαστε όλοι ύπεύθυνοι γι' αυτό– χρειάζεται πολλή προσοχή, διαρκής προσευχή, και συστηματικές ποιμαντικές έέργειες προς όλες τίς κατευθύνσεις.

Η ζωή των χριστιανών πορεύεται έντός του κόσμου τής εποχής μας, μέ τόν ίδιο τρόπο μέ τόν όποιο πορεύεται και ή ζωή όλων των άλλων ανθρώπων. Η γενική εικόνα τής ανθρωπίνης παρουσίας γύρω μας δέν διαθέτει στοιχειά ιδεολογικής διακρίσεως. Άναφερόμεθα κυρίως στον έλεύθερο κόσμο, εκεί όπου τά καθεστώτα επιτρέπουν έλεύθερα τήν άσκηση τής θρησκευτικής έλευθερίας. Στόν άλλο κόσμο, όπου ή χριστιανική πίστη διώκεται μεθοδικώς και άπηνώς, ισχύουν άλλες διαπιστώσεις, οί όποιες δέν είναι του παρόντος. Στόν έλεύθερο, λοιπόν, κόσμο ή ίσοπέδωση τής χριστιανικής προσωπικότητας, ή άπουσία διακεκριμένων Χριστιανών κατά τό φρόνημα και κατά τόν βίο, είναι συνέπεια τής άγωνιστικής άπραξίας όλων μας. Όλίγο κατ' όλίγο, γεγονότα των όποιων ή ισχύς έθεωρήθηκε παροδική, συνεσωρεύθησαν στην ψυχή του Χριστιανού τής εποχής μας, και επέφεραν αλλοιώσεις στό φρόνημά του. Τέτοια γεγονότα υπήρξαν πολλά, αναγόμενα κυρίως στην σφαίρα των έπιστημονικών έπιτευγμάτων και των διαστημικών άλμάτων. Από τήν άλλη πλευρά, οί άνθρωποι έρριφθησαν στό κυνηγητό του πλουτισμού και των απολαύσεων, κατάσταση ή όποια διευκολύνθηκε από τήν περίοδο τής ειρήνης τήν όποια διερχόμεθα. Αυτή ή εικόνα του ταυτισμού των Χριστιανών μετά των άλλων ανθρώπων, υπό από τήν πίεση των άμφισβητήσεων και των ευδαιμονιστικών επιδιώξεων είναι έναργής και στόν εκκλησιαστικό χώρο τής πατρίδος μας. Οί Χριστιανοί έγιναν ένα με τούς μή Χριστιανούς.

νούς. Αυτό δέν σημαίνει ὅτι ἀπωλέσαμε τήν «πατρώα» εὐσέβεια ἢ ὅτι δέν πιστεύομε στόν Χριστό. Οἱ Χριστιανοί κινδυνεύομε νά χάσωμε τήν αὐτοσυνειδησία μας ἐξ αἰτίας τῆς ἀγωνιστικῆς ἀπραξίας, ἢ ὅποια μᾶς διακρίνει. Ἡ ἐποχή μας ἀνέστειλε μέσα μας κάθε διάθεση ἀγωνιστικότητας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρώτη ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς γράφει. «αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ἀδελφοί, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς ὅτι οὐ κενὴ γέγονεν, ἀλλὰ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαρρησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι» (Α΄ Θεσ. 2,1-2). Μετά τὴν δοκιμασία καὶ τὶς ὑβρεῖς στοὺς Φιλίππους, ὁ Ἀπόστολος συνεχίζει τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στὴ Θεσσαλονίκη «ἐν πολλῷ ἀγῶνι». «Ἐν πόσῳ καὶ ποίῳ ἀγῶνι», κηρύσσεται σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλῳ, οἱ ὅποιοι ἀνενόχλητα καὶ ἄνευ κόπου ἐξοφλοῦμε τὸ χρέος ἑνός «τεταγμένου» καὶ τετριμμένου κηρύγματος, χωρὶς τὴν ἐσωτερικὴ δόνηση τῆς ἀποστολικῆς συνειδήσεως ἑνός Παύλου ἢ ἑνός Πέτρου; Ἐξέλιπε ἡ παρρησία, ἐμαράθηκε ὁ ζήλος, κατέπεσε ὁ ἐνθουσιασμός ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου τούτου. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι γενικὸ σέ ὅλες τὶς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες. Γι' αὐτὸ καὶ εἰδικώτερα οἱ ἡγέτες τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἡ «ἐκκλησιαστικὴ» ζωὴ στηρίζεται κυρίως στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὁμολογοῦν ὅτι τὸ κήρυγμα διέρχεται τὴν πρώτη κρίση στήν ἱστορία του. Εὐτυχῶς ὅτι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ λατρευτικὸς πλοῦτος, ὡς ἀκρογωνιαίος λίθος, στηρίζει τὸ ἐκκλησιαστικὸ οἰκοδόμημα καὶ συμπληρώνει τὴν ἐμφανῆ ἔλλειψη τοῦ ἀγωνιστικοῦ κηρύγματος. Ἀλλὰ τὸ νοσηρὸ σύμπτωμα ὑφίσταται ἐπεκτεινόμενο σέ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Οἱ Χριστιανοί τῆς ἐποχῆς μας, σέ ὑψηλὸ ποσοστό, δέν ἀγωνίζονται γιὰ τὸν Χριστό. Οἱ Χριστιανοὶ συνθηκολογοῦν μετὰ τοῦ κόσμου χάριν τοῦ ἑαυτοῦ των. Ἡ κατὰ κόσμον ζωὴ διαθέτει γλυκύτητα καὶ τερπνότητα, ἐνῶ ἡ κατὰ Χριστὸν ζωὴ ἀπαιτεῖ θυσίες καὶ στερήσεις. Παρὰ τὴν βαναυσότητα καὶ ἀπανθρωπία τῆς μηχανοκρατίας, παρὰ τὴν καταπίεση τῶν διεθνῶν καλωδίων, τῶν κεραιῶν καὶ τῶν ἠλεκτρονικῶν μέσων, πού μετατρέ-

πονται συνεχῶς σέ ἀλυσίδες ἑνός πανανθρωπίνου δεσμοτηρίου, οἱ ἄνθρωποι ὀλισθαίνουν πρὸς τὸν εὐδαιμονισμό ὑπογράφοντας συνεχῶς συμβόλαια συμβιβασμῶν, ἀπαρνούμενοι τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀπορρέουν ὅλες οἱ ἀμφισβητήσεις γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν αἰωνιότητα, καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν χορὸ κινοῦνται καὶ οἱ Χριστιανοὶ κατὰ πλειονοψηφία, ἀγωνιζόμενοι ὄχι γιὰ τὴν πίστη, ἀλλὰ γιὰ τὸ πῶς νά δικαιολογήσουν τὴν στάση τους ἔναντι τῆς πίστεως. Ἀφήνουν τὸν «νοῦν Χριστοῦ» καὶ φθείρονται οἱ σκέψεις τους καὶ ἡ ἀφοσίωσή τους στόν Χριστό, ὅπως τὸ γράφει ὁ Ἀπόστολος: «φοβοῦμαι δέ μήπως, ὡς ὁ ὄφις Εὐᾶν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρή τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς τὸν Χριστόν» (Β΄ Κορ. 11,3). Οἱ πολλοὶ ὄφεις τοῦ καιροῦ μας ἐξαπατοῦν τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ παρασύρουν στήν διαφθορὰ τῆς ζωῆς, στήν φιληδονία καὶ τὴν ἀπόλαυση. Ἀσθμαίνομε ὅλοι στόν μαραθῶνιο τῶν ἐπιγείων ἐπιδιώξεων, ὑποτασσόμεθα στίς νεοφανεῖς καταστάσεις μᾶς ἀντιζωῆς, λησμονῶντας ὅτι τὸ «πολίτευμα» τῶν Χριστιανῶν «ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλιπ. 3,20). Ἡ σημερινὴ πραγματικότητα δικαιώνει ὅτι κατ' ἐπανάληψη εἶπα στό πρόσφατο παρελθόν σέ κηρύγματα. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔδιωξαν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ τους καὶ στό κενὸ πού ἐδημιούργησαν ἐγκαταστάθηκε τὸ Ἰσλάμ καὶ τὰ τζαμιά, ἀκόμη καὶ κοντὰ στόν ἅγιο Πέτρο τῆς Ῥώμης. Οἱ Ἀγγλοὶ ἔκαμαν τοὺς χριστιανικοὺς Ναοὺς κέντρα διασκεδάσεως καὶ στό Βέλγιο οἱ Μουσουλμάνοι εἶναι τὸ 36% τοῦ πληθυσμοῦ.

Στὴν ἔλλειψη τῆς ἀγωνιστικότητος ὁδηγεῖ ἡ ἀπουσία τῆς ἐσχατολογικῆς ἐνημερώσεως τῶν Χριστιανῶν. Ἄς μὴ διαφεύγη τῆς προσοχῆς μας ὅτι ἡ χιλιαστικὴ προπαγάνδα ἀποκτᾶ συνεχῶς ἔδαφος στοὺς κατωτέρας μορφώσεως Χριστιανούς, σκοπεύουσα στὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς τους. Κάθε ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται συνειδητὰ ἢ ὑποσυνειδητὰ γιὰ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του. Ἐμεῖς διστάζομε νά κάμωμε λόγο γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα σφάλλεται μεγάλως, ὅταν περιορίζη τὴν ὑπόθεση τῆς χριστιανικῆς πίστεως μόνον στόν ἐν δράσει ἐπίγειο βίον. Περιορίζομε τότε τὴν πνευματικὴ δραστηριότητα τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀκρωτηριάζομε τὸ διάγραμμα τῆς

ζωής τους, ή όποια ολοκληρώνεται πράγματι, όταν καταλήγει στην αιωνιότητα. Η συνειδητή επιδίωξη της ουρανού κληρονομίας οδηγεί τον Χριστιανό σε διαρκή αγωνιστική προσπάθεια κατά του διαβόλου, ανανεώνει συνεχώς τό φρόνημά του και ενισχύει την προσδοκία του Ουρανού. Αυτή ή θέα της βασιλείας του Θεού ώδηγοῦσε ἄνδρες και γυναίκες, νέους και γέροντες, στό μαρτύριο του αίματος. Διερωτηθήκαμε ποτέ, πῶς τότε μέν τό αγωνιστικό φρόνημα τῶν Χριστιανῶν συνεκρούετο ἄφοβα μέ τόν θάνατο και τούς τυράννους, τώρα δέ ὑποτονικό και ἄτολμο οδηγεί στην ὀπισθοχώρηση και τόν συμβιβασμό; Η ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Ἔχομε ὅλοι ἀποπροσανατολισθῆ. Ἔχομε ὑποκύψει στόν ἐγωκεντρισμό και τήν φιλαυτία, περιορίζοντας τήν ὑπαρξή μας στά γήινα πλάισια και ἄρνούμενοι τήν θέα και τήν προσδοκία της ουρανού κληρονομίας.

Η αγωνιστικότητα τείνει νά περιορισθῆ σέ ὀλίγους μόνον Χριστιανούς. Καλλιιεργεῖται δέ ἐντέχνως ή ἀντίληψη ὅτι εἶναι μονοπώλιο ὀρισμένης κατηγορίας Χριστιανῶν. Προσεγγίζομε ἔτσι σέ ἕνα πρόσθετο αἴτιο της αγωνιστικῆς ἀπραξίας της Ἐκκλησίας. Οἱ Χριστιανοί μας δέν παραδίδονται στην Ἐκκλησία, ἀλλά ἐντάσσονται σέ αγωνιστικές ὁμάδες. Ἄς ἐνθυμηθῶμε ὅμως τήν βαθυστόχαστη και ὀρθόδοξη ἐκφώνηση της λειτουργίας της Κυριακῆς «*τήν ἐνότητα της πίστεως και τήν κοινωνίαν του ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἐαυτούς και ἀλλήλους και πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα*».

Τό πρόβλημα της αγωνιστικῆς ἀπραξίας τῶν Χριστιανῶν εἶναι καιρίο πρόβλημα της Ἐκκλησίας. Εἶναι κατάσταση βλαπτική του ἔργου της σωτηρίας τῶν Χριστιανῶν. Εἶναι ἀποδυνάμωση της ἀποστολῆς της Ἐκκλησίας. Εἶναι προσβολή κατά του Σταυροῦ του Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἀπόλυτο και αἰώνιο σύμβολο ἀγῶνος και θυσίας. Εἶναι ή ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν προδοσία της ἱερᾶς κληρονομίας τῶν ἁγίων και τῶν μαρτύρων. Εἶναι ἀθέτηση πρὸς τίς ἐντολές του Κυρίου και τῶν Ἀποστόλων. Εἶναι ἀνάσχεση της μυστηριακῆς πράξεως της Ἐκκλησίας, ή ὁποία διά του Βαπτίσματος και τῶν ἄλλων ἱερῶν Μυστηρίων συνετελέσθη στόν καθένα μας. Η ἀγωνιστική ἀπραξία τῶν Χριστιανῶν εἶναι προσφορά στους πολεμίους της πίστεως. Αὐτοί οἱ πολέμοι ἀγωνίζονται πολλές

φορές ἐντονότερα ἀπό τούς Χριστιανούς γιά τήν πρόοδο και τήν ἐπιβολή της ἰδεολογίας των. Και τότε ἰσχύει ὁ λόγος του Κυρίου στην παραβολή του ἀδίκου οἰκονόμου, «*οἱ υἱοί του αἰῶνος τούτου φρονιμότεροι ὑπέρ τούς υἱούς του φωτός εἰς τήν γενεάν τήν ἑαυτῶν εἰσίν*» (Λκ. 16,8). Στά δώματα της θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ Λυτρωτής και Κύριος Ἰησοῦς Χριστός αἰώνως βασιλεύει, γεύονται τῶν ἀγαθῶν της ουρανού βασιλείας του ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθηκαν ὅσον ἐξοῦσαν στην γῆ δι' ὅλης της βιωτῆς των και εὐηρέστησαν ἐνώπιον του ἁγίου Θεοῦ. Εἶναι ὅλες οἱ τάξεις τῶν ἁγίων της πίστεως. «*Ἀναζωσάμενοι τάς ὀσφύας της διανοίας ἡμῶν*» (Α Πέτρ. 1,13) ἄς μιμηθῶμε τούς ἀγῶνας και τήν πίστη τῶν ἁγίων «*μή συζηματιζόμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ*» (πρβλ. Ρωμ. 12,2). «*Ἀναμένει ὁ Θεός τάς παρ' ἡμῶν ἀφορμάς, ἵνα πολλήν ἐπιδείξηται τήν φιλοτιμίαν. Μή τοῖνυν διά ῥαθυμίαν ἀποστερεῶμεν ἑαυτούς τῶν παρ' αὐτοῦ δωρεῶν, ἀλλά σπεύδωμεν, και ἐπειγόμεθα της ἀρχῆς ἐπιλαβέσθαι, και της ὁδοῦ της ἐπί τήν ἀρετήν ἄψασθαι, ἵνα της ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντες και πρὸς τό τέλος φθάσαι δυναθῶμεν*», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (ΕΠΕ, τόμ. 3 - ὀμιλ. 25η εἰς τήν Γένεσιν, σελ. 90, 6-11).

Ὁ θεματικός πλοῦτος πού ἀκολουθεῖ στά ὅσα μέχρι ἐδῶ σᾶς παρουσίασα εἶναι δύσκολα νά ἀποκαλυφθῆ ἐνώπιόν σας μέ τήν παρούσα εἰσήγηση. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τούς τίτλους ἐπί μέρους θεμάτων:

1. Η Ἐκκλησία της Διοικήσεως και ή Ἐκκλησία του Εὐαγγελισμού.
2. Ὁ Ἀρχιεπισκοπικός χαρακτήρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, θέμα πού ἀνέπτυξα ἐπί μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Σεραφεῖμ.
3. Εἶναι ή Ἐκκλησία «*Δύναμη Συντήρησης*»;
4. Ἐκκλησία και ἀνανέωση.
5. Ἐκκλησία και Παιδεία.
6. Ἐκκλησία και τό πλήρωμά της.
7. Η Ἐκκλησία εἶναι ή μεγάλη ἐλπίδα μας.
8. Ὀρθοδοξία και Ὁ21.
9. Ὀρθοδοξία και Μαρξισμός.
10. Η κενότητα της νεοελληνικῆς ζωῆς.
11. Η ὀικονομική και ή ἠθική κρίση του 2010.
12. Η Ἐκκλησία ὡς παράγων ἐνότητας του Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μέ τήν διάκριση μεταξύ ἐθνικῆς δεοντολογίας και κομματισμοῦ.

Καί μόνον στό ἄκουσμα αὐτῆς τῆς θεματολογίας, ἀντιλαμβανόμεθα τό εὖρος καί τό μέγεθος τῶν εὐθυνῶν μας ἔναντι τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἐμπειστημένου πνευματικοῦ ποιμνίου μας. Ἡ θεανθρώπινη αὐτή φύση καί δομή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνάλογη μέ τήν ἔνωση στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τῆς θείας καί ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἰδικώτερα ἡ ὀρθόδοξη καθολική Ἐκκλησία ἐξάγει περισσότερο τό θεῖο καί πνευματικό καί μυστικό καί ἀόρατο καί αἰώνιο στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς. Ἡ δέ ἐκκλησιολογική σκέψη τῆς Ἀνατολῆς ἐξετάζει ἐξ ἀρχῆς τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνο πού περιλαμβάνει θεῖες πραγματικότητες μᾶλλον, παρά τήν γήινη ὄψη αὐτῆς καί τίς ἀνθρώπινες περιπλοκές, τήν ἐσωτερική πραγματικότητα τῆς ἐνότητος στήν πίστη καί στήν ἀγάπη μᾶλλον, παρά τίς συγκεκριμένες ἀνάγκες τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας (Καρμίρης-Bulgakov).

Ἐκκλητικοί ἐμπρός στό μέγιστο θαῦμα τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν παρούσα ζωή καί γιά τήν μέλλουσα οὐράνια κληρονομία, ἔργο πού τελεσιουργεῖται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, αἰσθανόμεθα μέ ἐγνωμοσύνη τήν δωρεά τοῦ Θεοῦ, ἀλλά συναντοῦμε καί τίς μεθοδεῖες τοῦ ἀντιδίκου διαβόλου, πού φροντίζει νά ἀξιοποιῇ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καί πειρασμούς. «ἐν τῷ κόσμῳ θλίβιν ἔξετε, ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰω. 16,33).

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς παρουσίας εἰσηγήσεώς μου ἔχει ἤδη τεθῆ τό θέμα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ καί ἡ πορεία αὐτοῦ μέσα στή σύγχρονη πραγματικότητα. Εἶναι ἀπαραίτητο νά διευκρινισθῆ ὅτι ἡ ἀναφορά αὐτή στή νεώτερη παρουσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς κοινωνίας, κράτους καί Ἔθνους, στηρίζεται στό γεγονός ὅτι ὁ Ἑλληνισμός εἶναι τό κύριο σῶμα τῆς αὐτοκεφάλου καί ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σέ ποσοστό περίπου 95%, ἀνεξαρτήτως τοῦ πόσοι καί πῶς εἶναι ἐνεργά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀσφαλῶς, δέν ἀγνοοῦμε τόν ὑπέροχο Ἑλληνισμό τῆς Διασποράς. Ὁ Ἑλληνισμός ὡς ἔννοια ἔχει ἕνα βαθύτατο περιεχόμενο, διότι προσδιορίζει ὅλους τούς Ἑλληνες, καταγράφει τήν ἱστορία, μεριμνᾷ γιά τήν διοικητική ρύθμιση τοῦ Κράτους, κινεῖται ἐντός τοῦ χώρου τῶν ἄλλων κρατῶν, διά τῶν ἐκπληκτικῶν ἠλεκτρονικῶν μέσων ἐπικοινωνίας, ἐνῶ ἡ κοινή συνείδηση τῶν ἑλλήνων πολιτῶν, ἀξιωματούχων καί ἀρχομένων, εἶναι τό ἀγωνιστικό

φρόνημα γιά εὐημερία καί πρόοδο στήν Ἑλλάδα μας. Πρωτεύον θέμα εἶναι καί ἡ διασφάλιση τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ἐντός τοῦ ὁποῦ καί οἱ κομματικές παραθέσεις ἐπιλύονται διά τῶν ἐκλογῶν.

Ἡ Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία μας μέ τά αἱματοβαμμένα ράσα Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων, Ἱερέων καί Μοναχῶν καί χιλιάδων ὀρθοδόξων Ἑλλήνων Χριστιανῶν, αἱματοδότησε ἐπί τετρακόσια χρόνια τόν Ἑλληνισμό γιά νά ἐξέλθῃ ἀπό τήν ἰσλαμοτουρκική σκλαβιά καί νά σταθῆ ὡς ἐλεύθερο Κράτος καί ἑλληνορθόδοξο χριστιανικό πλήρωμα, μέσα στόν ροῦν τῆς νεωτέρας ἱστορίας. Χάρᾶ, τιμῆ καί δόξᾳ σέ ὅλους ὅσοι ἐστάθησαν ἀντάξιοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ἐπεξέτειναν τήν πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, στή στεριά καί στή θάλασσα, ἀπό τήν Μακεδονία, τήν Θράκη καί τήν Ἡπειρο, μέχρι τήν Κρήτη καί τό Καστελλόριζο.

Πρῖν ἀπό σαράντα περίπου χρόνια ἄρχισαν ποικίλοι παράγοντες, ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους μας, νά νεωτερίζουν ἐπί διαφόρων θεμάτων τοῦ βίου τῶν ἑλλήνων πολιτῶν. Ἄς σημειωθῆ ἐδῶ, ὅτι τό ρῆμα «νεωτερίζω» σημαίνει, «καινοτομῶ, ἐπιχειρῶ μεταβολές, διεγείρω στάση, ἐπαναστατῶ». Ἐνα τέτοιο γεγονός στόν τόπο μας, πού τό ἐνθυμοῦνται οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας καί ἔζησε ἡ γενιά μου, ἦταν ἡ διάσπαση τῆς μεγάλης ἱεραποστολικῆς ὀργανώσεως τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδόξου ἀδελφότητος «Ζωή» καί τῶν χριστιανικῶν σωματείων αὐτῆς! Ἡ τάση αὐτή τοῦ «νεωτερίζειν» παρετηρήθη ὑπό ποικίλες μορφές σέ ὅλους τούς τομεῖς τοῦ δημοσίου βίου τῆς πατρίδος μας, καί κατά συνέπεια μέ ἀναλόγους ἐπιδράσεις στό λαό μας καί στήν κοινωνία μας. Κεντρικός δημιουργός τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ ἔνταξη τῆς χώρας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση. Ὁ ἀπλός λαός ὠνόμασε τήν τάση αὐτή «ξενομανία». Διευκρινίζομε πάντως ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση δέν ἦτο ἡ μόνη ὑπαίτιος. Εὐθύνῃ ἔχουν καί οἱ ἕλληνες νεωτεριστές καί οἱ ἀνεύθυνοι τῆς ἠλεκτρονικῆς δημοσιογραφίας.

Καταγράφομε τώρα ἐδῶ ὅλες τίς ἐπιδράσεις πού ἀσκοῦνται ἀκόμη γιά τήν ἀλλοίωση τῆς πνευματικῆς, τῆς ἐθνικῆς καί κοινωνικῆς ὑποστάσεως τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ.

1. Ἡ περιθωριοποίηση τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὁ περιορισμός τῆς ἐπιδρά-

σεώς της στο λαό μας. Νέος στόχος ή αλλοίωση του μαθήματος των Θεολογικών.

2. Ο θεωρητικός υλισμός ως υπόβαθρο των πάσης φύσεως ενεργουμένων αποφάσεων, βάσει οδηγίων έξωθεν.

3. Η καλλιέργεια της φιλοχρηματίας και του παρανόμου πλουτισμού.

4. Η αποδυνάμωση της κλασικής μορφώσεως, με την υποτίμηση ή τον παραμερισμό των αρχαίων Έλλήνων συγγραφέων.

5. Ο παραμερισμός των μεγάλων ποιητών, Κ. Παλαμά, Διον. Σολωμού, Άριστ. Βαλαωρίτη, Άνδρέα Κάλβου, Γ. Δροσίνη κ.ά.

6. Ήμειώθηκε ή αγάπη προς την Πατρίδα;

7. Η κατάργηση της άργιας της Κυριακής (άκυρώθηκε από τό Συμβούλιο της Έπικρατείας). Η κατάργηση του έκκλησιασμού των μαθητών.

8. Οί καταλήψεις και οί καταστροφές στά Πανεπιστήμια, αλλά και στά Λύκεια. Πρωτοφανές φαινόμενο για την Εύρώπη.

9. Οί παρεκκλίσεις από την όρθόδοξη παράδοσή μας, τό αυτόματο διαζύγιο, ό πολιτικός γάμος, τό σύμφωνο για παράνομη συμβίωση, ή συμβίωση και ό «γάμος» των όμοφυλοφίλων.

10. Η χρήση, από τούς μαθητές και τίς μαθήτριες, μεταξύ των, κειμένων μέ ελληνικές λέξεις, αλλά μέ γράμματα άγγλικής ή λατινικής γλώσσας.

11. Η καταστροφή των πινακίδων της τροχαίας ή του ύπουργείου, μέ άποτέλεσμα νά χάνουν τόν δρόμο οί όδηγοί και νά κινδυνεύουν, καθώς και τά «γκράφιτυ» στους τοίχους των κτιρίων, αλλά και των άγαλμάτων.

Ένα από τά κυριότερα συμπτώματα της κρίσεως του Νέου Έλληνισμού, πού άπαιτεί άνάλυση, είναι ό βίαιος και άπαράδεκτος τρόπος πού έχρησιμοποίησαν οί ύπεύθυνοι για την λύση του γλωσσικού μας προβλήματος. Η κυβερνητική άπόφαση του 1976 για την έπιβολή της νεοελληνικής, δηλαδή της δημοτικής γλώσσας, ως έπίσημης γλώσσας του Κράτους, θεωρείται από πολλούς σήμερα ως μία βιαστική και αυθαίρετη πράξη, ή όποία έβλαψε άνεπανόρθωτα την έθνική μας γλώσσα. Συνεχίζοντας μέ τόν ίδιο τρόπο ή Κυβέρνηση του 1982 έπέβαλε τό μονοτονικό σύστημα στή γραφή της νεοελληνικής, καταστρέφοντας έτσι την συνέχεια του νεοελληνικού λόγου και διακόπτοντας στην πράξη την όργανική σχέση μεταξύ των

αρχαίων και των νέων ελληνικών. Τό μονοτονικό άπεγύμνωσε κυριολεκτικώς την γλώσσα, άπεδυνάμωσε την μορφή της, προεκάλεσε σύγχυση και έξακολουθεί νά δρώ άρνητικά σε κάθε προσπάθεια διαμορφώσεως ένός γενικά άποδεκτου γλωσσικού ήθους.

Μετά τίς βίαιες έπεμβάσεις του 1976 και του 1982 στο περίπλοκο γλωσσικό πρόβλημα, έγινε θεαταί και άκροαταί άλλεπαλλήλων έπιδρομών από νηήλudes δημοσιογράφους, νεοφωτίστους προπαγανδιστές και άγραμμάτους διαμορφωτές, έναντίον της ελληνικής γλώσσας. Έπρόκειτο περί άληθινής συμφοράς. Αυτοί όλοι ήλθαν «ίνα θύσωσι και άπολέσωσι» (πρβλ. Ίω. 10,10). Πρωταρχικό ρόλο στην έπιχείρηση της άλώσεως και της καταστροφής είχαν οί άνώνυμοι συντάκτες των κειμένων των ειδήσεων και των άλλων έκπομπών της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασεως. Η κατάσταση διαμορφωνόταν τόσο βάνανυσα και προκλητικά ώστε αναγκάστηκαν νά επέμβουν οί ίδιοι οί δημοτικιστές. Ο Κακριδής, ό Κριαράς και άλλοι άρχισαν νά δημοσιογραφούν και νά συμβουλεύουν από την τηλεόραση για νά περιορίσουν την συμφορά. Ο Μπαμπινιώτης, ό Ράμφος και άλλοι άντέδρασαν στο «γλωσσικό κατακύλισμα». Τό περίεργο είναι ότι όλη αυτή ή συμφορά έπραγματοποιείτο μέ την κρατική συγκατάθεση. Γι αυτό έμεις πιστεύομε πώς ό βιασμός της ελληνικής γλώσσας άποτελεί πράξη έπίσημης βίας και άναρχίας. Η άνάλυση αυτού του μοναδικού στην Εύρώπη φαινομένου οδηγεί στην έρμηνεία πολλών μορφών άναρχίας στή ζωή της νεολαίας και της ελληνικής κοινωνίας ευρύτερα. Η διατάραξη έστω και μιās εκ των θεμελιωδών ίσορροπιών σε όποιαδήποτε κοινωνία οδηγεί άναποτρέπτως σε γενικευμένες άναταραχές και άναστατώσεις. Η κατάσταση αυτή, έστω και μέ κάποια ύφεση, συνεχίζεται. Έτσι έχομε περιπέσει σε ένα «γλωσσικό έμφύλιο πόλεμο» μέ όλέθριες συνέπειες για την γενική Παιδεία του Νέου Έλληνισμού. Όπως συμβαίνει σε όλους τούς έμφυλίους πολέμους, έτσι και στον ιδιότυπο γλωσσικό έμφύλιο πόλεμο, διαπράττονται άνόσια έργα βίας και άναρχίας σε όλα τά επίπεδα της λεγομένης πνευματικής μας ζωής. Αυτή ή νεοφανής παρέμβαση των άδαων περι τά γλωσσικά Έλλήνων, μέ σκοπό την νόθευση του πηγαίου νεοελληνικού λόγου, διά της χρήσεως

άδοκίμων, προκλητικῶν, ἀκόμη καί ἀστείων γλωσσικῶν τύπων, ἐγελοιοποίησε τήν ὑπόθεση τοῦ γλωσσικοῦ προβλήματος. Μέσα σέ μιά τέτοια ἀτμόσφαιρα οἱ νεώτεροι εἰδικοί τείνουν νά χάσουν τά ἐνδιαφέροντά τους γιά τήν γλώσσα. Εἶναι καί αὐτός ἓνας ἐπί πλέον κίνδυνος γιά τήν ἐθνική ὑπόθεση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. Οἱ ἀντιπαραθέσεις παλαιοῦ τύπου τῆς δημοτικῆς καί τῆς καθαρεύουσας γλώσσας εὐτυχῶς ὄτι δέν ἰσχύουν σήμερα. Ὁρθά εἶπε στό Ἐθνικό Ἰδρυμα Ἐρευνῶν ὁ Γεώργιος Ἀλισσανδράτος: «ἡ δημοτική σήμερα δέν παλεύει μέ τήν καθαρεύουσα, ἀλλά μέ τόν ἑαυτό της».

Χαρά καί ἔπαινος, τιμή καί εὐλογία Θεοῦ εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τά Ἑλληνορθόδοξα Πατριαρχεῖα καί ὅπου γῆς ὀρθόδοξοι ἱεροὶ Ναοί καί ἱερές Μονές διατηροῦν στήν Θεία Λατρεία, ἀλλά καί τήν ὑπηρεσιακή ἀλληλογραφία τό γλωσσικό ἰδίωμα τῆς ἀττικῆς διαλέκτου, ὅπως διεμορφώθη στά ἐλληνοχριστιανικά δεδομένα τοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ. Ἐλπίζομε ὅτι αὐτή ἡ ὀρθή χρήση τοῦ γλωσσικοῦ μας πλοῦτου θά συνεισθῆ.

Καί ἐπειδή τό γλωσσικό αὐτό θέμα ἔχει ἄμεση σχέση μέ τήν ἐλληνική μαθητιῶσα νεολαία μας, ἐπιτρέψατέ μου ἄπλως νά Σᾶς ὑπομνήσω, ὅτι τά παιδιά μας, τό αὐριον τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ, δέχονται βομβαρδισμούς ἐπιρροῶν καί πειρασμῶν ἀπό τά ἠλεκτρονικά μέσα σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο κατά ἀνεξέλεγκτο τρόπο. Ἦδη ὁ Νέος Ἑλληνισμός ἀντιμετωπίζει καινούργια στοιχεῖα ὑποστάσεως καί δυνατότητες καλῆς ἢ κακῆς συμβολῆς στή ζωή μας. Σᾶς θέτω, ὡς τελευταῖο γεγονός, τό παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος ἐπιτεῦγμα τοῦ CERN. Τό CERN, πού τό ὄνομά του εἶναι «Εὐρωπαϊκός Ὁργανισμός Πυρηνικῶν Ἐρευνῶν», εἶναι τό μεγαλύτερο σέ ἔκταση πειραματικό κέντρο πυρηνικῶν ἐρευνῶν καί εἰδικώτερα ἐπί τῆς σωματιδιακῆς φυσικῆς στόν κόσμο. Εὐρίσκεται στά δυτικά τῆς Γενεύης καί συμμετέχουν σ' αὐτό εἴκοσι (20) κράτη μέλη, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἑλλάδα. Ἡ κύρια λειτουργία του ἀφορᾷ στήν παροχή ἐπιταχυντῶν σωματιδίων καί ἄλλων ὑλικοτεχνικῶν ὑποδομῶν πού χρειάζονται γιά τήν πειραματική ἔρευνα στό πεδίο τῆς φυσικῆς ὑψηλῶν ἐνεργειῶν. Τό προσωπικό εἶναι 3.000 μό-

νιμοὶ ἐργαζόμενοι καί περίπου 6.500 ἐπιστήμονες καί μηχανικοὶ ἀνά τόν κόσμο. Ὅπως ὁμως ἀπεδείχθη στήν πράξη, οἱ ἐρευνητές δέν περιορίζονται αὐστηρά στό CERN, ὅπου εἰργάζετο ὡς ἑκτακτος ἐρευνητής ὁ Τίμ Μπέρνερς, ὁ ἐπινοητής τοῦ Παγκοσμίου Ἰστοῦ, τῆς δημοφιλέστερης, σήμερα, ὑπηρεσίας τοῦ Διαδικτύου. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκλωβίζονται τά παιδιά μας μέ τίς γνωστές δυσάρεστες συνέπειες. Οἱ μεγαλύτεροι στό CERN καί οἱ μικρότεροι στό διαδίκτυο νέοι μας κινδυνεύουν νά χάσουν τήν πίστη τους, τήν ὑγεία τους καί τό μέλλον τους. Καί ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται ἓνα μεγάλο Συνέδριο Νεότητος ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, ὅπου θά λάβουν μέρος καί θά ὀμιλήσουν καί νέοι τῶν Λυκείων καί τῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ὁμιλοῦμε γιά Συνέδριο πανελληνίου ἐνδιαφέροντος.

Στό σημεῖο αὐτό περατοῦται ἡ εἰσήγησή μου, καί ἀφοῦ εὐχαριστήσω τόν Μακαριώτατο Πρόεδρο, πάντας Ἰμᾶς τούς Σεβασμιωτάτους ἀγίους Ἀδελφούς, καί τόν Θεοφιλέστατο Ἀρχιεραρχία, μέ ὅλους τούς Πανοσιολογιωτάτους συνεργούς του, γιά τήν ὑπομονή Σας, κατακλείω τό κείμενό μου μέ τρεῖς ποιητικές στροφές γιά νά ξεκουρασθῆτε:

1η Στροφή γιά τήν Πατρίδα - Δημοτικό

Χαρά πού τῶχουν τά βουνά,
τά κάστρα περηφάνεια,
γιατί γιορτάζει ἡ Παναγία
γιορτάζει καί ἡ Πατρίδα,
νά βλέπω διάκους μέ σπαθιά
παπάδες μέ ντουφέκια,
νά βλέπω καί τόν Γερμανό
τῆς Πάτρας τόν Δεσπότη,
νά εὐλογᾷ τ' ἄρματα,
νά εὐχίεται τούς λεβέντες.

2α Στροφή τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου

Νά μή μοῦ δώση ἡ μοῖρα μου
εἰς ξένην γῆν τόν τάφο,
εἶναι γλυκός ὁ θάνατος
μόνον ὅταν ἀποθνήσκωμεν
εἰς τήν Πατρίδα.

Ἀναστάσιμον Στιχηρόν πλ. β' Ἦχος

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ κανχώμεθα, καί τήν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν· σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Βιοηθικά διλήμματα και ποιμαντικοί προβληματισμοί για τήν ἀρχή τῆς ζωῆς¹

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου

(Εἰσήγησις ἐνώπιον τῆς Ι.Σ.Ι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Πέμπτη 9 Ὀκτωβρίου 2014)

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς,

αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά ξεκινήσω τήν παροῦσα ὁμιλία μου ἐκφράζοντας τίς εὐχαριστίες μου γιά τήν τιμή τῆς ἀναθέσεώς της, ἀλλά καί ὁμολογώντας ταυτόχρονα τήν ἐσωτερική μου δυσκολία νά μιλήσω ἐν Συνόδῳ γιά θέματα Βιοηθικῆς, πού εἶναι καινούργια στή φύση τους, δύσκολα στή κατανόησή τους, εὐκόλα στήν παρεξήγησή τους καί πολύ λεπτά στή διαχειρισή τους. Θέματα γιά τά ὁποῖα συχνά ἀπαιτεῖται ἐξειδικευμένη ἐπιστημονική γνώση, κλινική αἴσθηση καί ἐμπειρία, καί ὅπωςδήποτε αἰσθητήριο θεολογικῆς ἀνθρωπολογίας. Σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι θά μοῦ ἦταν πολύ πιό εὐκόλο νά μιλήσω σέ ἓνα ἐπιστημονικό συνέδριο ἢ σέ ἰατρικό ἀκροατήριο ἢ σέ νέα παιδιά μέ ἰσχυρές ἀμφισβητήσεις, παρά ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί τοῦτο, διότι ὅσο καί ἂν κανεῖς ἔχει διαβάσει ἢ ἀκούσει ἢ καί σκεφθεῖ, ὅσα χρόνια καί ἂν ἔχει ἀσχοληθεῖ μέ τά θέματα αὐτά, συχνά αἰσθάνεται αἰφνιδιαζόμενος, χωρίς σίγουρες ἀπαντήσεις καί στό βάθος του ἀνεπαρκῆς, ἢ δέ εὐθύνη τῶν θεολογικῶν τοποθετήσεων εἶναι μεγάλη.

Παρά ταῦτα δέχθηκα τήν πρόκληση, διότι ὁ τίτλος τῆς ὁμιλίας περιεῖχε τίς λέξεις «διλήμματα» καί «προβληματισμοί» καί ὄχι «θέσεις», ἐπιπλέον δέ μέ τό αἶσθημα τῆς εὐθύνης πού ἔχω ὡς ἐπί δεκαῆξι ἔτη πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς νά θέσω τήν ὅποια γνώση μου στήν κρίση Σας. Ἐπιπλέον, ἐπικράτησε μέσα μου ἡ σκέψη ὅτι θά μπορούσα νά δώσω τήν ἀφορμή καί μόνον σέ σοφούς «ἴνα σοφώτεροι ὄλοι γενώμεθα» (Παροιμ. θ' 9), μέσα ἀπό μιᾶ διαδικασία καρποφόρου συμπροβληματισμοῦ καί μέ τήν ἐλπίδα τοῦ ἱεροσυνοδικοῦ φωτισμοῦ. Ἡ ἀνάγκη ὡς Ἐκκλησία νά σταθοῦμε

στό πλευρό τοῦ πιστοῦ λαοῦ πού τελεῖ ἐν συγχύσει εἶναι ἐπιβεβλημένη.

Τί εἶναι ἡ Βιοηθική;

Ἡ κλασική ἰατρική ἠθική κατά βάσιν προσπαθοῦσε νά διασώσει τήν καθαρότητα τῆς σχέσης ἰατροῦ καί ἀσθενοῦς στή βάση τοῦ ὄρκου τοῦ Ἱπποκράτη καί τῶν τεσσάρων ἀρχῶν: τῆς αὐτοδιάθεσης, τῆς ἰσοτιμίας, τῆς ἐμπιστευτικότητος καί τῆς ὠφελείας καί μή πρόκλησης βλάβης καί πόνου.

Ὁ ὅρος Βιοηθική εἶναι ἀρκετά πρόσφατος² καί κατά κύριον λόγο προσδιορίζει τήν ἐπιστήμη, ἢ ὁποῖα προσπαθεῖ νά ἰσορροπήσει τά ἐπιτεύγματα μέ τίς συνέπειες πού ἀπορρέουν ἀπό τήν παρεμβατική χρήση τῆς τεχνολογίας στόν χῶρο τῆς βιολογίας, γενετικῆς καί ὑγείας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀλλαγές πού προέκυψαν στή θεώρηση καί ἀντιμετώπιση τῆς ὑγείας εἶναι δραματικές. Ἡ σχέση μέ τό σῶμα καί τήν βιολογία μας εἶναι πλέον τέτοια πού δέν ἀκουμπᾷ μόνο στή φυσική ὑπόστασή μας ἢ στήν ψυχολογία μας, ἀλλά ἔντονα ἀφορᾷ καί τή βούληση, τίς ἀποφάσεις μας, τήν ἠθική καί τήν πνευματική αἴσθησή μας.

Ὅταν λέμε βιοϊατρική τεχνολογία, ἐννοοῦμε τήν ἀνθρώπινη παρέμβαση εἴτε μέ φάρμακα (φαρμακευτική τεχνολογία), εἴτε μέ συσκευές καί ὄργανα (νυστέρι, βηματοδότης, τεχνητά ὄργανα) εἴτε μέ ὁποιοδήποτε ἄλλον τρόπο στήν ἀνθρώπινη ἀνατομία, φυσιολογία, βιολογία ἢ καί γενετική. Κάτι τέτοιο θά μπορούσε νά δημιουργήσει ἰδιοφυεῖς διαγνωστικές τεχνικές, θαυμαστές θεραπείες, ἐντυπωσιακές τροποποιήσεις καί ὑποκαταστάσεις (τεχνητά μέλη καί ὄργανα, ρομποτικές ἀποκαταστάσεις, ψηφιακή ὁμιλία κ.λπ.), ἀλλά καί ἐνδεχομένως ἀνεξέλεγκτες καί ἐπικίνδυνες ἀλλοιώσεις τῆς ἀνθρώπινης γενετικῆς καί φυσιολογίας (κλω-

νοποίηση, βλαστοκυτταρικές και γονιδιακές επεξεργασίες κ.λπ.).

Χάρης στην τεχνολογία, ή διαγνωστική και προληπτική ιατρική έχουν σημειώσει έντυπωσιακή πρόοδο (π.χ. υπερηχογραφία, άξονική, μαγνητική, ποζιτρονική τομογραφία), ή επεμβατική ιατρική κάνει θά λέγαμε θαύματα (νέες χειρουργικές τεχνικές, τηλεϊατρική, μικροχειρουργική, κυβερνοχειρουργική, γ-knife, ηλεκτρονική υποκατάσταση της όρασης και της άκοης κ.λπ.), ό μέσος όρος ζωής έχει σχεδόν διπλασιασθεί τά τελευταία 60 χρόνια, ή παιδική θνησιμότητα έχει σημαντικά περιορισθεί, πλείστες όσες ασθένειες έχουν άποτελεσματικά άντιμετωπισθεί.

Η τεχνολογική παρέμβαση στό άνθρωπινο σώμα ύπήρχε από έτών, αυτό όμως πού άλλαξε τά τελευταία πενήντα χρόνια είναι ή διείσδυση στά άβατα και ιερά της ανθρώπινης φυσιολογίας, όπως είναι ή διαδικασία σύλληψης και άναπαγωγής (μορφές τεχνητής γονιμοποίησης), ή διαδικασία του θανάτου (Μονάδες Έντατικής Θεραπείας), ή άποκλειστικότητα των όργάνων του σώματος για κάθε άτομο, ή παρέμβαση στό γενετικό κύτταρο και τελευταία στό νευρικό, ή τεχνολόγηση στό επίπεδο της νανοκλίμακας. Έτσι σήμερα είναι δυνατόν να γονιμοποιηθεί ώριο από σπερματοζώριο χωρίς συζυγική συνεύρεση, άπουσία των γονέων, και να προκύψει έμβρυο εκτός του μητρικού σώματος, τό όποιο μάλιστα να μπορούμε να εξετάσουμε, ένδεχομένως να δανείσουμε σέ άλλο ζευγάρι ή άκόμη και να παρέμβουμε είτε θεραπευτικά είτε τροποποιητικά είτε και καταστροφικά.

Άνάλογα μπορούμε να κρατούμε στή ζωή ανθρώπινους όργανισμούς σέ βαρύτατη κατάσταση άσθένειας, δίχως έπαφή μέ τό περιβάλλον για χρόνια, ή να αφαιρούμε και να έμφυτεύουμε όργανα από ένα σώμα σέ άλλο, να εισάγουμε στόν όργανισμό nanomarkers μέ έντελώς πρωτόγνωρες ιδιότητες κ.ο.κ.

Τό άποτέλεσμα είναι μαζί μέ τά έπιτεύγματα να εμφανίζονται διλήμματα και προβλήματα, τά όποια σέ πολλές περιπτώσεις είναι άδύνατο να άντιμετωπισθούν. Χαρακτηριστικές περιοχές τέτοιου προβληματισμού είναι αυτές πού αναφέρονται στην άρχή και στό τέλος της ζωής. Προέκυψαν καταστάσεις τέτοιες πού άγνοεί ή φυσιολογία

της θείκης δημιουργίας, όπως τά in vitro έμβρυα, οι έγκεφαλικά νεκροί, τά κλωνοποιημένα θλαστικά, οι χρόνιες φυτικές καταστάσεις, άνθρωποι όχι μόνο μέ βιονικά σκέλη πού ύποβοηθούν την κίνηση, αλλά και μέ βιονικά όργανα πού ύποκαθιστούν τίς λειτουργίες κ.λπ.

Τά προβλήματα πού αναφύονται έξ αυτού του γεγονότος είναι πολλά και μεγάλα, έν πολλοίς άνυπέροβλητα και ή έπιστήμη πού τά μελετά και προσπαθεί να βρει λύσεις όνομάζεται Βιοηθική, αυτή δέ συναναπτύσσεται μέ την Ίατρική Δεοντολογία και τό Ίατρικό Δίκαιο. Βασικά τά προβλήματα προκύπτουν από την άνάγκη να εξισορροπήσει τό έπίτευγμα μέ όλες τίς θετικές συνέπειές του, από τη μία μεριά, μέ την αναπόφευκτη άλλαγή της όντολογίας του ανθρώπου και της μή διασάλευσης των ανθρώπινων και κοινωνικών σχέσεων, από την άλλη. Για να άντιμετωπισθούν αυτά, πρέπει να άπαντηθούν έρωτήματα όπως: Τί είναι πλέον ό άνθρωπος;³ Πώς οι άλλαγές στό σώμα επηρεάζουν την ψυχή και τό πρόσωπο; Τί αξία έχει ή ζωή και κάτω από ποιές προϋποθέσεις; Πώς και πόσο εξαρτάται ή αξία της από την ποιότητά της; Τί σημαίνει ποιότητα και πώς αυτή διατιμάται;

Είναι φυσικό πολλά από τά συναφή βιοηθικά διλήμματα και προβλήματα να άπασχολούν και την Έκκλησία, στην όποία πολλοί προστρέχουν προκειμένου να τά χειρισθούν μέ «νούν Χριστού» και να τά άντιμετωπίσουν κατά τό θέλημα του Θεού. Υπό την έννοια αυτήν και ή Έκκλησία αναπτύσσει μία σχετική προσέγγιση έκκλησιαστικής Βιοηθικής, πού μπορεί να την όνομάσει και Βιοανθρωπολογία ή, όπως ό Σεβ. Ναυπάκτου προτιμά, Βιοθεολογία, μέσα από την όποια εκφράζει την πίστη της στην ιερότητα του σώματος, της ζωής και του θανάτου και γενικότερα του ανθρώπινου προσώπου. Στο βάθος κάθε προβληματισμού από πλευράς Έκκλησίας δέν βρίσκεται ή προστασία κάποιων ήθικών νόμων ή έκκλησιαστικών κανόνων, αλλά βρίσκεται ή σχέση του ανθρώπου μέ τον Χριστό, ή δυνατότητα κοινωνίας μαζί Του και πρόσληψης της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, βρίσκεται ό άγιασμός. Πρέπει να διατηρηθεί ή αυτεξουσιότητα του ανθρώπου, ή διάσταση της αιώνιας προοπτικής του, ή ισορροπία ψυχής και σώματος, ή αίσθηση της άνάγκης του Θεού και της παρουσίας Του.

Ἡ κοσμική βιοηθική προφανῶς εἶναι πολύ διαφορετική ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστική. Ἄλλοι εἶναι οἱ στόχοι καὶ ἄλλες οἱ ἐπιδιώξεις της. Στὴν κοσμική ἀντίληψη αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ἡ κατοχύρωση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, οἱ ἁρμονικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μέσα στὶς κοινωνίες, ἡ διασφάλιση ἐπαρκοῦς ἐνημερώσεως καὶ συναίνεσεως, ἡ προστασία τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτεύγματος καὶ ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν ἐνόσφ δὲν προσβάλλονται τὰ δικαιώματα τρίτων. Ἔτσι παρουσιάζεται. Ἴσως ὁμως ἡ κοσμική βιοηθική νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο «ἠθική», τουλάχιστον ὅπως ἐμεῖς κατανοοῦμε τὴν ἔννοια. Ἴσως πάλι νὰ εἶναι καὶ ἐπικίνδυνη ἠθική, δηλαδή νὰ ἀποτελεῖ μιά ἐπιμελῶς συγκαλυμμένη φιλοσοφική αἰτιολόγηση τῆς χωρὶς Θεοῦ ἀντίληψης τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ συγκεκριμένων ἐφαρμογῶν, πού ἀφ' ἐνός μὲν καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπο ἐντελῶς ἐπίπεδο καὶ τὸν ὑποβιβάζουν σὲ βιολογική μηχανή με νομοτέλεια καὶ ὄχι αὐτεξουσιότητα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν ἀνάγουν νοσηρῶς σὲ ὑποκατάστατο τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτό ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο τῆς σύγχρονης βιοϊατρικῆς.

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ ὅλη προβληματική παρουσιάζει ἕνα πλῆθος διλημάτων ἐνώπιον τῶν ὁποίων καὶ ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία πρέπει νὰ σταθοῦμε μετὰ φόβου Θεοῦ ἀλλὰ καὶ πολλῆς ἀγάπης στὸν κάθε ἄνθρωπο. Τὸ πρῶτο θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ βροῦμε τὴν ἀκρίβεια ἢ τουλάχιστον νὰ πλησιάσουμε σὲ αὐτήν. Τὸ δεύτερο νὰ δοῦμε τὸν ἄνθρωπο καὶ πῶς θὰ τὸν οἰκονομήσουμε γιὰ τὸ καλό του. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ βιοηθική, τὸ δεύτερο ἡ ποιμαντική. Γι' αὐτό καὶ ἡ ἐκκλησιαστική βιοηθική δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὅπωςδήποτε θεολογική.

Βιοηθική προβληματική γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς

Στὴν ὁμιλία αὐτὴν μοῦ ζητήθηκε νὰ παρουσιάσω συγκεκριμένα διλήματα τῆς καθημερινότητος, σχετιζόμενα μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ τίς ἀναπαραγωγικὲς τεχνικὲς. Πρὸς τοῦτο, θὰ καταθέσω κατὰ περίπτωσιν ἕνα σκεπτικὸ ἀντιμετώπισης καὶ διαχειριστῆς τους καὶ στό βιοηθικὸ καὶ στό ποιμαντικὸ ἐπίπεδο, παρέχοντας ὅπου χρειάζεται καὶ τὸ ἀπαραίτητο ἐπιστημονικὸ καὶ κλινικὸ ὑπόβαθρο, ἀφήνοντας ἐνδεχομένως θεολογικὲς πτυχὲς γιὰ τὴ συζήτηση, ὅπου θὰ μπορούσατε ἀρκετοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ συμβάλετε, ἰδίως ὁ Ἅγιος Ναυπάκτου, πού

εἶναι καὶ σύμβουλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ ἀναλυτικὰ ἔχει ἐπεξεργασθεῖ τὸ θέμα⁴.

Ἡ ἐνασχόληση μετὰ τὸ θέμα αὐτό θεωρῶ πῶς εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀναγκαῖα, λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ ἐπιμόνων προβλημάτων πού καταλήγουν σὲ μᾶς ὡς Ἐκκλησία ζητώντας τὴν ἀπάντησή τους, καὶ πολὺ ἐπίκαιρη, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴ συνάντηση τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἶχε προταθεῖ καὶ ἡ συμπερίληψη σχετικῶν ἀναφορῶν στὴ θεματολογία τῆς μελλούσης νὰ συνέλθει τὸ ἔτος 2016 Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Μάλιστα τὰ θέματα τῶν ἀναπαραγωγικῶν τεχνικῶν θεωρήθηκαν ὡς ἐπείγοντος ἐνδιαφέροντος καὶ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Διορθόδοξο Ἐπιτροπῆ Βιοηθικῆς, ἡ ὁποία συνήλθε γιὰ πρώτη καὶ δυστυχῶς μόνη μέχρι τώρα φορὰ τὸν Μάιο τοῦ 2012 στὴν Ὁρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης, στό Κολυμπάρι Χανίων.

Ἄξιζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι λόγῳ ἴσως τοῦ πολυπαραμετρικοῦ χαρακτήρος τῶν θεμάτων βιοηθικῆς, τῶν ταχυτάτων ἐξελίξεων, τῆς περιπλοκότητος τους καὶ τοῦ καινοφανοῦς χαρακτήρος τους, ἐνῶ ὅλοι συμφωνοῦν στὴν ἀναγκαιότητα ἐκκλησιαστικῆς μελέτης καὶ θεολογικῆς ἐμβάθυνσης, σχεδὸν καμμία ἄλλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πλὴν τῆς Ἑλλαδικῆς, δὲν ἔχει συστηματικὰ ἀσχοληθεῖ ὡς τώρα. Καὶ θὰ ἦταν δίκαιο νομίζω νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι καὶ ἡ σύλληψη τῆς ιδέας καὶ ἡ ἀξιολόγηση τῆς βαρῦτητος τοῦ ἐγχειρήματος καὶ ἡ πρωτοπορία στὴ μελέτη τῶν βιοηθικῶν θεμάτων καὶ τελικὰ ἡ πρωτοβουλία συστάσεως Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐξαγωγή κάποιων πρακτικῶν συμπερασμάτων ἀνήκουν κατ' ἀποκλειστικότητα στὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χριστόδουλο.

Κατόπιν τούτων, αὐτὴ τὴ στιγμή, εὐθύνη μας ὡς Ἱεραρχία εἶναι νὰ συμβάλουμε στό μέτρο τῶν δυνατοτήτων μας στὴν ὅλη αὐτὴ διορθόδοξη προσπάθεια νὰ ἀκουσθεῖ συνοδικῶς δόκιμος ἐκκλησιαστικὸς λόγος, στὴ βάση τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας καὶ ἀνθρωπολογίας, μετὰ τὴ συναίσθηση ὅτι τὰ θέματα εἶναι πολὺ λεπτά καὶ οἱ δυνατότητές μας συνήθως περιορισμένες.

Η φύση του έμβριου

Βασικό θέμα για την προσέγγιση των βιοηθικών θεμάτων στο επίπεδο της άρχης της ζωής είναι η κατανόηση της φύσεως του εμβρίου και στην προεμφυτευτική φάση και μετά την εμφύτευση, στα διάφορα στάδια της ανάπτυξής του.

Γιά τα *in vitro* έμβρυα, κάποιιοι υποστηρίζουν πώς στην ουσία είναι προέμβρυα, δηλαδή ένα άθροισμα κυττάρων με άσαφη προοπτική, δίχως ταυτότητα. Άλλοι τόλμησαν νά τά αποκαλέσουν άπαξιωτικά «γεννητικό ύλικό» πού θά μπορούσαμε νά τό χειρισθοΰμε ως άπλή βιολογική ύλη. Γιά τά μετεμφυτευτικά έμβρυα υπάρχουν διάφορες άπόψεις. Κάποιοι τά θεωροΰν ως άπλό ίστό, προέκταση του μητρικού σώματος ή ως έναν τύπο προ-ανθρώπου ή κάτι ανάλογο. Τέτοιες άπόψεις εύκολα δικαιολογούν την καταστροφή του εμβρίου προεμφυτευτικά ή τή διακοπή της κησεως μετεμφυτευτικά.

Έπίσης, ό όρος «θεραπεία» πού συχνά χρησιμοποιείται ταυτίζεται με τον τερατισμό της ζωής των παθολογικών εμβρύων, προκειμένου νά εξαλειφθεί μία πάθηση, όπως π.χ. ή μεσογειακή άναιμία. Με άλλα λόγια σημαίνει εξαλείψη της άσθενειας με στέρηση του δικαιώματος της ζωής στα έμβρυα, όχι άπαλλαγή των άσθενών από τή νόσο. Αυτό είναι ένας καινοφανής όρισμός της θεραπείας πού καιρία τραυματίζει την βασική έννοια του όρου. Με τον τρόπο αυτόν, ενώ στην Κύπρο έγεννώντο περίπου 60-70 άτομα τον χρόνο με μεσογειακή άναιμία⁵, με την επικράτηση του προεμφυτευτικού και του προγεννητικού έλέγχου, ό αριθμός αυτός έχει περιορισθεί στο 1-3 έτησίως⁶. Αυτό όμως, ενώ εμφανίζεται ως έπιτυχία, άφοΰ άπαλλάσσει την κοινωνία από μία επώδυνη και βασανιστική άσθένεια, την ίδια στιγμή συνεπάγεται και την θανάτωση εμβρύων σε κάποια φάση της εξέλιξής τους. Έτσι, αυτό πού παρουσιάζεται ως φιλόανθρωπο άποτέλεσμα, ταυτόχρονα υποκρύπτει μία βάνανση και άσεβη στάση άπέναντι στο ιερό δώρο της ανθρώπινης ζωής.

Μιά τέτοια λογική όδήγησε την Έθνική Έπιτροπή Βιοηθικής νά διατυπώσει ως έπίσημη Γνώμη ότι «ή άποδοχή της γέννησης παιδιών με σοβαρές βλάβες στην ύγεια τους... κατά κανόνα έλέγχεται ήθικά», μάλιστα δέ «άν αυτή βασίζεται σε συ-

κεκριμένες μεταφυσικές άντιλήψεις (και όχι σε άπλό έγωισμό) του μελλοντικού γονέα, δέν μπορεί νά παραβλεφθεί ότι παραγνωρίζει ανεπίτρεπτα την ποιότητα της μελλοντικής ζωής ενός νέου ανθρώπου». Αυτό σημαίνει ότι κατά την Έπιτροπή Βιοηθικής σε τέτοιες περιπτώσεις ή άμβλωση είναι ήθικά έπιβεβλημένη και ή άρνησή της ήθικά προβληματική.

Στην παρούσα όμιλία, άποφεύγοντας κάθε σχετική έπιχειρηματολογία, θά περιορισθοΰμε μόνο νά ποΰμε ότι ως Έκκλησία επιμένουμε στην «έξ άκρας συλλήψεως» άρχή του ανθρώπου, βασιζόμενοι και στα βιολογικά δεδομένα και σε σαφείς μαρτυρίες της Άγίας Γραφής και των Πατέρων. Θεολογικό έπιχείρημα υπέρ αυτής άποτελεί ή ψυχοσωματικότητά του. Άπό την στιγμή πού άρχίζει νά οικοδομείται τό σώμα, συνυπάρχει ή ψυχή. Υπό την έννοια αυτήν, τό έμβρυο είναι άνθρωπος όχι έν δυνάμει αλλά έν εξέλιξει. Έν δυνάμει άνθρωπος σημαίνει όχι άνθρωπος. Τό ζεύγος ενός ώαρίου με ένα σπερματοζώαριο προ της γονιμοποίησης είναι δυνάμει άνθρωπος. Μετά τή γονιμοποίηση είναι έν εξέλιξει άνθρωπος⁷. Τό έμβρυο είναι τέλειος άνθρωπος κατά τή φύση⁸, άν και άτελής και διαρκώς τελειούμενος κατά τή φαινοτυπική έκφραση και την όργάνωση⁹.

Έν συνόψει, τά έμβρυα τά σεβόμαστε από τή στιγμή της πρώτης ύποψίας ότι κατέχουν την ανθρώπινη φύση, όχι μόνο γιατί είναι κάτι μεγάλο πού έπακριβώς γνωρίζουμε, αλλά κυρίως γιατί κρύβουν ένα μυστήριο πού πάντα θά άγνοοΰμε. Ό σεβασμός σε αυτό πού άγνοοΰμε φωτίζει περισσότερο από τό θράσος πού γεννιέται από αυτό πού μισογνωρίζουμε. Άπό αυτή τή θέση ξεκινάει ή βιοηθική προσέγγισή μας.

*Έξειδικευμένη προβληματική**A. Προεμφυτευτικός γενετικός έλεγχος*

Στις περιπτώσεις πού έχει προηγηθεί έξωσωματική γονιμοποίηση υπάρχει ή δυνατότητα, πριν από την έμβρυομεταφορά στη μήτρα της μητέρας, νά προβοΰμε σε γενετικό έλεγχο του εμβρίου. Αυτό γίνεται είτε με την Προεμφυτευτική Γενετική Διάγνωση (Prenatal Genetic Diagnosis PGD) είτε με τον Προεμφυτευτικό Γενετικό Έλεγχο (Prenatal Genetic Diagnosis PGD). Αυτό έξυπνοει ότι

έχουμε τό έμβρυο έξω από τή μήτρα τής μητέρας, επάνω στό δοκιμαστικό τριβλίο, τήν τρίτη ήμέρα μετά τήν ώοληψία, όποτε καί γίνεται λήψη βλαστομεριδίων πρός εξέταση, χωρίς τό έμβρυο νά καταστραφεί¹⁰.

Σκοπός τών προεμφυτευτικών διαγνωστικών μεθόδων είναι ή έγκαιρη διάγνωση κληρονομικών νοσημάτων καί συνεπώς ή άποφυγή τών προγεννητικών έλέγχων¹¹. Στήν ουσία, μέ τόν τρόπο αυτόν, τό ένδεχόμενο τής διακοπής τής κήσεως, μέ τήν συναφή ψυχολογική φθορά πού προκαλεί, αντικαθίσταται από τήν καταστροφή τοῦ έμβρύου προεμφυτευτικά.

Έκτός τούτων, έπειδή ένδεχομένως ή παρουσία χρωμοσωμικών άνωμαλιών αύξάνει τήν πιθανότητα άνεπιτυχοῦς έμφυτεύσεως¹², ό προεμφυτευτικός έλεγχος θά μπορούσε νά αύξήσει τά ποσοστά έπιτυχίας τής έγκυμοσύνης. Στήν άποψη βέβαια αύτήν ύπάρχει καί έρευνητικός αντίλογος¹³.

Συμπερασματικά θά μπορούσαμε νά ποῦμε ότι ή προεμφυτευτική διάγνωση είναι άμεσα συνδεδεμένη μέ τό σοβαρό δίλημμα τής καταστροφής ή μή τής ανθρώπινης ζωής στήν πρωτόγονη έμβρυική της φάση. Τοῦτο διότι, στήν περίπτωση πού δέν είναι ίκανοποιητική ή ποιότητα ή ή βιωσιμότητα τών έμβρύων, αυτά δύναται νά καταστραφούν ή νά άποδοθοῦν στήν πειραματική έρευνα. Έπιπλέον, έπειδή για λόγους άσφαλείας ή ισχύουσα πρακτική θέλει νά γονιμοποιοῦνται περισσότερα ώάρια από όσα χρειάζονται, αυτό έχει ως άμεση συνέπεια τή δυνατότητα έπιλογής τών καλύτερων καί τή δημιουργία πλεοναζόντων έμβρύων δηλαδή κατ' ουσίαν άνεπιθυμητών έμβρύων.

Τοῦτο ή κοσμική αντίληψη τό θεωρεῖ ήθικώς όχι μόνον άποδεκτό, αλλά καί καλό. Αυτό όμως δέν είναι καθόλου λιγότερο από μία εύγονική αντίληψη. Διαλέγουμε τά καλύτερα καί κατά συνέπεια καταστρέφουμε τά χειρότερα.

B. Προγεννητικός έλεγχος

Όταν λέμε προγεννητικός έλεγχος, έννοοῦμε τή δυνατότητα πού μάς παρέχει ή σύγχρονη έπιστημονική γνώση καί τεχνολογία νά διαγνώσουμε τήν κατάσταση τοῦ έμβρύου στίς διάφορες φάσεις τής ένδομήτριας ανάπτυξής του. Μέ τόν τρόπο αυτόν μπορούμε νά άνιχνεύσουμε άνατομικές παθήσεις, όπως μυοσκελετικές δυσπλασίες, δυσπλασίες τοῦ

οὔροποιητικοῦ ή τής καρδιάς, λαγόχειλο, κ.λπ., αλλά καί γενετικές (χρωμοσωμικές, σύνδρομο Iowu) άνωμαλίες. Μέ δεδομένο ότι μόνον σέ ελάχιστες, δυστυχώς, περιπτώσεις μπορούμε νά επέμβουμε θεραπευτικά, τό ζευγάρι συχνά βρίσκεται ένώπιον τοῦ μεγάλου διλήμματος ή νά συνεχίσουν τήν κυφορία ενός παθολογικοῦ έμβρύου ή νά προβοῦν σέ διακοπή τής κήσεως.

Η έπιθυμία για ὑγιές παιδί πού είναι τόσο φυσική, σέ συνάρτηση μέ τή δυνατότητα πρόωρης ή για κάποιους «έγκαιρης» γνώσης, πού έχει λάβει χαρακτηρα έπιβεβλημένης πρακτικής, δημιουργεί νέα δεδομένα ψυχολογικής, πρακτικής καί ήθικης θεώρησης τών περιγεννητικών δυνατοτήτων.

Οί εξέτάσεις τοῦ προγεννητικοῦ έλέγχου είναι δύο ειδών, άνιχνευτικές καί διαγνωστικές. Οί πρώτες εφαρμόζονται κατά τά πρώτα στάδια τής έγκυμοσύνης καί είναι ὑπερηχογραφικές καί αίματολογικές καί οδηγοῦν όχι σέ βέβαια αλλά μόνον σέ ένδεικτικά άποτελέσματα. Τέτοιες είναι:

1) ό έλεγχος τής αύχενικής διαφάνειας

2) ό αίματολογικός έλεγχος aFP (έλεγχος α - φετοπρωτεΐνης) καί

3) ό τριπλός (βιοχημικός) έλεγχος

Στή δεύτερη κατηγορία άνήκουν εξέτάσεις πού εφαρμόζονται σέ ὕστερες φάσεις τής κήσεως καί είναι έπεμβατικές, δηλαδή περιλαμβάνουν λήψη δείγματος από τόν πλακοῦντα ή τό άμνιακό ὑγρό τής μήτρας τής έγκυμονούσης καί στή συνέχεια καλλιέργεια (2 έως 3 έβδομάδων), ώστε νά καταστεί δυνατή ή χαρτογράφηση τών γονιδίων καί ή άπεικόνιση τών χρωμοσωμάτων. Οί εξέτάσεις αυτές καταλήγουν σέ θετικό συμπέρασμα ως προς τή διάγνωση τής γενετικής διαταραχής, αλλά είναι σχετικά περιορισμένου φάσματος παθήσεων, ένέχουν δέ καί μικρή πιθανότητα πρόκλησης τραυματισμοῦ τοῦ έμβρύου, μόλυνσης τής μήτρας, αίμορραγίας μέχρι καί άποβολής. Τέτοιες εξέτάσεις είναι:

1) ή λήψη χοριακῶν λαχνῶν ή έλεγχος τροφοβλάστης (CVS)

2) ή άμνιοκέντηση καί

3) ή όμφαλοδιοπαρακέντηση

Ο ὑπερηχογραφικός έλεγχος χρησιμοποιείται για τόν έντοπισμό εμφανῶν σωματικῶν διαμαρτιῶν (π.χ. καρδιακῶν, νεφρικῶν), ένῶ οί διαγνωστικές μέθοδοι μπορούν νά οδηγήσουν σέ διάγνω-

ση γενετικών παθήσεων (π.χ. μεσογειακής αναιμίας, κυστικής ίνωσης) ή χρωμοσωμικών άνωμαλιών (σύνδρομου Down) ή ακόμη και μη παθολογικών φαινοτυπικών χαρακτηριστικών, όπως τό φύλο του έμβριου. Οί μέθοδοι αυτές χρησιμοποιήθηκαν άρχικά για γυναίκες πού κυοφορούσαν στην άρχή της πέμπτης δεκαετίας της ζωής τους, όποτε και στατιστικά υπήρχε ύψηλότερη πιθανότητα παθολογικού εύρήματος. Σήμερα σχεδόν όλες οί γυναίκες, ακόμη και οί νεότερες, στην ουσία, λόγω ψυχολογικών πιέσεων, ύποχρεωτικά εκτίθενται σέ όλους αυτούς τούς έλέγχους.

Τό δίλημμα όμως μέ τό όποιο οί σύζυγοι έρχονται άντιμέτωποι, όταν έντοπισθεί κάποια μη θεραπεύσιμη κληρονομική άνωμαλία, είναι ή συνέχιση της έγκυμοσύνης μέ συνοδό τήν τυραννία της γνώσης του προβλήματος ή άμβλωση μέ όλα τά ψυχολογικά και ήθικά προβλήματα πού αυτή συνεπάγεται.

Σέ όλα αυτά ύπάρχει ένας ισχυρός αντίλογος πού στηρίζεται σέ διάφορα δεδομένα. Τό πρώτο είναι ό πιθανολογικός χαρακτήρας των άνιχνευτικών έξετάσεων. Η σημερινή διαγνωστική ιατρική χρησιμοποιεί εύρύτατα στατιστικά δεδομένα, τήν βαθύτερη σημασία των όποιων άγνοεί ό μέσος γονέας. Έτσι επί παραδείγματι, για τήν περίπτωση του συνδρόμου Down σέ σχέση μέ τήν ηλικία της μητέρας, τά στατιστικά δεδομένα έχουν ως έξής¹⁴:

για τίς γυναίκες κάτω των 21 έτών 1:1500 ή 0.06%

για τίς γυναίκες των 25 έτών 1:1400 ή 0.07%

για τίς γυναίκες των 30 έτών 1:800 ή 0.12%

για τίς γυναίκες των 35 έτών 1:380 ή 0.26%

για τίς γυναίκες των 40 έτών 1:100 ή 1%

για τίς γυναίκες των 45 έτών 1:30 ή 3.3%

Αυτό σημαίνει ότι μία γυναίκα ηλικίας 45 έτών, ή όποια θεωρείται ύψηλου κινδύνου, έχει πιθανότητα περίπου 97% νά γεννήσει ύγιές παιδάκι και μόλις 3% νά γεννήσει παθολογικό. Η ψυχολογία όμως πού έχει δημιουργηθεί υπερτονίζει τό άρνητικό 3% και ύπερβολικά μειώνει τό 97% της θετικής προοπτικής.

Ανάλογα άποσιωπώνται οί κίνδυνοι πρόκλησης δυσμενών έπιπλοκών από τή χρήση έπεμβατικών έξετάσεων. Έτσι, ή πιθανότητα νά προκληθεί πρόβλημα στή μητέρα ή και νά καταστραφεί ένα ύγιές έμβρυο δέν είναι εύκαταφρόνητη. Για παρά-

δειγμα, κατά τή λήψη χοριακών λαχνών (HVS), ό κίνδυνος πρόκλητης άποβολής του έμβριου κατά τήν έφαρμογή της διαδικασίας είναι 2% έως 3%, ένω κατά τήν άμνιοκέντηση από 0.5% μέχρι 1%, ποσοστά συγκρίσιμα μέ τά πλέον δυσμενή ποσοστά πιθανότητας άνιχνεύσεως χρωμοσωμικών άνωμαλιών στην περιοχή των θεωρουμένων έπικινδύνων ηλικιών. Προφανώς, όταν άπαιτούνται έπαναληπτικές έξετάσεις ή στην περίπτωση πού ό γιατρός δέν διαθέτει έπαρκή έμπειρία, ό κίνδυνος αύξάνει.

Έπίσης, οί άπεικονιστικοί ή αίματολογικοί έλεγχοι προκαλούν ψυχολογική φόρτιση δυσανάλογα μεγάλη μέ τήν ένδεικτική βαρύτητά τους, μέ άποτέλεσμα πολλοί γονείς, αντί νά περιμένουν τήν ώρα των παρεμβατικών έλέγχων, στηριζόμενοι στό ένδεχόμενο και μόνον του παθολογικού έμβριου, νά προβαίνουν σέ έσπευσμένη διακοπή κήσεως, ένδεχομένως ύγιους έμβριου.

Έπιπλέον, οί παθήσεις πού διαγιγνώσκονται ποικίλλουν σέ βαθμό σοβαρότητας. Άποτέλεσμα αυτού είναι νά ύπάρχουν περιπτώσεις παιδιών μέ τρισωμία 21 (σύνδρομο Down), τά όποια μπορούν νά παρακολουθήσουν τό σχολείο και νά ζήσουν μία φυσιολογική ζωή. Άνάλογα και μέ τή μεσογειακή αναιμία, σέ άρκετές περιπτώσεις, παρά τίς ταλαιπωρίες των μεταγγίσεων και των συναφών προβλημάτων, τά άτομα ζούν άποδεκτά ή και ίκανοποιητικά, όπως έξ άλλου και τά ίδια όμολογούν. Έδη οί κοπέλλες μπορούν πλέον και νά τεκνοποιήσουν.

Έτσι, λοιπόν, τό ένδεχόμενο κάποιοι γονείς, προκειμένου νά πληροφορηθούν για τή γενετική κατάσταση του κυοφορούμενου παιδιοϋ τους πρόωρα, τελικά νά προβοϋν βεβιασμένα στή διακοπή κήσεως ενός δυνητικά ύγιους παιδιοϋ είναι πλέον ή όρατό.

Έκεί πού τό πρόβλημα γίνεται ιδιαίτερα δύσκολο στην αντιμετώπιση και διαχείρισή του είναι όταν ό προγεννητικός έλεγχος διαγνώσει έμβρυο μέ εξαιρετικά βασανιστική προοπτική στην περίπτωση της έπιβίωσής του ή μέ σοβαρό φυλοσύνδετο νόσημα. Έτσι, επί παραδείγματι, αν τό έμβρυο διαγνωσθεί μέ έκστροφή κύστεως, έπισπαδία ή ύποσπαδία, άτρυσία πρωκτοϋ, μερικό ή καθολικό άκρωτηριασμό, ή μέ γενετική προδιάθεση για κυστική ίνωση, νόσο του Huntington, δυστροφία

Duchénne, ασθένειες παραμορφωτικές με έκτετα-
μένες αναπηρίες και ανεπάρκειες πολύ δυσμενείς
γιά τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ, τό δίλημμα εἶναι ἐξαι-
ρετικά πιεστικό. Εἶναι ἠθικό ἕνα τέτοιο ἔμβρυο νά
τοῦ ἐπιτρέψουμε νά γεννηθεῖ, ὅταν ἐκ τῶν προτέ-
ρων γνωρίζουμε ὅτι θά βασανισθεῖ χωρίς κάποια
ἐλπίδα θεραπευτικῆς ἢ ἀνακουφιστικῆς προοπτι-
κῆς; Ἀπό τήν ἄλλη θά μπορούσε νά εἶναι ἠθικά
ἀνεκτό νά διακόψουμε ἐμεῖς μιὰ ζωή, ἡ ἀρχή τῆς
ὁποίας ξεπερνᾶ τίς δικές μας εὐθύνες; Στήν περι-
πτωση αὐτήν, ἡ βάση τοῦ προβλήματος ἔχει περισ-
σότερο χαρακτηριστικά εὐθανασιακῆς παρά
εὐγονικῆς ἀντίληψης. Ἴσως τό πιό ἐνδεδειγμένο
νά ἦταν ἡ παντελής ἀποφυγή κάθε προγεννητικοῦ
ἐλέγχου.

Τό πρόβλημα εἶναι ἀκόμη πιό περίπλοκο, ἄν λά-
βει κανεῖς ὑπ' ὄψιν του τήν ἐντελῶς ἀντίθετη κο-
σμική βιοηθική ἀντίληψη. Ἔτσι θά μπορούσε νά
θεωρηθεῖ ὑπόλογος ἔναντι τῆς δικαιοσύνης ἕνας
γιατρός πού δέν ἐνημέρωσε τούς γονεῖς, ὥστε νά
ἀποφασίσουν ἄν θέλουν νά διακόψουν τήν κύηση
τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ τους. Ὑπάρχει δικαστική
ἀπόφαση σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό ἀνάπηρο παι-
δί ἔχει δικαίωμα νά ἀσκήσει ἀγωγή κατά τῶν γο-
νέων του, διότι δέν προχώρησαν στήν ἀμβλωση,
ἐνῶ εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους τήν δυσμενῆ πρόγνωση.
Βέβαια, κατά τήν ἔφεση ἡ ἀπόφαση ἀπορρίφθη-
κε¹⁵. Καλλιεργεῖται ὁμως μιὰ ἀντίληψη, σύμφωνα
μέ τήν ὁποία ἠθικά θά μπορούσε τό παιδί νά ἔχει
δικαίωμα καταλογισμοῦ εὐθύνης στοὺς γονεῖς
του, οἱ ὁποῖοι δέν προέβησαν στήν ἀμβλωση, μέ
ἀποτέλεσμα αὐτό νά βασανίζεται¹⁶. Στό ὑπόβαθρο
μαῖς τέτοιας ἠθικῆς κρύβεται μιὰ ἀρνητική διάθε-
ση τῶν γονέων νά φροντίσουν καί νά ἀγαπήσουν
ἕνα παιδί μέ σοβαρές ἀναπηρίες.

Μιὰ τέτοια ὁμως ἀντίληψη εἶναι ἐντελῶς ξένη
πρός τήν χριστιανική θεώρηση τῆς ζωῆς καί τοῦ
ἀνθρώπου. Ἐνα παράλυτος ἄνθρωπος μπορεῖ νά
ζεῖ μέ τήν προοπτική τῆς αἰώνιας ζωῆς, νά μετα-
λαμβάνει τῶν μυστηρίων, νά μυεῖται διά τῆς ὑπο-
μονῆς στό μυστήριο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, νά πε-
ριβάλλεται ἀπό τήν ἀγάπη τῶν συγγενῶν καί φί-
λων, νά ἀγιάζει καί νά ἀγιαζεται μέσα ἀπό τόν πό-
νο καί τήν ἀγάπη, πράγματα τόσο ἄγνωστα στήν
κοσμική ἀντίληψη καί τόσο οἰκεῖα στή λογική τῆς
Ἐκκλησίας.

Τελικῶς, τά ἠθικά καί συνειδησιακά διλήμματα
πού συνήθως συνοδεύουν τέτοιες ἀποφάσεις εἶναι
καί πολλά καί βαθιά καί σοβαρά. Γι' αὐτό, παράλ-
ηλα μέ τή γενετική συμβουλευτική, εἶναι ἀπαραι-
τητο νά ὑπάρχει καί ἀνάλογη πνευματική συμβου-
λευτική ἀπό ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι
καί τήν ἱατρική διάσταση τοῦ θέματος κατέχουν
καί τήν πνευματική κατανοοῦν¹⁷.

Γ. Ἀναπαραγωγικές Τεχνολογίες

Ὁμολογη τεχνητή ἀναπαραγωγή

Τό πλέον σύνθετες καί ἴσως καί πιό ἀπλό ἐρώτη-
μα ἀναφέρεται στήν περίπτωση τῆς γονιμοποίη-
σης, ἡ ὁποία τελεῖται ἐντός νομίμου ἐκκλησιαστι-
κοῦ γάμου, μέ σπέρμα καί ὠάριο τῶν συζύγων
(ὀνομάζεται ὁμολογη γιατί δέν παρεμβάλλεται
τρίτο πρόσωπο) ἀλλά μέ τεχνητό τρόπο λόγω φυ-
σικῆς ἀνεπάρκειας τῶν συζύγων, εἴτε μέ σπερμα-
τέγχυση εἴτε μέ κάποια μορφή τεχνητῆς γονιμο-
ποίησης ἐκτός τοῦ σώματος. Τό πιθανό πρόβλημα
στήν περίπτωση αὐτήν δέν εἶναι ἠθικό, ἀλλά εἶναι
ὅτι ἡ σύλληψη γίνεται μηχανικά, δίχως τή φυσική
ἔνωση τῶν συζύγων. Καί ναί μέν ὑπηρετεῖ τόν ἱε-
ρό σκοπό τῆς δημιουργίας ἀπογόνων, ἀλλά τε-
λικῶς ἡ ἀρχή τοῦ νέου ἀνθρώπου ἐπιτελεῖται μέσα
ἀπό μιὰ ψυχρή τεχνητή διαδικασία, στερημένη ἱε-
ρότητας, κατά τήν ὁποία οἱ γονεῖς οὔτε ἐνωμένοι
εἶναι οὔτε ἔστω μαζί οὔτε κἄν παρόντες. Ἡ αἴσθη-
ση τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἀρκετά
ἀποδυναμώνεται.

Τό θέμα δέν εἶναι δευτερεῦον καί ὡς ἐκ τούτου
δέν ἔπρεπε ποιμαντικά νά παρακαμφθεῖ, θά μπο-
ροῦσε ὁμως νά ἀντιμετωπισθεῖ μέ μιὰ προσέγγιση
καλλιέργειας τῆς ἐμπιστοσύνης στό θέλημα τοῦ
Θεοῦ καί τῆς ἱερότητας τῆς ζωῆς, ἡ ἔστω μέ ἐφαρ-
μογή τῆς κατά Θεόν οἰκονομίας καί παράλληλη
ὑποβοήθηση τῶν συζύγων στό ταπεινό φρόνημα
ὅτι οἰκονομοῦνται.

Ἐτερόλογη τεχνητή ἀναπαραγωγή

Ἡ γονιμοποίηση ὀνομάζεται ἐτερόλογη, ὅταν
γίνεται μέ σπέρμα δότη ἢ ὠάριο δότριας. Τό ἀπο-
τέλεσμα εἶναι τό παιδί πού θά γεννηθεῖ νά εἶναι
γενετικά συγγενές μέ τόν ἕνα ἐκ τῶν γονέων καί
νά ἔχει κληρονομικά χαρακτηριστικά μόνο ἀπό
αὐτόν. Ὁ δεύτερος γονέας, συνήθως ὁ πατέρας,

ἔχει πλέον θέση θετοῦ πατέρα, ἂν καί ὁ νόμος τὸν ἀναγνωρίζει ὡς φυσικό. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ σχέση τῶν γονέων ἔναντι τοῦ παιδιοῦ δέν εἶναι ἰσότιμη. Τὸ πρόβλημα πού προκύπτει δέν εἶναι πρόβλημα σχέσης γονέως παιδιοῦ, ἀλλὰ ἀντανακλᾶ στή σχέση τῶν δύο γονέων μεταξύ τους, καθὼς ἐνίοτε προκαλεῖ ροπές ἀναμεταξύ τους. Τὰ νομικά καὶ κοινωνικά προβλήματα, πού συχνά ἀπορρέουν ἐξ αὐτοῦ καὶ οἱ συναφεῖς περιπλοκές, ἀποτελοῦν ἰσχυρὸ λόγο πού ἐμεῖς δέν θά μπορούσαμε νά συστήσουμε κάτι τέτοιο.

Κάποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἑτερόλογη γονιμοποίηση εἶναι πράξη μοιχείας. Αὐτὸ ὅμως δέν εἶναι ἀπόλυτα σωστό, διότι ἡ μοιχεία δέν ἔχει νά κάνει μέ τὸ ἀναπαγωγικὸ ἀποτέλεσμα, πού οὕτως ἢ ἄλλως συνήθως δέν ὑπάρχει, ἀλλὰ μέ τὴν καλλιέργεια καὶ ἔκφραση ἐρωτικῆς δεσμῶς δύο ἀνθρώπων συνεξευγμένων ἢ ἔστω ἀμοιβαίως δεσμευμένων μέ τρίτους.

Ἐπὶ αὐτῆς βέβαια τὸ πρόβλημα ὅτι παρεμβαίνει κάποιος τρίτος γενετικά, ἀλλὰ αὐτὸ δέν φαίνεται νά ἔχει ἐκ πρώτης ὄψεως κάποιο ἠθικὸ πρόβλημα, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ δότης διὰ νόμου εἶναι ἄγνωστος. Συνεπῶς δέν παρεμβαίνει στή σχέση τῶν συζύγων ὁ δότης ὡς πρόσωπο, ἀλλὰ ἐνδεχομένως τὴν διαταράσσει ἢ διαδικασία τοῦ δανεισμοῦ καθ' ἑαυτήν.

Ἡ σχέση μοιάζει μέ τὴν περίπτωση πού ἕνας ἄνδρας συνάπτει γάμο μέ μία γυναῖκα μητέρα τέκνου ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος εἴτε ἔχει πεθάνει εἴτε ἔχει διαζευχθεῖ ἀπὸ αὐτήν. Ἐτσι ὑπάρχει μέν σχέση γάμου, ἀλλὰ ὄχι ἰσοτιμίας ἔναντι τοῦ παιδιοῦ.

Στὴν περίπτωση δανεισμοῦ ἐμβρύου, ἡ σχέση ἰσοτιμίας τῶν συζύγων ἔναντι τοῦ παιδιοῦ διασφαλίζεται, ὁμοιάζει δὲ μέ υἰοθεσία, ἢ ὁποία ἐπιπλέον περιλαμβάνει καὶ τὴν κυοφορία. Παρὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ ἐνέχει τὸν κίνδυνο νά περιπέσουν οἱ γονεῖς σὲ κρίση ἀποφάσεων σὲ εἰδικές περιπτώσεις, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἀδιαγνώστων κληρονομικῶν προβλημάτων, τέκνου μὴ γενετικά δικοῦ τους.

Μεταθανάτια γονιμοποίηση μέ σπέρμα ἀποθανόντος συζύγου

Καὶ ἡ περίπτωση αὐτὴ δέν φαίνεται νά ἐμφανίζει κάποιο ἠθικὸ πρόβλημα ὡς πρὸς τὴν κατα-

στροφή ἐμβρύων ἢ τὴν διασάλευση τῆς σχέσης τοῦ ζεύγους. Ὁμοιάζει μέ τὴν περίπτωση πού ὁ σύζυγος πεθαίνει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κηδείας καὶ τὸ παιδί γεννιέται πλέον ὄρφανό.

Παρὰ ταῦτα, ἐκτός τοῦ ὅτι θά προϋπέθετε τὴν ἐκ προτέρων σύμφωνη γνώμη τοῦ συζύγου, εἶναι ἠθικά προβληματικὴ πράξη, δεδομένου ὅτι σημαίνει γέννηση παιδιοῦ ἐκ τῶν προτέρων ὄρφανοῦ.

Θέματα κληρονομικοῦ δικαίου καὶ ἄλλα νομικά πρέπει ὁποσδήποτε νά ρυθμισθοῦν πρὸς ἀποφυγὴν μελλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ κάτι τέτοιο δέν εἶναι πάντοτε δυνατόν νά προβλεῖται ἀνεπιθύμητες ἐξελίξεις.

Τεκνοποίηση ἄγαμης μητέρας

Ἡ τεκνοποίηση στή φύση της ἀποτελεῖ καρπὸ ἐνώσεως δύο ἑτεροφύλων προσώπων καὶ φυσικά πνευματικῶς ὁρωμένη προϋποθέτει τὴν καθαρὴ, ἀμοιβαία καὶ ἀποκλειστικὴ ἀγάπη τῶν δύο συζύγων. Εἶναι καρπὸς σχέσης.

Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση, τὸ παιδί δέν ἔρχεται γιὰ νά ἐπισφραγίσει μία ἱερὴ σχέση συνδέσμου ἀγάπης τῶν δύο γονέων, ἀλλὰ γιὰ νά ἰκανοποιήσει μία προσωπικὴ ἀπόφαση καὶ ἐν πολλοῖς ἕνα θέλημα μιᾶς γυναίκας. Ὅπως γιὰ νά γεννηθεῖ ἕνας ἄνθρωπος χρειάζεται ἕνα σπερματοζώριο καὶ ἕνα ὠάριο, ἔτσι ἀπαιτοῦνται καὶ δύο γονεῖς, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα. Καὶ ὅπως ἡ γονιμοποίηση δέν γίνεται μεταξύ δύο ὁμοίων γενετικῶν κυττάρων, ἀλλὰ μέ τὴν ἔνωση δύο συμπληρωματικῶν, ἔτσι καὶ οἱ δύο γονεῖς πρέπει νά εἶναι ἑτερόφυλοι.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἐπειδὴ κάπου ἐπιτρέπεται ἡ υἰοθεσία ἀπὸ ἄγαμη γυναῖκα πρέπει νά ἐπιτραπῆ καὶ ἡ τεκνοποίηση δέν εἶναι ἰσχυρὸ, διότι στὴν πρώτη περίπτωση τὸ παιδί ἤδη ὑπάρχει καὶ υἰοθετεῖται προκειμένου νά τύχει φροντίδας, ἐνῶ στὴ δεύτερη γεννιέται ἕνα παιδί ἐκ προοιμίου ὄρφανό ἀπὸ πατέρα, καὶ μέ αὐξημένη τὴ σχετικὴ πιθανότητα καθολικῆς ὀρφάνιας, δεδομένου ὅτι ἔχει ἕναν γονέα καὶ ὄχι δύο. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ στὴν περίπτωση τῆς μεταθανάτιας γονιμοποίησης.

Παρένθετη καὶ ὑποκατάστατη μητρότητα

Παρένθετη μητρότητα εἶναι ὅταν ἀναλαμβάνει τὴν κυοφορία μία ἄλλη γυναῖκα, ἢ ὁποία ἐνδεχομένως θά μπορούσε νά δωρήσει καὶ τὸ ὠάριο της.

Ἡ περίπτωση αὐτή εἶναι ἠθικά πῶς περιπελεγμένη καί τοῦτο διότι πρῶτον ἡ γυναίκα αὐτή εἶναι γνωστή καί ὡς τέτοια ἀποτελεῖ τρίτο πρόσωπο, πού παρεμβαίνει στή σχέση τῶν συζύγων, καί δεύτερον διότι θά μπορούσε νά αισθανθεῖ ἡ ἴδια ὡς μητέρα, δεδομένου ὅτι ἡ κύηση εὐνοεῖ μία τέτοια σχέση κυοφορούσης καί κήματος ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της. Ἔστω καί ἂν ὑπάρχουν νομικές προστασίες γιά κάτι τέτοιο, τυχόν κακή διαχείριση δικαιολογημένων ἀλλά ἀνεξέλεγκτων συναισθημάτων, θά μπορούσε νά διαταράξει καί τίς σχέσεις τοῦ ζεύγους μέ τήν παρένθετη μητέρα, ἀλλά καί νά προκαλέσει κρίση σύγχυσης στό παιδί ὡς ἐκ τοῦ αἰσθήματος ὅτι ἔχει δύο μητέρες. Ἐκτός τούτου ἦταν δυνατόν νά ἀνακύψουν προβλήματα ὅπως τὰ ἀκόλουθα:

1) Τί θά συμβεῖ στήν περίπτωση πού οἱ γενετικοί γονεῖς πεθάνουν ἢ ὕστερα ἀπό προγεννητικό ἔλεγχο ἢ ἀπό κάποια ἄλλη αἰτία (π.χ. διαζύγιο), οἱ μέν γενετικοί γονεῖς ἐπιθυμοῦν τή διακοπή τῆς κήσης ἢ δέ κυοφοροῦσα μητέρα τήν ἀρνεῖται;

Ἦδη τόν περασμένο Αὐγουστο, ἀναστατώθηκε ὁ κόσμος ὅταν ἓνα ζευγάρι Αὐστραλῶν ἐγκατέλειψαν τό ἓνα ἀπό τὰ δύο δίδυμα νεογέννητα στήν 21 ἐτῶν ταϊλανδή παρένθετη μητέρα, ἐπειδή γεννήθηκε μέ σύνδρομο Down. Ἡ Ταϊλανδή βρέθηκε μέσω πρακτορείου, προκειμένου νά κυοφορήσει τό παιδί, κατά τόν 5ο μήνα διαγνώσθηκε ἡ πάθησή, τόν 7ο μήνα οἱ γονεῖς τῆς ζήτησαν νά διακόψει τήν κύηση καί αὐτή ἀρνήθηκε, εἶναι δέ πάμφτωχη μητέρα δύο ἄλλων τέκνων. Τελικά τό παιδί γεννήθηκε καί μέ ἐπιπρόσθετα σοβαρά προβλήματα πού ἀπαιτοῦν πολυέξοδες διορθωτικές ἐπεμβάσεις, παρέμεινε στήν Ταϊλάνδη, ζεῖ χωρισμένο ἀπό τήν δίδυμη ἀδελφή του, ἀποξενωμένο ἀπό τούς γενετικούς καί νόμιμους γονεῖς του, μέσα στή φτώχεια, κυριολεκτικά στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ¹⁸.

2) Πῶς μπορούν νά ρυθμισθοῦν προβλήματα πού ἀνακύπτουν ἀπό τήν ἀπρόσεκτη ζωή τῆς κυοφορούσης (π.χ. κάπνισμα, χρήση ἀλκοόλ ἢ ναρκωτικῶν οὐσιῶν, ὑπερβολικές καί μὴ προσεκτικές δραστηριότητες κ.λπ.), ἢ ἀπό ἀγχη, ἐντάσεις, ψυχικές ἀστάθειες καί ἀνωμαλίες πού σίγουρα ἐπιρεάζουν τό ἔμβρυο ἢ ἀπό ξαφνική σοβαρή ἀσθένεια κ.λπ.;

3) Ἡ παρένθετη μητέρα εἶναι λίγο ἀπίθανο νά ἔχει ἤδη ἡ ἴδια γεννήσει τὰ δικά της παιδιά καί νά

ἔχει ικανοποιήσει τήν ἀνάγκη τῆς μητρότητας (ἐκτός ἂν εἶναι συγγενής ἢ πρόκειται νά ἀμειφθεῖ ικανοποιητικά, ποιός ὁ λόγος νά ὑποβληθεῖ στήν ταλαιπωρία τῆς ἐγκυμοσύνης;). Ἡ λογική καί ἡ ἐμπειρία λέγουν ὅτι τό πιθανότερο εἶναι νά εἶναι γυναίκα πού δέν τῆς ἔχει δοθεῖ ἡ δυνατότητα τῆς κυοφορίας. Αὐτό ὁμως αὐξάνει τήν πιθανότητα ἔντονου συνδέσμου μέ τό παιδί, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες καί συναισθηματικές ἢ πρακτικές δυσκολίες ἢ εἰσάγει τόν πειρασμό τῆς κυοφορίας μέ ἀμοιβή, ἀπό γυναῖκες μέ οἰκονομική ἀνάγκη, πράγμα πού δύσκολα ἐλέγχεται. Ἦδη στήν Ἑλλάδα, πού ἡ χαλαρότητα τῶν διατάξεων τοῦ πρόσφατου νόμου τήν κατέστησε «προνομιακό προορισμό» μεταξύ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, οἱ περισσότερες παρένθετες μητέρες εἶναι ἀλλοδαπές, κυρίως τσιγγάνες ἢ πολωνές, μέ μέσο ὄρο ἀμοιβῆς τίς 10.000€¹⁹. Ἐπιπλέον ἡ μέθοδος μπορεῖ νά ἐπιλέγεται ὄχι λόγω φυσικῆς ἀνεπαρκείας, ἀλλά μέ ἐπιχειρήματα τῆς γυναικείας χειραφέτησης, τήν ἐπαγγελματική καριέρα ἢ τή διατήρηση τῆς σωματικῆς ὠραιότητας, κίνητρα ἀπαξιοτικά γιά τή ζωή²⁰.

Δ. Περίπτωση βιασμοῦ ἢ αἰμομειξίας ἢ κινδύνου τῆς ζωῆς τῆς μητέρας

Στίς περιπτώσεις αὐτές δέν ὑπάρχει ἐπιθυμία θανατώσεως τοῦ ἐμβρύου. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ὁ θάνατός του εἶναι μία πολύ λυπηρὴ συνέπεια. Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση, ἡ ἀμβλωση ἀποτελεῖ ἄμεσο στόχο. Ἡ διαφορά στήν πρόθεση εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική στήν ἀνθρώπινη ψυχή²¹. Παρά ταῦτα τό δῆλημα εἶναι ἐξαιρετικά ἐπιτακτικό. Ὑπάρχουν ἀκραίες περιπτώσεις πού κάποιες Ἐκκλησίες ἔχουν κάνει σιωπηρῶς δεκτὴ τήν ἀμβλωση, ἀσφαλῶς κατ' οἰκονομίαν²². Παρά ταῦτα, ὑπάρχει ὁ ἰσχυρός ἀντίλογος ὅτι τήν οἰκονομία δέν θά ἔπρεπε νά τήν προτείνουν ἐκ τῶν προτέρων δικαιολογώντας τήν πράξη, ἀλλά νά τήν ἐφαρμόσουν ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς θεραπευτικὴ τῆς τραυματισμένης συνειδήσεως τῶν ἐμπλεκόμενων γυναικῶν.

Ε. Πρόκληση τοκετοῦ μὴ βιώσιμου παιδιοῦ (π.χ. μέ ἀνεγκεφαλία)

Τὰ παιδιά μέ συγγενῆ ἀνεγκεφαλία δέν εἶναι βιώσιμα. Ἡ περίπτωση αὐτή, ἀκόμη καί ἂν τό παιδί κατά ἰατρικὴ ἐκτίμηση θά κατάφερε νά γεννηθεῖ φυσιολογικά, χρήζει ἀναλύσεως.

Ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὁ προκλητός τοκετός θά μπορούσε νά βοηθήσει ὥστε τό ἔμβρυο νά γεννηθεῖ ζωντανό καί συνεπῶς νά τύχει κάποι-
ας ἀγάπης καί φροντίδας ἔστω καί λίγων ὥρῶν,
ἀκόμη καί τῆς χάριτος καί εὐλογίας τοῦ βαπτίσμα-
τος. Ὑπό αὐτήν τήν ἔννοια, ὁ προκλητός τοκετός
δέν ἔχει χαρακτηριστικά ἐπίσπευσης τοῦ θανάτου
ἢ τρόπον τινά ἀμβλωσης, ἀφοῦ ὁ σκοπός δέν εἶναι
ἡ θανάτωση τοῦ ἐμβρύου ἀλλά ἡ ἔνδυσή του μέ
τήν ἀγάπη μας καί τή χάρι τοῦ Θεοῦ.

Συναφῆς μέ τήν περίπτωση αὐτήν εἶναι ἡ τερα-
τογενετική κυφορία. Συχνά γυναῖκες μπορεῖ νά
ἔχουν δεχθεῖ φαρμακευτική ἀγωγή μέ κυτταρο-
στατικό φάρμακο, τό ὁποῖο στήν ἐγκυμοσύνη λει-
τουργεῖ τερατογενετικά (π.χ. ἐμβόλιο κατά τῆς
ἐρυθρᾶς). Ὁ κίνδυνος νά ὀδηγηθοῦμε σέ τερατο-
γένεση εἶναι μεγάλος. Τό δίλημμα εἶναι ἐξίσου
ἐντονο.

ΣΤ. Παρεμπόδιση ἐμφύτευσης ἐμβρύου

Ἡ τεχνητή καί παρεμβατική παρεμπόδιση τῆς
ἐμφύτευσης ἑνός ἐμβρύου, πού ἀποτελεῖ καί μία
σύγχρονη καί σχετικά διαδεδομένη ἀντισυλληπτι-
κή μέθοδος, στήν οὐσία ὀδηγεῖ στήν θανάτωση τοῦ
ἐμβρύου καί ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἡ περίπτωση βέβαια πού τυχόν παρενέργεια
ἑνός φαρμάκου, τό ὁποῖο χορηγεῖται γιά νά θερα-
πεύσει μιά ἀσθένεια, θά ἐνεῖχε τήν πιθανότητα
παρεμπόδισης τῆς ἐμφύτευσης ἑνός ἐμβρύου, ἠθι-
κά κρινόμενη δέν ἔχει τά χαρακτηριστικά τῆς
ἀμβλωσης, διότι ἀφ' ἑνός μὲν δέν εἶναι αὐτός ὁ
σκοπός τῆς χορήγησής του, ἀφ' ἑτέρου δέ δέν
ὑπάρχει δυνατότητα ἐλέγχου ἢ ἐπιβεβαίωσης τοῦ
γεγονότος.

Ζ. Φύλαξη ὀμφαλοπλακουντιακοῦ ὑγροῦ (βλαστοκύτταρα)

Τό ἐρώτημα αὐτό συναντᾶται συχνά, εἶναι ὁμως
ἄνευ οὐσίας ὡς πρός τό ἠθικό του μέρος. Στήν
πραγματικότητα, ὅπως ἀναφέρει καί ἡ Ἑθνική
Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς σέ σχετική γνωμοδότησή
της, εἶναι: «ἐξαιρετικά περιορισμένη ἢ χρησιμότη-
τα αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ γιά τόν δότη καί τούς οἰκεί-
ους του». Γενικά ὑπάρχουν δημόσιες τράπεζες γιά
κοινή χρήση τοῦ ὀμφαλοπλακουντιακοῦ ὑγροῦ
καί λίγες ἰδιωτικές στήν Εὐρώπη, ἐκ τῶν ὁποίων
οἱ μισές καί πλέον στήν Ἑλλάδα καί στήν Κύπρο,

προφανῶς ἐκμεταλλεόμενες τήν μεσογειακή συ-
ναισθηματική εὐαισθησία μας ὡς λαοῦ. Στήν Γαλ-
λία, στήν Ἰταλία καί στήν Ὀλλανδία δέν ἐπιτρέ-
πεται ἡ λειτουργία ἰδιωτικῶν τραπεζῶν²³. Ἀρκεῖ
κανεῖς νά σκεφθεῖ ὅτι στήν Ἑλλάδα οἱ κατ' ἔτος
γεννήσεις εἶναι περίπου 100.000 παιδιά. Ἄν ἡ φύ-
λαξη κοστίζει κατά μέσο ὄρο 2.000 €, αὐτό σημαί-
νει business ὕψους 200.000.000 €.

Τό ἠθικό ἐρώτημα εἶναι ἄν δικαιολογεῖται ἡ
διατήρηση τῶν κυττάρων ἀποκλειστικά γιά ἰδιωτι-
κή χρήση ἢ εἶναι προτιμότερη ἡ διάθεσή τους σέ
κοινή χρήση ὥστε νά μήν καταλήξουν νά ἀχρη-
στευθοῦν²⁴.

Παραδείγματα - Περίπλοκες συνέπειες

(α) Συνδυασμός μεταθανάτιας γονιμοποίησης καί παρένθετης μητέρας

Ὁ ἄνδρας πάσχει ἀπό καρκίνο τῶν ὄρχεων.
Πρὶν ὑποβληθεῖ σέ χημειοθεραπεία ἐκφορᾶ τήν
ἐπιθυμία νά φυλάξει σπέρμα του, ὥστε ἄν τυχόν
πεθάνει νά τεκνοποιήσει αὐτή μετά θάνατον. Ἡ
γυναίκα πού εἶχε ἤδη τρία παιδιά τό ἀρνεῖται. Σέ
συνεννόηση μέ τή μητέρα καί τήν ἀδελφή του
αὐτός κρατάει σπέρμα σέ συγκεκριμένη τράπεζα
γενετικοῦ ὕλικου. Τελικῶς, πεθαίνει. Ἡ σύζυγός
του ἀρνεῖται νά προβεῖ σέ γονιμοποίηση καί τε-
κνοποίηση καί πρός ἀποφυγή περαιτέρω περι-
πλοκῶν ζητεῖ ἀπό τήν τράπεζα τήν καταστροφή
τοῦ σπέρματος. Ἡ τράπεζα τό ἀρνεῖται διότι δέν
εἶναι κληρονόμος τοῦ γενετικοῦ ὕλικου. Κληρονό-
μοι εἶναι ἡ μητέρα καί ἡ ἀδελφή τοῦ θανόντος, οἱ
ὁποῖες ἀφοῦ ἀσκοῦν ἀνεπιτυχῶς πιέσεις στή σύζυ-
γο σπεύδουν σέ ἀναζήτηση φέρουσας μητέρας.
Στήν περίπτωση, ὁμως πού καταφέρουν νά ἀπο-
κτήσουν ἔτσι ἕνα παιδί, αὐτό, πλήν τῶν ἄλλων
προβλημάτων πού θά ἔχει, θά γεννήσει προβλήμα-
τα κληρονομικῆς φύσεως²⁵.

(β) Περίπτωση παρένθετης μητρότητας

Τό Μονομελές Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν ἔδωσε
ἄδεια στόν Χ.Μ. νά ἀποκτήσει παιδί μέ τή μέθοδο
τῆς παρένθετης κύησης. Μέ βάση τήν ἀπόφαση
αὐτή γεννήθηκαν δίδυμα παιδιά, ἕνα ἀγόρι καί
ἕνα κορίτσι, τῶν ὁποίων εἶναι πατέρας. Αὐτός
νυμφεύθηκε μέ πολιτικό γάμο γυναίκα ἄνω τῶν 60
ἐτῶν, ἡ ὁποία ζήτησε ἀπό τό δικαστήριο νά υἱοθε-

τήσει τὰ δίδυμα τέκνα τοῦ συζύγου της. Ὁ εισαγγελέας πρωτοδικῶν ἄσκησε ἔφεση στήν ἀπόφαση τοῦ μονομελοῦς πρωτοδικείου νά δώσει ἄδεια τεκνοποίησης μέ παρένθετη μητέρα στόν Μ.Χ. καί τό ἐφετεῖο δικαίωσε τόν εισαγγελέα, ἀφοῦ ἔκρινε ὅτι ἐπί παρένθετης κήσης ἡ δικαστική ἄδεια παρέχεται μόνο σέ γυναίκα καί ὄχι σέ ἄνδρα. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ὁ Μ.Χ. ἐνῶ ζήτησε καί εἶχε νόμιμη ἄδεια γιά τεκνοποίηση μέ φέρουσα μητέρα δέν εἶναι νόμιμος πατέρας τῶν παιδιῶν, ἐνῶ μητέρα τους θεωρεῖται ἡ παρένθετη μητέρα. Ἄν τώρα αὐτή εἶναι ἔγγαμη ἢ ἔχει συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, τὰ παιδιά ἀποκτοῦν νόμιμο πατέρα τόν σύζυγο ἢ τόν σύντροφό της. Ἄν εἶναι ἄγαμη, τότε πατέρας θεωρεῖται ὁ Μ.Χ. πού ζήτησε τή γέννησή τους καί μητέρα ἡ παρένθετη «δηλαδή δύο πρόσωπα πού δέν ἔχουν ὁποιοδήποτε νομικό ἢ ψυχοκοινωνικοσυναισθηματικό σύνδεσμο μεταξύ τους καί δέν συμβιώνουν»²⁶. Τελικά οὔτε στόν Ἄρειο Πάγο λύθηκε τό πρόβλημα. Τό παιδί δέν ἔχει πατέρα...

(γ) Περίπτωση ἐτερόλογης γονιμοποίησης

Τό 1984 ἔγγαμη γυναίκα ἐπισκέπτεται εἰδική κλινική γονιμοποίησης προκειμένου νά τεκνοποιήσει. Πέντε μῆνες μετά τήν πρώτη της ἐπίσκεψη ἔρχεται σέ διάσταση μέ τόν σύζυγό της ἀπό τόν ὁποῖο παίρνει συναινετικό διαζύγιο τό 1989. Στό μεταξύ συνάπτει δεσμό μέ τόν γιατρό της, ὁ ὁποῖος ἐπίσης περιέρχεται σέ διάσταση μέ τή σύζυγό του καί λαμβάνει διαζύγιο ἐπίσης τό 1989. Στό διάστημα τῆς σχέσης τους προσπαθοῦν γιά 5 χρόνια νά τεκνοποιήσουν μέ τεχνητή γονιμοποίηση, πράγμα πού τελικά κατορθώνουν τό 1989 μέ δανεικό σπέρμα καί ὠάριο, ὅποτε καί ἀποκτοῦν δίδυμα. Ἀμέσως μετά χωρίζουν.

Στό δικαστήριο ἡ μητέρα ζητεῖ νά θεωρηθεῖ ὁ γιατρός ὡς πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ἀφοῦ ἀφ' ἑνός μέν συζοῦσαν μέ σκοπό τόν γάμο, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ γέννηση τῶν παιδιῶν ἔγινε μέ τή δική του συναίνεση. Τό Πρωτοδικεῖο δέχεται τό αἴτημα τῆς μητέρας καί ὑποχρεώνει τόν γιατρό σέ καταβολή μηνιαίας διατροφῆς ὕψους 120.000 δρχ. Ἀντίθετα ὁμως τό Ἐφετεῖο κρίνει πώς ὁ γιατρός δέν εἶναι πατέρας, ἀφοῦ δέν εἶναι οὔτε σύζυγος τῆς μητέρας οὔτε γενετικά συγγενής μέ τό παιδί. Ἡ ὑπόθε-

ση ὁδηγήθηκε στόν Ἄρειο Πάγο, ὅπου ἐπίσης δέν λύθηκε τό πρόβλημα²⁷.

(δ) Ἄλλη περίπτωση ἐτερόλογης νομιμοποίησης

Ἐνα νεαρό ζευγάρι ὕστερα ἀπό τρία χρόνια ἄκαρπης συζυγίας προσφύγει στούς γιατρούς, ὅπου διαπιστώνεται σπερματική ἀδυναμία στόν σύζυγο.

Προτείνεται ἡ ἐξωσωματική γονιμοποίηση μέ σπέρμα δότη. Τό 1992 οἱ γονεῖς ἀποκτοῦν ἕνα κοριτσάκι. Σέ δύο ὅμως χρόνια οἱ γονεῖς ἀποφασίζουν νά χωρίσουν. Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὁ πατέρας ζητεῖ νά βλέπει τό παιδί, πράγμα πού ἀρνεῖται ἡ μητέρα ἰσχυριζόμενη ὅτι τό δικαίωμα αὐτό ἐκπηγάξει ἀπό τή γενετική του συγγένεια μέ τό παιδί. Πρός ἐκπληξη δέ ὅλων προσθέτει ὅτι παρὰ ταῦτα ὁ πρόωγος σύζυγός της ὑποχρεοῦται νά τῆς δίνει μηνιαία διατροφή, διότι αὐτό ἀπορρέει ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀποφάσισε τή σύλληψη τοῦ παιδιοῦ. Μέ ἄλλα λόγια ὁ πρόωγος σύζυγός της δέν εἶναι πατέρας γιά νά ἀγαπᾷ ἀλλά εἶναι πατέρας γιά νά πληρώνει²⁸.

(ε) Τό πρόβλημα τῶν ὀρφανῶν ἐμβρύων.

Περίπτωση Rios

Βρισκόμαστε στόν Ἰούνιο τοῦ 1981. Ὁ κ. Mario Rios, ἐτῶν 54 καί ἡ σύζυγός του Olsa, ἐτῶν 37, ἀπό τό Λός Ἀντζελες, ἐπειδή ἀδυνατοῦν νά ἀποκτήσουν παιδί, προσφεύγουν στή μέθοδο τῆς ἐξωσωματικῆς γονιμοποίησης (IVF). Λόγω τῆς ἡλικίας της, ἡ κ. Rios ἀδυνατεῖ νά ἐνταχθεῖ σέ πρόγραμμα σίς ΗΠΑ καί γι' αὐτό μεταβαίνει στό Queen Victoria Medical Center τῆς Μελβούρνης στήν Αὐστραλία. Ὁ κ. Rios ἀπό προηγούμενο γάμο του ἔχει ἐνήλικο γιου, ἡ δέ σύζυγός του εἶχε κόρη, ἡ ὁποία ὁμως ἔχασε τή ζωή της ἀπό ἀτύχημα τό 1978, σέ ἡλικία 10 ἐτῶν. Κατά τή διαδικασία τῆς ἐξωσωματικῆς γονιμοποίησης ἐλήφθησαν τρία ὠάρια ἀπό τήν κ. Rios, ἐπειδή δέ ὁ κ. Rios εἶχε πρόβλημα στό σπέρμα του, ἡ γονιμοποίηση ἔγινε μέ σπέρμα δότη ἀπό τή Μελβούρνη. Τό ἕνα ἀπό τὰ τρία ἔμβρυα ἐμφυτεύθηκε στήν μήτρα τῆς κ. Rios καί τὰ ἄλλα δύο κατεψύγησαν γιά τό ἐνδεχόμενο μελλοντικῆς ἐμφύτευσης.

Μετά ἀπό 10 μέρες, τό ἔμβρυο ἀπεβλήθη καί τό ζεῦγος, χωρίς νά ἐκφράσει τίς ἐπιθυμίες καί τούς στόχους του γιά τό μέλλον τῶν δύο ἐμβρύων, ἀνα-

χώρησε για τη Νότιο Αμερική, όπου υιοθέτησε ένα παιδάκι. Άτυχως, τον Απρίλιο του 1983, σέ αεροπορικό δυστύχημα ξεκληρίσθηκε ολόκληρη η οικογένεια.

Έπειδή τό ζευγος Rios ήταν ιδιαίζόντως εύπορο, άρχισε η διαμάχη για την κληρονομιά της μεγάλης τους περιουσίας. Στο άδιέξοδο της συνεννόησης, την απάντηση έδωσε τό άδιέξοδο της λύσεως, μιά πού σέ κάποιο σημείο μιά μερίδα συγγενών, πού έννοιωθε πώς χάνει την υπόθεση, έφερε στην επιφάνεια την ύπαρξη των δύο όρφανών έμβρύων, πού διετηρούντο σέ κατάσταση καταψύξεως στην Αυστραλία.

Τά έρωτήματα ήταν ποικίλα, η δέ νομοθεσία άνέτοιμη νά τά άντιμετωπίσει. Άς δοϋμε μερικά από αυτά:

1. Ποιά νομοθεσία έπρεπε νά έπιληφθει του θέματος: η άμερικάνικη (άφου ήταν άμερικανοί πολίτες), η άυστραλέζικη (άφου τά έμβρυα συνελήφθησαν και διατηρήθηκαν στην Αυστραλία) ή η νοτιοαμερικάνικη, όπου συνέβη τό άτύχημα και ζούσε η οικογένεια;

2. Ποιά από τίς τρεις προηγούμενες νομοθεσίες ήταν ώριμη νά έπιλύσει τό κληρονομικό πρόβλημα;

3. Ο νόμος της Καλιφόρνιας αναφέρεται στο παιδί μετά τη γέννηση και άναγνωρίζει τό δικαίωμα της πατρότητος σ' αυτόν πού άποφασίζει τη γέννηση ενός παιδιού μέ έτερόλογη σπερματέγχυση και όχι στον δότη του σπέρματος. Δέν περιλαμβάνει όμως καμμιά διάταξη για την πατρότητα των εμβρύων.

4. Καμμιά νομοθεσία δέν περιελάμβανε τότε τό status του εμβρύου, αλλά και τόν κληρονομικό ρόλο της φέρουσας μητέρας πού θά τό κυοφορούσε.

5. Ο νόμος της Αυστραλίας για την περίπτωση του θανάτου άμφοτέρων των γονέων έκχωρούσε την άρμοδιότητα για τό μέλλον των εμβρύων στο νοσοκομείο πού ήταν υπεύθυνο για την κατάψυξη του. Αυτή η άρμοδιότητα τί συνέπειες είχε στα κληρονομικά δικαιώματα του νοσοκομείου;

Τελικά η πολιτεία της Βικτώριας συνέστησε την Waller Committee, η οποία υπέδειξε την καταστροφή των εμβρύων, η δέ άρμόδια έπιτροπή του πολιτειακού Κοινοβουλίου ύπεστήριξε την άποψη έμφυτεύσεως σέ μήτρα φέρουσας μητέρας, χωρίς όμως κανένα κληρονομικό δικαίωμα. Για χρόνια

τά έμβρυα διατηρούντο κατεψυγμένα στο Queen Medical Center της Μελβούρνης, η περιουσία παρόμενε δεσμευμένη στο Los Angeles, τό πρόβλημα άλτο στα δικαστήρια, τά νομοθετικά σώματα και τίς έπιτροπές, η δέ άπορία του γιατί όλα αυτά άναπάντητη στο μυαλό και τη συνείδηση κάθε έχέφρονος και εύαισθητοποιημένου άνθρώπου.

Ποιμαντικές Κατευθύνσεις

Θά μπορούσαμε νά πούμε ότι στην ποιμαντική διαχείριση των ποικίλων θεμάτων και την ηθική θεώρηση των πράξεων, ύπάρχει μία διαβάθμιση. Ύπάρχει αυτό πού η Έκκλησία εύλογεί, αυτό πού οικονομεί, αυτό πού άνέχεται και αυτό πού άπαγορεύει.

Α. Στο θέμα της άναπαραγωγής του άνθρώπου, αυτό πού η Έκκλησία εύλογεί είναι ο γάμος ως μυστήριο, όπως περιγράφεται στην άκολουθία και θεολογία της και η διά του φυσικού τρόπου ένωση των συζύγων μέ καρπό τη γέννηση ενός νέου άνθρώπου μέ ψυχοσωματική όντότητα και αιώνια προοπτική. Κάθε άλλη μορφή άναπαραγωγής δέν μπορεί άβίαστα νά τύχει της εύλογίας μας.

Η σύγχρονη άναπαραγωγική τεχνολογία έχει σημαντικά παρέμβει στο άβατο αυτής της ιερής σχέσεως. Η έπιθυμία προς άπόκτηση τέκνων είναι όπωσδήποτε και φυσική και θεμιτή και φυσικά εύλογημένη, είναι η άνταπόκριση του άνθρώπου στην έντολή του Θεού: «*αυξάνεσθε και πληθύνεσθε*» (Γεν. α' 22). Άποτέλεσμα της τεχνολογικής παρέμβασης στη διαδικασία άναπαραγωγής είναι όλες οι προαναφερθείσες δυνατότητες, οι όποιες όμως σχεδόν στο σύνολό τους δέν θεραπεύουν μόνο μιά ένδεχόμενη άνεπάρκεια, αλλά έπιβάλλουν όρους συχνά ξένους προς τη φύση και τους νόμους του Θεού, οι όποιοι ίκανοποιούν άποκλειστικά τό άνθρώπινο θέλημα²⁹.

Αυτό πού η Έκκλησία εύλογεί και προς τό όποιο προτρέπει τους άνθρώπους είναι η *έμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού*. Οι παλαιοί άνθρωποι, όταν τους ρωτούσαν πόσα παιδιά έχουν, άπαντούσαν λέγοντας τόν άριθμό και συμπληρώνοντας «του Θεού». Τό έρώτημα είναι αν τελικά μέ όλην αυτήν την έντονη παρεμβατικότητα μπορούμε νά τό πούμε αυτό. Ο κίνδυνος είναι νά θεωρούμε τά παιδιά μας ως δικά μας ή προϊόντα της ιατρικής τεχνολογίας και όχι του Θεού. Η λάθος

χρήση της τεχνολογίας θά μπορούσε αντί νά βοηθήσει τήν ἀναπαραγωγή, νά ἐκποτίσει τόν Θεό. Καί ἴσως αὐτό εἶναι πού πρέπει νά ἔχουν κατά νουν οἱ πνευματικοί.

Πρὶν λοιπόν σκεφθοῦμε τήν οἰκονομία στήν ἀντιμετώπιση συγκεκριμένων προβλημάτων καί πρὶν ὑποχωρήσουμε συναισθηματικά στήν πίεση τοῦ θελήματος τῶν γονέων πού μᾶς πλησιάζουν, εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο νά μὴ τοὺς στερήσουμε ἀπὸ τή δυνατότητα νά ἀποκτήσουν τέκνο ὡς σημεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μέ μέσα εὐλαβείας, πίστεως καί ἐμπιστοσύνης στό θέλημά Του (εὐχέλαια, σαρανταλείουρα, τάματα, προσφυγή στήν προσευχή κ.λπ.). Εἶναι ἀνάγκη ἐμεῖς ὡς πνευματικοί νά πιστέψουμε ὅτι τὰ ποσοστά μᾶς «πνευματικῆς» γονιμοποίησης μπορεῖ νά εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά τῆς τεχνητῆς. Καί τὰ παιδιά πού αὐτή προσφέρει ἔρχονται μέ ἐμφανῆ κληρονομιά χάριτος.

Β. Μέ βάση ὅλα αὐτά, ἡ Ἐκκλησία θά μπορούσε νά κάνει καί *σωστή χρήση τῆς οἰκονομίας της*, ἐκεῖ πού οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι ὠριμοί νά δεχθοῦν τήν ἀκρίβειά της. Τότε θά μπορούσε νά «ἐπιτρέψει», δηλαδή νά δεχθεῖ κατ' οἰκονομίαν τήν τεχνητή σπερματέγχυση ἢ καί γονιμοποίηση ὡς θεραπευτική ὑποβοήθηση στίς περιπτώσεις πού ὑπάρχει ἀναπαραγωγική ἀνεπάρκεια. Αὐτό μέ τήν προϋπόθεση ὅτι οἱ σύζυγοι εἶναι νόμιμα καί ἐκκλησιαστικῶς συνεζευγμένοι, ὅτι τὰ ὠάρια καί σπερματοζῶάρια εἶναι δικά τους καί ὄχι τρίτων ἐκ δανεισμοῦ καί ὅτι δέν προκύπτουν πλεονάζοντα ἔμβρυα μέ προοπτική ἐνδεχόμενης καταστροφῆς τους, παρὰ μόνον μέ δεδομένη τήν μελλοντική ἐμφύτευσή τους στή μητέρα.

Γ. Ὅσον ἀφορᾷ στό ἐνδεχόμενο προεμφυτευτικοῦ ἢ προγεννητικοῦ ἐλέγχου, μέ δεδομένο ὅτι γενικῶς δέν ὑπάρχει θεραπευτική προοπτική γιά τυχόν διαγνωσθεῖσες παθήσεις στήν ἐμβρυϊκή φάση, οὔτε πάλι θά συνιστᾶτο σέ καμμία περίπτωση καταστροφή τῶν ἐμβρύων ἢ διακοπή τῆς κηρύσεως ἀντίστοιχα, τό καλύτερο εἶναι δίχως ἐντάσεις νά ὑποδείξουμε στό ζευγάρι νά περάσουν τήν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης περισσότερο προσευχόμενοι καί λιγότερο ἀγωνιῶντες, ἀποφεύγοντας ἔτσι τήν ἀποδυνάμωση μέσα τους τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό, *χωρίς νά ἐπιμένουμε σέ λεπτομέρειες πού*

οὐσιαστικά ἀγνοοῦμε ἢ σέ ἀναλύσεις πού μᾶς ὑπερβαίνουν.

Δ. Μέ κανέναν τρόπο δέν θά ἔπρεπε νά ὑποδείξουμε τίποτε ἄλλο ὅσο καί ἂν πιεζόμεθα ἀπὸ τοὺς πιστούς. Ἄς ἀποφασίσουν καί ἄς ἐπιλέξουν μόνοι τους οἱ σύζυγοι. Γιά μᾶς, ὡς Ἐκκλησία, ἡ κόκκινη γραμμὴ εἶναι ἡ καταστροφή τῶν ἐμβρύων, ἡ διακοπή τῆς κηρύσεως καί ἡ διατάραξη τῆς ἰσορροπίας τῆς σχέσης τῶν συζύγων. Αὐτά πού εὐλογεῖ ὁ Θεός, τήν ζωή καί τόν γάμο, δέν μπορούμε μέ κανέναν τρόπο νά τὰ καταστρέψουμε.

Ε. Αὐτό πού μένει εἶναι νά ὑπογραμμίσουμε τή σημασία πού ἔχει ἡ προσευχή, ἡ προσφυγή στήν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, ἡ δοξολογία καί εὐχαριστία γιά τὰ δῶρα Του, ἡ ἐμπιστοσύνη στό ὅποιο ἅγιο θέλημά Του, ἡ συναίσθηση ὅτι τὰ παιδιά δέν εἶναι δικά μας ὡς πρὸς τήν προέλευσή τους, ἀλλὰ εἶναι πρωτίστως τοῦ Θεοῦ, κι ἐμεῖς συναινοῦμε ὡς συνεργοί Του καί ἀναλαμβάνουμε τήν εὐθύνη τῆς ἀνατροφῆς τους. Ἡ ἐπιμονή στήν ἀπαίτηση νά κάνουμε ὅσα παιδιά θέλουμε, ὅποτε θέλουμε, κάτω ἀπὸ ὅποιες συνθήκες, ὅρους καί προϋποθέσεις ἐμεῖς ὀρίζουμε, νά εἶναι ὅπως ἐμεῖς θέλουμε καί ὅπωςδήποτε ἐπειδὴ ἐμεῖς τό θέλουμε, εἶναι καί ἐσφαλμένη, ἀλλὰ καί ἐφάμαρτη, διότι ὑποκαθιστᾷ τήν ἱερὴ βούληση τοῦ Θεοῦ μέ τό ὅπωςδήποτε ἐγωιστικὸ δικό μας θέλημα. Αὐτά καί μπορούσαμε καί ἔπρεπε νά τὰ ποῦμε μετά διακρίσεως, εὐγενείας, σεβασμοῦ καί ἀγάπης, ἀλλὰ καί μετά σαφηνείας καί σταθερότητος σέ ὅσους μᾶς προσεγγίζουν καί ζητοῦν τή συμβουλὴ μας.

Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, μετά τίς ὅποιες ὑποδείξεις καί νουθεσίες μας, τὰ ἀφήνουμε στοὺς ἰδίους νά τὰ ἀποφασίσουν. *Δέν εἶναι ἀρμοδιότητα καί εὐθύνη μας νά ἀποφασίζουμε γιά τοὺς πιστούς, ἀλλὰ νά τοὺς δείχνουμε τόν δρόμο τῆς πρὸς τόν Θεό ὁμοιώσεώς τους, τήν ὁδὸ τοῦ ἐξαγιασμοῦ τους, νά τοὺς δίνουμε ὅλον τόν χῶρο τῆς ἐλευθερίας τους, νά τοὺς ἐντάξουμε στήν προσευχή μας καί φυσικά νά τοὺς περιμένουμε μέ θεραπευτικὴ διάθεση μετά τίς ἀποφάσεις τους.*

ΣΤ. Ἀπὸ ἐκεῖ καί πέρα ἔπρεπε ἐμεῖς ὡς Σύνοδος νά ἀποφασίσουμε γιά ὀρισμένα πρακτικὰ θέματα, ὅπως τυχόν περιορισμούς στήν ἀναδοχή κατὰ τήν βάπτισμα, ἐνδεχόμενη ἐπιβολὴ ἐπιτιμίων πρὸς ἀφύπνιση καί μετάνοια καί κανονικὲς κατευθύνσεις στοὺς πνευματικούς. Ἔτσι γιά παράδειγ-

μα θά μπορούσε, σέ συνεργασία μέ τήν Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς, ἡ Ἐπιτροπή Νομοκανονικῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου νά ἀποφανθεῖ σέ θέματα ὅπως:

- Πόσο μητέρα εἶναι ἡ παρένθετη ἐξ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς; Ποιά ἡ σχέση της μέ τό μή γενετικά συγγενές μέ αὐτήν παιδί πού γέννησε; Μπορεῖ ο πατέρας, ἂν χωρίσει, νά παντρευτεῖ τήν παρένθετη μητέρα ἢ κωλύεται;
- Ποιά ἡ σχέση ἐπίσης καί τῆς νομικῆς μητέρας μέ τό τέκνο της, τό ὁποῖο ἐκνοφόρησε μέν ἢ ἴδια ἀλλά μέ δανεικό ὠάριο, καί συνεπῶς δέν εἶναι γενετικά συγγενής μαζί του; Τελικά, τί ὀρίζει γιά τήν Ἐκκλησία τή μητρότητα καί μέ ποιό αἰτιολογικό; ὁ τοκετός ἢ τό ὠάριο; τό ποιός γέννησε ἢ ἡ γενετική συγγένεια ἢ ἡ ἀπόφαση γέννησης;
- Μπορεῖ ἡ παρένθετη μητέρα ἢ ὁ ἐνδεχομένως γνωστός δότης σπέρματος νά γίνει ἀνάδοχος; Καί ἂν ὄχι, μέ ποιό αἰτιολογικό;
- Ποιά ἡ σχέση συγγενείας μεταξύ δύο μή γενετικά συγγενῶν ἀδελφῶν κατά τό κανονικό δίκαιο; Δύο παιδιά τῆς ἴδιας παρένθετης μητέρας, μή γενετικά συγγενή μεταξύ τους, ἐπιτρέπεται νά παντρευτοῦν;
- Ἐνα ἀγόρι πού γεννήθηκε μέ ὁμόλογη γονιμοποίηση τί σχέση ἔχει κατά τό κανονικό δίκαιο μέ μιά πρώτη ἐξαδέλφη του πού γεννήθηκε μέ ἀμφίπλευρη ἑτερόλογη, δεδομένου ὅτι τά παιδιά αὐτά εἶναι μέν πρώτα ἐξαδέλφια ἐξ ἐπόψεως νομικῆς ἀλλά ὄχι γενετικά συγγενή; Π.χ. ἐμποδίζονται νά τελέσουν μεταξύ τους ἐκκλησιαστικό γάμο; Καί ἂν ναι, μέχρι ποίου βαθμοῦ συγγενείας θά ἐμποδιζόταν ἕνας τέτοιος γάμος;
- Πῶς κανονίζεται ἢ ἐπιτιμᾶται ἕνα ζευγάρι, ὅταν ἔχει προχωρήσει σέ τεχνητή γονιμοποίηση μέ συνέπεια τή δημιουργία πλεονάζοντων ἐμβρύων, τά ὁποῖα ἢ δέν πρόκειται ἢ δέν εἶναι δυνατόν νά ἐμφυτευθοῦν ἢ ἔχουν καταστραφεῖ; Ἀποτελεῖ κάτι τέτοιο κώλυμα γιά τήν ἱερωσύνη;
- Ἄν ὡς Ἐκκλησία δέν συναινέσουμε τελικῶς στήν ἑτερόλογη γονιμοποίηση ἢ παρένθετη μητρότητα, τότε πῶς ἐπιτιμᾶται ἕνα ζευγάρι πού προσέφυγαν σέ τέτοιες μεθόδους καί πῶς ἡ παρένθετη μητέρα;
- Κατά τήν 40ή ἡμέρα ποιός σαραντίζεται; Ἡ νομική καί γενετική μητέρα ἢ ἡ παρένθετη ἢ καμμία; Τί συμβαίνει ὅταν ἡ νομική μητέρα δέν εἶναι καὶ γενετική;
- Ἡ ἄγαμη μητέρα σαραντίζεται ἢ κανονίζεται πρώτα καί μετά τήν διαβάζουμε;
- Ὑπάρχει διαφορά μεταξύ ἐκτρόσεως καί καταστροφῆς προεμφυτευτικοῦ ἐμβρύου; Στήν πρώτη περίπτωση τό ἔμβρυο ἔχει ἰστολογική δομή καί διαμορφωμένα ὄργανα καί νευρικό σύστημα ὥστε νά ἀντιδρᾷ, ἐνῶ στή δεύτερη ἢ δομή τοῦ ἐμβρύου εἶναι κυτταρική (δέν ἔχει ἀρχίσει ἢ διαφοροποίηση οὔτε ἢ οργανογένεση). Ἡ ἄμεση ἢ ἔμμεση συναίνεση στήν καταστροφή τῶν ἐμβρύων λογίζεται ὡς φόνος καί κανονίζεται ἀναλόγως ἢ οἰκονομεῖται ἐπεικέστερα;
- Βαπτίζεται ἀγόρι καί γίνεται κορίτσι. Μέ ποιό ὄνομα κοινωνεῖ ἢ μετέχει στά μυστήρια; Ἀποτελεῖ κώλυμα ἱερωσύνης ἢ ἀλλαγῆ φύλου σέ περίπτωση ἐρμαφροδιτισμοῦ ὡς μή ἀρτιμέλεια ἢ οἰκονομεῖται;
- Μήπως ἔπρεπε ὡς Ἐκκλησία νά προωθήσουμε τήν υἰοθεσία καί πῶς;

Ζ. Οἱ περιπτώσεις προγεννητικῆς διαγνώσεως μέ παθολογική προοπτική εἶναι ὄντως δύσκολες στή διαχείρισή τους, μέ κανέναν ὁμως τρόπο δέν πρέπει νά ὑποταχθοῦμε στήν κοσμική λογική πού «θεραπεύει» τά ἔμβρυα στερωῶντας τους βίαια καί πρόωρα τήν ἐπιβίωση. Τά παιδάκια πού γεννιοῦνται μέ τέτοια προβλήματα, διανοητική ὑστέρηση, νευρομυϊκές παθήσεις κ.λπ. πρέπει νά ἀγκαλιάσουμε σάν παιδιά τοῦ Θεοῦ. Σάν νά εἶναι πολύ καλά, πῶ σοφά, πραγματικά ὁμορφα. Καί ἔτσι ἐνῶ μᾶς κουράζουν, ἐνῶ μᾶς προσξενοῦν λύπη, ἐνῶ παρουσιάζουν ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά, ἐνῶ δέν μποροῦν νά προσφέρουν πολλά, ἐμεῖς τά νοιώθουμε ὡς πολύτιμα, ὡς ἐπιθυμητά καί ὡς ιδιαίτερα ἀγαπητά. Αὐτά δέν διαψεύδουν τόν Θεό. Αὐτά τόν ἐπιβεβαιώνουν. Εἶναι «τά μωρά τοῦ κόσμου, ἃ ἐξελέξατο ὁ Θεός, καί τά ἀσθενῆ καί τά ἐξουθενημένα» (Α΄ Κορ. α΄ 27). Δέν ὑπάρχουν γιά νά τά «βοηθοῦμε», ἀλλά γιά νά μᾶς φωτίζουν καί νά μᾶς στηρίζουν. Μᾶς δίνουν τήν ἀφορμή νά ἐκτιμήσουμε τό δῶρο τῆς υἰείας μας, αὐξάνουν τήν ἀγάπη, τή συμπόνια καί τήν ἀλληλεγγύη στόν κόσμο μας, μᾶς βοηθοῦν νά συντρι-

ψουμε τόν ἐγωισμό τῆς ψεύτικης παντοδυναμίας μας καί νά ἀγκαλιάσουμε ταπεινά τόν θησαυρό τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας. Αὐτά κρύβουν ἕναν κόσμο πολύ πλούσιο, δίπλα στόν ὁποῖο καλούμεθα νά μαθητεύσουμε. Ἡ ἀναπηρία τους ἐμφανίζεται ὡς ἀποτυχία τῆς Δημιουργίας, γι' αὐτό καί πάνω τους προβάλλεται ὁ Θεός ὄχι ταπεινωμένος ἀλλά διαρκῶς ταπεινούμενος, πραγματικά «κλωμένος» καί «ἐκχυνόμενος».

Αὐτά ἀντικατοπτρίζουν τό πρόσωπο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί διασώζουν «τήν σοφίαν καί δύναμιν τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ» (Α' Κορ. α' 18-25).

Η. Ὅλα αὐτά ὅμως, ἀκούγονται τόσο ξένα στίς σύγχρονες κοινωνίες καί ἤχοῦν τόσο παράξενα στά αὐτιά ἀκόμη καί τῶν πιστῶν μας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὡς Ἐκκλησία στήν ποιμαντική μας δέν ἔχουμε μόνο νά παλέψουμε μέ τά πάθη τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἀλλά καί μέ μία ἔντονα ἀθειστική κοινωνική ἀντίληψη πού ἔχει κυριολεκτικά ἰσοπεδώσει τόν ἄνθρωπο στό ἐπίπεδο τῆς ἐφημερότητας καί βιολογικότητας, πού ἔχει ἀντικαταστήσει τά καθολικά καί διαχρονικά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ μέ τά στενά ἐγωιστικά δικαιώματα τοῦ κάθε

ἀτόμου, πού ἔχει μεταλλάξει τούς κατά φύσιν τρόπους σέ παρὰ φύσιν ἐπιλογές, πού διαρκῶς παραποιεῖ καί περιπλέκει τό αὐτονόητο, πού συστηματικά προξενεῖ σύγχυση ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό, πού παραμορφώνει τήν ἔννοια τοῦ ἠθικοῦ καί ἀγνοεῖ αὐτήν τοῦ πνευματικοῦ.

Σέ ἐμᾶς μένει ἀπλῶς, νά κατανοοῦμε τόν ἀγῶνα καί τούς πειρασμούς τοῦ κάθε «κοπιῶντος καί πεφορτισμένου» (Ματθ. ια' 28) ἀδελφοῦ μας πού μᾶς πλησιάζει, τούς ἐπηρεασμούς τῆς πειστικῆς κοσμικῆς ἀντίληψης ὑπό τήν ὁποία ὅλοι ζοῦμε καί τίς ἀδυναμίες τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, νά ψάχνουμε μέσα στόν κόσμο τῆς «πλεοναζούσης ἁμαρτίας» τό «περίσσευμα τῆς χάριτος» (Ρωμ. ε' 20) καί νά ὁμολογοῦμε ἐν ταπεινώσει τήν πίστη μας στόν ἱερό προορισμό τοῦ ἀνθρώπου, τό νά «καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ' 13). Αὐτό ἀποτελεῖ καί τόν προορισμό τοῦ κάθε πιστοῦ ἀλλά καί τήν πεμπουσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιοηθικῆς· τό νά φθάσουμε ὅλοι στήν κατάσταση τῆς «ἐλευθερίας τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. η' 21). «Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν».

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ὁμιλία στήν Τακτική Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 9 Ὀκτωβρίου 2014.
2. Προτάθηκε ἀπό τόν Van Rensselaer Potter τὸ 1971.
3. Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσόστομου: Τά ὄρια στή διαλεκτική Ἐπιστήμης καί Θεολογίας, Ὁμιλία στή συνάντηση «Μεσσηνιακές Ἱατρικές Ἡμέρες», Καλαμάτα, 31.5.2013.
4. Βιοηθική καί Βιοθεολογία, Ἰ. Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, 2005, σσ. 123-141, 298-318.
5. Τῆ δεκαετία τοῦ 70, τά στατιστικά στοιχεία ἔδειχναν ὅτι ἡ συχνότητα τῆς β-θαλασσαιμίας στήν Κύπρο ἦταν 15%, ἐνῶ ἡ συχνότητα τῆς α-θαλασσαιμίας ἀνερχόταν στό 12.4%. «Ἦταν φανερό πῶς ἂν ἡ ἀρρώστια αὐτή παρέμενε χωρίς ἔλεγχο, ἡ προσθήκη 60-70 νέων περιστατικῶν κάθε χρόνο θά ἀνέβαζε τό τίμημα τῆς θεραπείας καί τίς ἀναγκαῖες ποσότητες αἵματος γιά μεταγγίσεις σέ τέτοια ἐπίπεδα πού οἱ Τράπεζες Αἵματος καί οἱ οικονομικοί πόροι τοῦ κράτους θά ἀδυνατοῦσαν νά ἀνταποκριθοῦν» (Μηνᾶ Χατζημηνά, *Κύπρος καί θαλασσαιμία*, 2005).
6. Ἡ Σημερινή, *Μεταμόσχευση σέ θαλασσαιμικούς*, 7 Νοε 2006.
7. Τό ἔμβρυο δέν εἶναι «δυνάμει ἄνθρωπος», ὅπως ὑποστηρίζουν κάποιοι· εἶναι ἄνθρωπος. Ὅπως ὁ Κύριος ὡς ἔμβρυο δέν ἦταν «δυνάμει θεᾶνθρωπος», ἀλλά «ὁ Κύριος» τῆς Ἐλισάβετ (Λουκ. α' 43) καί ὡς βρέφος, «Χριστός Κυρίου» (Λουκ. β' 12), «Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχῶν εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἠσ. θ' 6), ὁ Θεᾶνθρωπος Κύριος.
8. «Ἐπειδή τοίνυν ἐνθερόν τε καί ἐνεργόν θεωροῦμεν τοῦτο, περί οὗ τόν λόγον ποιούμεθα (τοῦ ἐμβρύου), τό μηδέ ἄψυχον εἶναι διά τούτων συντεκμαιρόμεθα. Ἄλλ' ὥσπερ κατά τό σωματικόν αὐτοῦ μέρος οὐ σάρκα φαμέν αὐτό καί ὅσπερ καί τρίχας καί ὄσα περί τό ἀνθρώπινον καθορᾶται, ἀλλά τῇ δυνάμει μέν τούτων ἕκαστον εἶναι, οὕτω δέ κατά τό ὁρώμενον φαίνεσθαι· οὕτω καί ἐπί τοῦ ψυχικοῦ μέρους οὕτω μέν τό λογικόν καί ἐπιθυμητι-

κόν και θυμοειδές και όσα περί ψυχήν καθορᾶται και ἐν ἐκείνῳ χώρῳ εἶχει φαμέν, ἀναλόγως δέ τῆς τοῦ σώματος κατασκευῆς τε και τελειώσεως και τὰς τῆς ψυχῆς ἐνεργείας τῶ ὑποκειμένῳ συναίξεσθαι» (Γρηγορίου Νύσσης: «Περί κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου», Κεφ. 29, Κατασκευὴ τοῦ μίαν και τὴν αὐτὴν ψυχῆ τε και σώματι τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεως εἶναι, ΕΠΕ 5, 208.) και: «τό ἔμβρυο ἂν και τότε δέν ἦτον τέλειος ἀνθρώπος, ἔμελλεν ὁμως ἀναγκαιῶς κατά τὴν ἀπαραίτητον ἀκολουθίαν τῶν νόμων τῆς φύσεως νά τελειωθῆ» (Ἀγαπίου ἱερομονάχου και Νικοδήμου Ἀγιορείτου: Πηδάλιον, Ἀθήναι, 1841, σ. 351, σχόλιον εἰς τόν 2ον Κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου).

9. Ἀρχιμ. Νικολάου Χατζηνικολάου: Ἐλεύθεροι ἀπό τό γονιδίωμα, Ἀθήνα, 2002, σ. 180.
10. <http://www.gynecology.gr/FAQ3.htm>
11. Ἡ Προεμφυτευτική Διάγνωση στηρίζεται στήν τεχνική τῆς λεγόμενης «άλυσιδωτῆς ἀντίδρασης τῆς πολυμεράσης», προκειμένου νά ἐντοπισθοῦν μονογονιδιακές κληρονομικές παθήσεις, ὅπως ἡ κυστική ἴνωση και ἡ μεσογειακή ἀναιμία. Ὁ Προεμφυτευτικός Ἐλεγχος χρησιμοποιεῖ τὴν «in situ ὑβριδοποίηση μέ φθορισμό», ὥστε νά γίνει διάγνωση ἀνευπλοειδιῶν, δηλαδή ἀνωμαλιῶν στόν ἀριθμό τῶν χρωμοσωμάτων (ἐλεγχος φύλου και τρισωμιῶν 13, 18 και 21, Munne, S., Magli, C., Cohen, J. et al: Positive outcome after preimplantation diagnosis of aneuploidy. *Hum. Reprod.*, 1999, 14, pp. 2191-2199) ἢ χρωμοσωμικῶν μετατοπίσεων ἢ φυλοσυνδέτων νοσημάτων (π.χ. μυϊκή δυστροφία Duchenne) ἢ μονογονιδιακῶν νοσημάτων (π.χ. κυστική ἴνωση) ἢ Νωτιαίας μυϊκῆς ἀτροφίας κ.λπ. Τά πρῶτα παιδιά, πού γεννήθηκαν μέ προεμφυτευτική διάγνωση τοῦ φύλου τους ὥστε νά ἀποφευχθεῖ τυχόν μετάδοση φυλοσύνδετου νοσήματος, γεννήθηκαν στό Handyside, τό 1989, (Handyside A.H., Penketh, R.J.A., Winston, R.M.L et al: Biopsy of preimplantation embryos and sexing by DNA amplification, *Lancet*, 1989, i, pp. 347-381).
12. Placot, M. and Manddelbaum, J.: Oocyte maturation, fertilization and embryonic growth in vitro. *Br. Med. Bull.*, 1990, 46, pp. 675-694.
13. Mastenbroek, Seb. et al: In Vitro Fertilization with Preimplantation Genetic Screening, *N Engl J Med* 2007, 357:9.
14. Down's Syndrome Association, Febr 1994
15. Curlender v. Bio-Science Laboratories and Automated Laboratory Sciences, 165 C al. Rptr. 477 (*Ct. App. 2nd Dist. Div. 1, 1980*).
16. Jeffrey Botkin, "The Legal Concept of Wrongful Life", *Journal of American Medical Association* 259 (March 11, 1899), Angela R. Holder, "Is existence ever an injury? The Wrongful Life Cases" στό S.F. Spicker et al. (eds) *The Law-Medicine Relation: A philosophical exploration* (Dordrecht: Reidel 1981).
17. Chatzinikolaou, Nikolaos: The ethics of assisted reproduction, *Journal of Reproductive Immunology* 85 (2010) 3-8.
18. www.independent.co.uk, 8 Aug 2014.
19. Γιώργου Παπαθανασόπουλου, "Όταν ἡ γέννηση τοῦ ἀνθρώπου καταντᾶ ἀγοραῖο γεγονός, www.agioritikovima.gr, 18.9.2014.
20. Ἀπ. Νικολαΐδη, Ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς: Ὁρθόδοξη ἐκκλησιαστική βιοηθική προσέγγιση, Εἰσήγηση στό Συμπόσιο Βιοηθικῆς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Καθολικῶν Ἀθῆνας, Ἀπρίλιος 2011.
21. Tr. Engelhardt, Τά θεμέλια τῆς Βιοηθικῆς, Μία χριστιανική θεώρηση, ἐκδ. Ἀρμός 2007, σ. 354.
22. π.χ. ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἔχει δεχθεῖ ἔκτρωση σέ περιπτώσεις κινδύνου τῆς ζωῆς τῆς μητέρας. Ἐπίσης κατά τὴν περίοδο ἀμέσως μετά τὴν τουρκική εισβολὴ τοῦ 1974 συγκατετέθη νά ὑποβληθοῦν σέ ἔκτρωση οἱ Ἑλληνοκύπριες πού εἶχαν πέσει θύματα βιασμῶν (aktines.blogspot.com/2013/01/blog-post_4574.html).
23. www.enet.gr/?i=news.el.article&id=177087, 27 Ἰουν. 2010.
24. Ἐθνική Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς, Γνώμη γιὰ συλλογές ὀμφαλοπλακουντιακοῦ αἵματος, 2.2.2007.
25. *Πρακτικά τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων*, 6 Ὀκτωβρίου 2002, σ. 7.
26. Ἀπόφαση Πολυμελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν (431/2013), και σχόλιο τοῦ κ. Πάνου Νικολόπουλου, «*ΝΟΜΙΚΟ ΒΗΜΑ*», 62,4, Μάιος 2014, σσ. 880-885.
27. Ἔθνος τῆς Κυριακῆς, 4.5.2003.
28. Ἀρχιμ. Νικολάου Χατζηνικολάου, Ἐλεύθεροι ἀπό τό γονιδίωμα, Ἀθήνα 2002, σ. 245.
29. Metropolitan Nikolaos of Mesogaia and Lavreotiki: The Greek Orthodox Position on the Ethics of Assisted Reproduction, *RBM Online*, Vol. 17, Suppl. 3. 2008, 25-33.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἐνθρονιστήριος λόγος
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος
κ. Κωσταντίνου

(Μέγαρα, 31.10.2014)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Λεοντοπόλεως κ. Γαβριήλ, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεοδώρου,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Νικαίας, ἄχρι τοῦδε Τοποτηρητὰ τῆς θεοσώστου Ἐπαρχίας Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Ἀλέξιε,
Θεόλεκτε σύλλογε τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν,
Ἐξοχώτατοι κ. Ὑπουργοί,
Ἐντιμότατοι κ. Βουλευτές,
Ἐντιμότατε κ. Ἀντιπεριφερειάρχες,
Ἀξιότιμοι κ. Δήμαρχοι Μεγάρων, Μάνδρας, Ἐλευσίνος, Ἀσπροπύργου καὶ Σαλαμῖνος,
Ἐνδοξώτατε Στρατηγέ,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως, τῶν πολιτικῶν, δικαστικῶν, στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν καὶ εκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν φορέων καὶ συλλόγων,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ Διακονία,
Ὅσιώτατες μοναστικὲς ἀδελφότητες,
Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καὶ φίλοι, πιστὰ παιδιὰ τῆς κατὰ Μέγαρα καὶ Σαλαμίνα συνεκλεκτῆς,

«Ἰδού ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός»¹.

Τὸ ἄμετρον ἔλεος τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ἀξίωσε πρό ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ἐλαχιστότητά μου, μέ τίς τίμιες ψήφους τοῦ ἱεροσυννοδικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά ἐκλεγῶ καὶ ἐν συνέχειᾳ διὰ τῆς χειροτονίας μου, νά περικοσμηθῶ μέ τὸ ἀξίωμα τοῦ κανονικοῦ Ἐπισκόπου καὶ Μητροπολίτου τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος. «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν»².

Αὐτὸ τὸ ἀνεξιχνίαστο ἔλεος τοῦ Πανοικτίρμονος Σωτῆρος, μέ ὀδηγεῖ ἐτούτην ὥρα ἐπιβαίνοντα στὴν Καθέδρα τοῦ Ἐπισκόπου, κατὰ τὴν πρώτη καὶ ἐπισημοτάτη στιγμή τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀρχιερατικῆς μου διακονίας κοντὰ στὰ «παιδιὰ ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός».

Ἰδού ἐγὼ, ὁ μικρὸς ἐν ἀξία καὶ πολὺς ἐν κρίμασιν, ἐν μέσῳ ὑμῶν ἀδελφοί· καὶ ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας συμπάσης Αὐτὸς ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ Χριστός.

Ἀναλαμβάνοντας τὸ ἄροτρο τοῦ τοπικοῦ γεωργίου, κατανοῶ, ὅτι ἀναμένετε νά ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα μου –κατὰ τὸ εἰθὸς– τὸν εἰσβατήριον λόγο.

Σέ καιροὺς, ὅπου ὑπερπερισεύουν οἱ μεγαλόστομες δηλώσεις καὶ οἱ –χωρὶς ἀντίκρισμα– ὑποσχέσεις, προτιμῶ νά καταθέσω ἐνώπιόν σας, ἀντὶ μεγαλόπνοων προγραμματικῶν ἐξαγγελιῶν, προσωπικῶν ὀραματισμῶν καὶ φληναφημάτων, γιὰ τὰ ὅποια ἀναπόδραστα θά κρινόμουν ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τοὺς ἀναγνώστες τῆς, κάτι οὐσιαστικώτερο, θεολογικά βαθύτερο καὶ ἐξόχως ἐκκλησιολογικό: τὴν ἐποφειλομένη μαρτυρία τῆς ὑπαρκτικῆς μου σχέσεως πρὸς τὴν ὄντως Ἀλήθεια καὶ τὴν ὄντως Ζωή, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὸν δίκαιο Κριτὴ καὶ τὸ αὐθεντικὸ κριτήριον τοῦ πολυκύματου βίου μας.

Καί μέ ἀφετηρία τῆ μαρτυρία μου ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν σχέση, νά παρακαλέσω καὶ νά προσκαλέσω προσωπικά ὄλους σας, τοὺς ἀδελφούς καὶ παιδιὰ μου, τὸ σεμνοπρεπὲς καύχημά μου, νά προσπαθήσουμε νά συνδεθοῦμε «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης»³, προκειμένου νά διακριθοῦμε στὸν πνευματικὸ στίβο, στὰ καλὰ ἔργα, νά πολλαπλασιάσουμε –εἰ δυνατόν ἐκατονταπλασιῶς– τὰ τάλαντα, τὰ ὅποια μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Οἰκονόμος τῆς ζωῆς μας καὶ τελικῶς νά ἀπολάβουμε ὅλοι μαζί, ποιμένας καὶ ποιμενόμενοι, πατέρας καὶ τέκνα,

«τόν καλόν καί ἄφθαρτον τῆς νίκης στέφανον»⁴ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Συνεπῶς, ὁ λόγος καί οἱ σκέψεις μου δέν γίνονται νά εἶναι προσωπικοί. Ὅφειλουν νά σημασιολογοῦνται ἀπό τόν Μονογενῆ Λόγο. Ἐκεῖνος προσδιόρισε –ἅπαξ διά παντός– μέ τήν ζωή, τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του, τό κήρυγμα καί τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας Του καί τῶν λειτουργῶν Της. Ὁ Ἐπίσκοπος καί οἱ, κατά τόν θεοφόρο Ἰγνάτιο Ἀντιοχείας, «συνδουλοί»⁵ του, δηλαδή, οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι, μεταλαμπαδεύουν ἀλληλοδιαδόχως αὐτό τό ἐκκλησιαστικό φρόνημα.

Ἐπ' αὐτοῦ, ἐπιτρέψτε μου, νά μιλήσω ἐν συντομία στήν ἀγάπη σας.

Λέγει ὁ Κύριος: «εἰ φιλεῖς μέ Πέτρε, βόσκει τά ἀρνία μου, ποίμενε τά πρόβάτά μου»⁶. Ἐπομένως, ἡ μετ' ἐπιμελείας ἄσκηση τῆς ποιμαντικῆς διακονίας στήν τοπική Ἐκκλησία Μεγάρων καί Σαλαμῖνος θά ἀποτελεῖ τό γνήσιο καί μοναδικό κριτήριο τῆς ἀγάπης μου πρός τόν Σωτήρα Χριστό. Μέ τούς ὅρους καί τίς προϋποθέσεις, πού θέτει Ἐκεῖνος, ὅταν περιγράφει τόν καλό ποιμένα: «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησι ὑπὲρ τῶν προβάτων»⁷. Ὁ ἴδιος τίθεται μπροστάρις, ὡς φυσικό ἀνάχωμα ἐνώπιον τοῦ «ἐρχομένου λύκου»⁸ γιά νά μή κατασπαράξει τά πρόβατα. Δέν ἐξετάζει τήν ἐπικινδυνότητα μέ ὅρους μισθωτοῦ φύλακα. Δέν προτάσσει τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τό φυσικό αἶσθημα τῆς αὐτοσυντήρησης. Ὁ Ἐπίσκοπος

ἀγωνιᾷ καί ἀγωνίζεται γιά κάθε μέλος τῆς ποιμνῆς του. Μερμνᾷ γιά τίς πάσης φύσεως ἀνάγκες τῶν παιδιῶν του. Ἀναφέρει πρός τόν Θεό νυχθημερόν τίς προσευχές καί τίς ἀγωνίες τους. Ἐφαρμόζει τόν Παύλειο λόγο: «τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»⁹. Τό χέρι του, ὡς φυσική προέκταση τοῦ χεριοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλει νά καταδεικνύει πρός ὅλους ἀνεξαιρέτως τόν δρόμο πρός τήν ἀσφαλῆ Κιβωτό, τήν Ἐκκλησία μας καί ἐξόχως τήν ἀνεξάντλητη πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τους: τό ἱερό θυσιαστήριο. Τήν ἀδαπάνητη θεία Τράπεζα, ἀπ' ὅπου ἐκπηγάζουν «ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ χρηστότης, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ πίστις, ἡ πραότης, ἡ ἐγκράτεια»¹⁰. Ὅλοι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Χριστός, ἐπίσης, προσευχόμενος γιά τοὺς Μαθητές Του, ἀλλά κατ' ἐπέκτασιν καί γιά ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διά τοῦ Βαπτίσματος εἰσέρχονται στήν Ἐκκλησία Του, παρακαλεῖ τόν Θεό Πατέρα, νά τοὺς διατηρεῖ ἀπαρασάλευτους στό Μυστήριο τῆς ἀληθινῆς ἐνότητος, τό ὁποῖο πρό τῆς κοσμικῆς δημιουργίας χαρακτηρίζει ὑποδειγματικῶς τίς σχέσεις τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μέ τήν ἴδια ἐντολή ἀπό τήν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τοποθετοῦμαι ἀπό σήμερα καί γιά ὅσο θά μοῦ ἐπιτρέπουν οἱ βιολογικές καί πνευματικές μου δυνάμεις, λειτουργικός προεστῶς μῆς εὐχαριστιακῆς κοινότητος, στήν σύναξη τῆς ὁποίας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καί Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντῖνος ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς στά Μέγαρα συνοδευόμενος ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννιμο καί τόν Τοποτηρητή Σεβ. Μητροπολίτη Νικαίας κ. Ἀλέξιο.

ένυπάρχει ἐξίσου ἢ ἐνότητα, ὡς τοπικότητα καὶ ταυτόχρονη καθολικότητάς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐνυπάρχει ὁ δυναμικός χαρακτήρας τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται νὰ εἶναι «τά πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός»¹¹.

Εἶναι ἀδήριτη ἀνάγκη, ἀδελφοί μου, νὰ ἐργαζόμαστε ἀδιάκοπα γιὰ αὐτὴν τὴν εὐλογημένη ἐνότητα. Ἐνότητα πίστεως καὶ ἀγάπης, ἡ ὁποία σημαίνεται κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀδιάρρηκτη σχέση τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν καθ' Ἑλλάδα αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν τιμὴ καὶ εὐθύνη τῆς Προεδρείας αὐτῆς, δηλαδή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, τοῦ, κατὰ τὸν θεολόγο Γρηγόριο «ἀπλοῦ τὸν τρόπον καὶ πολυειδοῦς τὴν κυβέρνησιν»¹². Σημαίνεται ὁμως, ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητικό σεβασμό πρὸς κάθε ἄλλη Ἐκκλησία μὲ προεξάρχουσα στὴν ἐργώδη προσπάθεια τῆς οἰκουμενικῆς ἐνότητος καὶ καταλλαγῆς τὴν Κωνσταντινουπολίτιδα Μεγάλη του Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ἄριστον οἰακοστρόφο αὐτῆς, τὸν Πατριάρχη τοῦ Γένους μας κ. Βαρθολομαῖον.

Αὐτὸ τὸ περιγραφόμενο ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό φρόνημα, προσδιορισμένο μέσα στὴν λειτουργικὴ του διάσταση, ὑπηρετεῖ γνήσια καὶ τὴν ἐννοιατικὴ συνοδικότητα σέ ὅλα τῆς τὰ ἐπίπεδα: στὴν ἐνορία, στὸν κληρὸ καὶ τὸν λαό, στὴν Ἐπισκοπὴ καὶ τὸ ἱεροσυνοδικό Σῶμα. Νοηματοδοτεῖ, ὅ,τι ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος χαρακτηρίζει «συνείδηση» ὄχι τοῦ ἐνός, ἀλλὰ τοῦ ὅλου, δηλαδή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ μᾶς ὀδηγεῖ, τελικῶς, νὰ κατανοοῦμε «ἀλλήλους εἰς παροξυσμόν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων»¹³.

Καὶ σέ αὐτὰ τὰ καλά ἔργα, τοὺς καρπούς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, μέτοχοι καθίστανται δυνητικά ὅλα τὰ πρόσωπα. Ὅλα ἀνεξαιρέτως.

Ζητῶ, συνεπῶς ἀδελφοί μου, ἀπὸ σήμερα νὰ μὲ δεχθῆτε, νὰ σᾶς διακονήσω «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ»¹⁴ μὲ τὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο ἤδη σᾶς περιέγραφα. Αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικό φρόνημα ὀφείλω νὰ σᾶς ἐξαγγέλω. Μέλημά μου, νὰ σᾶς βοηθήσω, νὰ κατανοήσουμε, «ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἰδεολόγημα μὲ περιορισμένο περιεχόμενο καὶ χρονικότητα. Δέν ἀκολουθεῖ προγράμματα, ἀλλὰ καταδεικνύει μία στάση, μία νοοτροπία. Ἀφαιρεῖ τὰ προσώπια καὶ ἐξαγιαρίζει τὰ πρόσωπα. Δημιου-

γεῖ ἥθος, ὄχι ἠθική. Τὸ ἥθος τῆς ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἐμπράγματη καὶ λειτουργικὴ βίωση τοῦ δόγματος. Ἡ Ἐκκλησία παράγει ἀληθινὸ πολιτισμό. Εἶναι «ἐν τῷ κόσμῳ»¹⁵, χωρὶς νὰ υἱοθετεῖ τὰ σχήματα τοῦ κόσμου. Ἀλλιῶς, δέν μπορεῖ νὰ τὸν μεταμορφώσει «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Δέν μπορεῖ νὰ ἀναιρέσει ἀπὸ τὸν κόσμον τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο»¹⁶.

Προσφέρετε, συνεπῶς, τὴν καρδιά σας δι' ἐμοῦ στὸν Χριστό καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ὑπηρετήσω μὲ ταπείνωση, ἀγάπη, πατρικὴ ἐγγήγορη καὶ ἐλπίδα κοινῆς ἀναστάσεως καὶ σωτηρίας. Ὅπως ἀκριβῶς ἐπράξε καὶ ὁ προκάτοχός μου, μακαριστός πρῶτος Μηροπολίτης σας κυρός Βαρθολομαῖος, τοῦ ὁποίου οἱ εὐχές θὰ μᾶς ἐνισχύουν πλέον ἀπὸ τὸ ἐπουράνιο θυσιαστήριο.

Σᾶς προσκαλῶ νὰ συλλειτουργήσουμε διὰ τῆς Εὐχαριστίας –γιατί αὐτὸ εἶναι Ἐκκλησία– τὸ Μυστήριον τῆς Ζωῆς. Νὰ ἀποβάλλουμε τὰ φοβικά σύνδρομα τῆς ἀτάρκειας, τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς διαιρέσεως, διότι ἐμπεριέχουν ὡσμωση ἀλλοτρίωσης. Πρόγευση αἰώνιου καὶ πνευματικοῦ θανάτου. Παράγουν κρίση, τὴν ὁποία, δυστυχῶς, βιώνουμε τραγικά σήμερα ὡς Γένος καὶ ὡς Ἔθνος.

Σᾶς προσκαλῶ νὰ ἀγωνιστοῦμε ὡς ἐκκλησιαστικό Σῶμα, μὲ εἰρήνη καρδιάς, τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, γιὰ τὴν καταξίωση καὶ τὴν πρόοδο τοῦ ὄμορφου τόπου μας καὶ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν κατοίκων του. Νὰ συνέχει διαρκῶς τὴν σκέψη μας ὁ Παῦλειος λόγος, ὅτι «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δούλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἑστὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»¹⁷.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀνεπανάληπτων συναισθημάτων καὶ εἰκόνων, πού πλημμύριζαν τὴν καρδιά μου, εὐχαρίστησα ὅλους, ὅσοι ἀπετέλεσαν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν σταθμούς τῆς ζωῆς μου.

Τὸν μακαριστό καὶ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενο Γερωντὰ μου, Καθηγούμενο τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἀσωμάτων - Πετράκη Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρο Παπαδόπουλο, τοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς καὶ οἰκογενεῖς μου, τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκούς συνεργάτες καὶ χριστιανούς στὴν ἐνορία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων, ὅπου ἐπὶ τριακονταετία ὑπηρετήσα, τοὺς συναδελφούς μου στὴν Ἱερά Σύ-

νοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὴν τετιμημένη καὶ πολυσέβαστη Μακαριότητά Σας, στό πρόσωπο καὶ στό χέρι τῆς Ὅποίας κατασπάζομαι σύμπασα τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τούτῃ τὴν ὥρα ἐπιτρέψτε μου νά διαβεβαιώσω ὅλους, ὅτι θά σᾶς μνημονεύω ἰσοβίως στίς προσευχές μου. Ὁφειλετικῶς καὶ εὐγνωμόνως.

Ἀδελφοί μου,

Ἀνῆλθα σέ τούτῃ τὴν Καθέδρα μέ δέος ἱερό, διότι, δανειζόμενος τά λόγια τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, τοῦ Αἰτωλοῦ, «*τοῦτος ὁ θρόνος εἶναι ὁ τάφος μου*»¹⁸. Σᾶς μίλησα «ἐν ἰλαρότητι καρδίας» ὄχι γιά ἐμένα –τί θά μπορούσα νά πῶ ἄλλωστε– ἀλλά γιά Ἐκεῖνον, τόν Μέγα Ἀρχιερέα, τοῦ Ὁποίου τὴν ἱερόν εἰκόνα προηγουμένως κατασπάσθηκα καὶ πά-

ντοτε θά προσκυνῶ, προκειμένου νά ἀνέρομαι κατά τό δικό Του ὑπόδειγμα στόν Θρόνο τοῦ Ἐπισκόπου.

Προσεύχεσθε, παρακαλῶ, γιά τὴν ἐλαχιστότητά μου. Νά κατευθύνει ὁ Παράκλητος τίς πράξεις καὶ τά διανοήματά μου. Τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μου. Ὡστε νά καθίσταμαι «*ἡμέραν καθ' ἡμέραν*» ἀγαθός καὶ πιστός ἐπιστάτης στό τοπικό μας γεωργιο.

«*Τό λοιπόν, προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γάρ πάντων ἡ πίστις. Πιστός δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὅς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ*»¹⁹. Ἀμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἐβρ. β', 13.
2. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
3. Ἐφεσ. δ', 3.
4. Β' Τιμ. δ' 7-8.
5. Τυχικός ὁ ἀγαπητός ἀδελφός καὶ πιστός διάκονος καὶ συνδοῦλος ἐν κυρίῳ (Κολ. δ', 7).
6. Ἰωαν. κα', 16.
7. Ἰωαν. ι', 11.
8. Ἰωαν. ι', 12.
9. Β' Κορ. ια', 29.
10. Γαλ. ε', 22-23.
11. Κολ. γ', 11.
12. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἔργα, ΕΠΕ τόμος 6, σελ. 294.
13. Ἐβρ. Ι', 24.
14. Διαταγαὶ Ἀποστόλων Β' ΧΙ. ΒΕΠ, τόμος 2, σελ. 18, στ. 20 καὶ Ἰγνάτιος πρὸς Μαγνησιεῖς (Ι. ΒΕΠ, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 269, στ. 32).
15. Ἰωαν. ιζ', 11.
16. Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Σαββάτου, Ὁμιλία στό 43ο ἱερατικό συνέδριο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας.
17. Γαλ. γ', 28.
18. Ἐκ τῶν Διδαχῶν τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «...Κοιτάξτε, δέν ἔχω τίποτε δικό μου· ἕνα ράσο ἔχω καὶ αὐτό τό ἔχω γιά σᾶς· ὅλα ὅ,τι ἔχω εἶναι γιά σᾶς. Κι ἔχω ἕνα σκαμνί, στό ὁποῖο πατῶ ἐπάνω· καὶ τό σκαμνί αὐτό, ἄλλοι τό λένε θρόνο, ἄλλοι τό λένε σκαμνί. Νά σᾶς πῶ τί εἶναι; Δέν εἶναι οὔτε σκαμνί, οὔτε θρόνος, ἀλλά εἶναι ὁ τάφος μου· καὶ μέσα ἀπὸ αὐτόν τόν τάφο μιλάει ὁ νεκρός ἐαυτός μου. Κι ἂν ἐγώ δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ τίποτε, μέ σφύξει αὐτός, πού μπορεῖ νά διδάξη ὅλη τὴν οἰκουμένη, τούς ἀρχιερεῖς, τούς βασιλεῖς καὶ ὅλο τόν κόσμο».
19. Β' Θεσ. Γ', 1-3.

Ἐνθρονιστήριος Λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Ἁγίων Ἀναργύρων Νέας Ἰωνίας,
Σάββατο 1η Νοεμβρίου 2014)

«Αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς· μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, καὶ ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε ἐάν ποιῆτε ἃ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. Οὐκέτι λέγω ὑμᾶς δούλους, καὶ ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»

(Ἰω. ιε´, 12-17)

Μέ τά λόγια αὐτά,
Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς
Κυβερνήσεως,
Μακαριώτατε Πάτερ, Σεπτέ Προκαθήμενε τῆς
Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Σεβασμιώτατε ἅγιε Τοποτηρητά,
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι
ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Ἀξιότιμοι κύριοι Ὑπουργοί,
Ἀξιότιμοι κύριοι καὶ κυρίες Βουλευτές,
Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε τοῦ Συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας καὶ λοιποὶ ἐκπρόσωποι τῆς
δικαστικῆς ἐξουσίας,
Ἀξιότιμοι κύριοι Γενικοὶ Γραμματεῖς,
Ἐνδοξότατοι Ἀρχηγοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων,
Ἀξιότιμοι κύριοι Δήμαρχοι,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς,
Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι πολιτιστικῶν καὶ λοιπῶν
σωματείων τῆς πόλεώς μας,
Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ εὐλογημένε,

Μέ τά λόγια αὐτά προετοιμάζει τούς μαθητές Του καὶ προετοιμάζεται ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρὶν τὴν ἀγωνιώδη προσευχή Του στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, λίγο πρὶν δηλαδή τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἀποστολῆς Του ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς θυσίας Του γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γυναίκα ἢ ἄνδρα, δούλο ἢ ἐλεύθερο,

μαῦρο ἢ λευκό - θυσίας πού ἐμελλε νὰ ἀλλάξει τὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσει μέ τό φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς Του. Πολλές φορές στίς ἀφηγήσεις τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων παρατηροῦμε τὴν ἀδυναμία τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ἀνθρώπινη πλευρά Του μπροστά στὴν πραγματώση τῆς ἀποστολῆς Του, τῆς σωτηρίας δηλαδή ὄλων ἡμῶν καὶ τῆς δυνατῆς πού μᾶς προσέφερε νὰ γίνουμε κι ἐμεῖς κατὰ χάριν Θεοῦ, ἐνωμένοι μαζί Του σέ μία νέα πραγματικότητα, πού δέν θά γνώριζε τὸν Θεό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ θά συναντοῦσε τὸν Υἱό Του τὸν μονογενῆ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, γνήσιο καὶ κατὰ πάντα κανονικὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ συγχρόνως τέλει Θεό καὶ παντοδύναμο κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς Χριστός δειλιᾷ μπροστά στὴν ἀνάληψη αὐτῆς τῆς Ἀποστολῆς, πού μέ ἀπόλυτη ἐλευθερία ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ ἐπιλέξει ἢ νὰ ἀπορρίψει, τότε ἀντιλαμβάνεστε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν δική μου ἀδυναμία νὰ κατανοήσω, νὰ ἀποδεχθῶ, νὰ ὑπηρετήσω τὴν προσωπική μου ἀποστολή, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν διαποίμανση αὐτῆς τῆς εὐλογημένης τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεώς μας, τοῦ λογικοῦ ποιμνίου πού σήμερα, ὅσο ποτέ ἄλλοτε, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καθοδήγηση καὶ ἐπιστηριγμὸ ἀνάμεσα στίς ποικίλες προκλήσεις πού συναντᾷ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού ἐνίσχυσε τὸν Κύριό μας στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ γιὰ τὴν πορεία του πρὸς τὸ πάθος, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού στήριξε τόσους μάρτυρες καὶ ἁγίους ἀνά τούς αἰῶνες, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅπως φανερῶνεται μέσα ἀπὸ τίς ἀπλές διηγήσεις τοῦ λαοῦ μας, ἅς εἶναι καὶ ἡ δική μου δύναμη, ἡ δική μου ἀπαντοχὴ σὴ νέα μου αὐτὴ διακονία, τὴν ὁποία ἀνέλαβα μέ συναίσθηση πραγματικῆς εὐθύνης καὶ συνέπειας ἀπέ-

ναντι στον Τριαδικό Θεό μας και στην άενη φα-
νέρωσή Του, τόν κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας.
Σας παρακαλώ από ψυχής για την προσευχή σας
και σας παρακαλώ να μη μέ εγκαταλείψετε όπως
οι μαθητές αποκοιμήθηκαν στη Γεθσημανή, διότι
ή ολοκλήρωση κάθε αποστολής χρειάζεται μέν
πρωτίστως την χάρη και την εύλογία του Θεού,
από την άλλη όμως δέν μπορεί να καταστεί ενεργή
χωρίς την στηρίξη των ανθρώπων, των φίλων
μας, των έχθρων μας, όλων εκείνων από τους
οποίους αναμένει ο Θεός, όπως μās λέει ο Ευαγγε-
λιστής Ιωάννης, μία πράξη: «ταῦτα ἐντέλλομαι
ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Δέν είναι ώρα να σας κουράσω περισσότερο.
Ἐπιτρέψτε μου να ανοίξω την καρδιά μου και να
μοιραστώ μαζί σας ὄχι προγραμματικές δηλώσεις
και ρηχές ὑποσχέσεις, ούτε διαλέξεις περί του ρό-
λου και του προσώπου του Ἐπισκόπου στην ζωή
της Ἐκκλησίας, αλλά την ἀληθινή κατάθεση
ψυχής ενός ανθρώπου που ἀναλαμβάνει την σταυ-
ρική αὐτή αποστολή να μεταφέρει τόν λόγο του
Θεού στις καρδιές των ανθρώπων, να προσφέρει
στους νέους ἐναλλακτικό τρόπο ζωής και τέλος,
στην πονεμένη αὐτή περιοχή από την προσφυγιά
και την φτώχεια, να δώσει ἀγάπη παντί τρόπω και
ἔργω, όπως ἀγάπη μās ἔδωσε ο ἴδιος ο Χριστός μέ
την σταυρική Του θυσία.

Ἄλλωστε, ἀποτελεῖ βαθιὰ μου πεποίθηση να
ὀμιλῶ διά των ἔργων μου, τά ὁποῖα χάριτι Θεοῦ

ἐπιθυμῶ να ἀναδείξω, τῇ συνεργίᾳ ὄλων ὑμῶν,
κληρικῶν και λαϊκῶν, ἐντός των ὁρίων τῆς ἀγιο-
φόρου τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Αισθάνομαι, ὁμως, βαθύτατη τῇ ἀνάγκη, πρίν
προχωρήσω στοῦ ξεδίπλωμα τῆς ψυχῆς μου, να
ἀπευθίνω τίς θερμότερες των εὐχαριστιῶν μου
πρός ὄλους ὅσοι βρίσκονται σήμερα στον ἱερό
αὐτόν χῶρο των Ἁγίων Ἀναργύρων. Πρός τους
ἀγίους Ἀρχιερεῖς, Σεβασμιωτάτους και Θεοφιλε-
στάτους, τόσο τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος ὅσο και των λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-
σιῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπεβλήθησαν στον κόπο να
ἔρθουν ἀπό μακρινές περιοχές για να συμμετά-
σχουν στην ἔναρξη τῆς νέας μου αὐτῆς ἀποστολῆς.
Τους εὐχαριστῶ και τους παρακαλῶ να προσεύχο-
νται για τῇ ἀναξιοτήτᾳ μου.

Εὐγνωμοσύνη ἐκφράζω και προς τους ἄρχοντες
τῆς Πολιτείας και τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως για
την παρουσία τους και ὄλως ἰδιαίτερος προς τόν
Πρωθυπουργό τῆς πατρίδας μας, τους ὁποίους
και ἐπιθυμῶ δημοσίως να εὐχαριστήσω και να
τους διαβεβαιῶσω για τῇ εἰλικρινῇ μου διάθεση
για συνεργασία, διότι μόνον ἐνωμένοι μπορούμε
πραγματικά να διακονήσουμε τόν λαό του Θεοῦ
και να προσφέρουμε ἀνακούφιση και παραμυθία
στά καθημερινά ἀκανθῶδη προβλήματα που ἀντι-
μετωπίζουμε.

Ζητώντας τῇ κατανόησή σας για τῇ παρεμβο-
λή αὐτῶν των εὐχαριστιῶν, συνεχίζω τῇ ἀναφορά

*Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ν. Ἰωνίας κ. Γαβριήλ
πλαισιούμενος ἀπό τόν
Μακαριώτατο
Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν
και πάσης Ἑλλάδος
κ. Γερῶννιμο
και τόν Πρωθυπουργό
κ. Ἀντώνη Σαμαρά.*

μου στην αγάπη, ή όποια και πιστεύω ακραδάντως πώς είναι ο θεμέλιος λίθος της ζωής της Έκκλησίας και η επανάσταση του Χριστιανισμού σ' έναν κόσμο ψεύδους, μίσους, βίας, τρομοκρατίας, μισαλλοδοξίας, ρατσισμού και άρνητισμού, μιάς επανάστασης που δεν θα προσφέρει στον κάθε χριστιανό κοσμική δικαιοσύνη, αλλά θα του εξασφαλίσει την σχέση του με τον Θεό, την συνεχή κοινωνία μαζί Του και την απόλυτη επίγνωση ότι στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου βρίσκεται και υπάρχει ο Χριστός. Αυτή είναι άλλωστε και η καινή έντολή Του. Νά αγαπήσουμε τους άλλους όπως μās αγαπήσε Έκεῖνος. Νά διαλύσουμε μέσα στο φῶς της αγάπης Του κάθε ανθρώπινο φόβο. Και αυτό είναι και τό κεντρικό ἔργο του Ἐπισκόπου, νά προσφέρει, νά μοιράζεται, νά δίδει χωρίς προϋποθέσεις και νά ἀγκαλιάζει κάθε χεῖμαζόμενο ἄνθρωπο. Στην ἐποχή μας βιώνουμε τήν ἀνάγκη ἀναζήτησης νέων τρόπων που θά μās προσφέρουν εὐδαιμονία, κοινωνική ἢ ἐπαγγελματική καταξίωση, χωρίς νά ἔχουμε κυρίως ὑπολογίσει τήν ἐνδόμυχη ἀνάγκη του ἄνθρώπου νά τόν ἀγαπήσουν, νά τόν συγχωρέσουν, νά του δείξουν τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ξεπεράσει τήν ἀρνητική πλευρά του ἑαυτουῦ του και θά ὀδηγηθεῖ στήν κατά πρόσωπο συνάντηση μέ τόν Θεό, μέ τόν συνάνθρωπο, μέ τό κάλεσμα νά γίνει πράξη ἢ ἐντολή της αγάπης, διώχνοντας ἔτσι κάθε ἀνθρώπινη φοβία και μικρότητα.

Αὐτή ἢ πράξη προπάντων χρειάζεται τούς κληρικούς, τούς ἄμεσους συνεργάτες κάθε ἐπισκόπου. Ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου πατέρες, και σᾶς προτρέπω νά γίνει κύριο μέλημά μας ἢ πράξη αὐτῆς της αγάπης του Χριστοῦ. Μέσα ἀπό τήν τέλεση τῶν μυστηρίων, μέσα ἀπό τήν εὐχαριστιακή πραγματικότητα, ὅπου τό Σῶμα και τό Αἷμα του Κυρίου καθαγιάζουν τήν ὑπαρξή μας, ἔχουμε χρέος νά πραγματώσουμε αὐτή τήν ἀγάπη και πρὸς τόν συνάνθρωπό μας. Νά ἀναζητήσουμε σέ κάθε ἐνορία αὐτόν που πονᾷ, που ὑποφέρει, που δοκιμάζεται, και νά του προσφέρουμε ἀπλόχερα τήν χριστιανική μέριμνά μας. Πρέπει νά υἱοθετήσουμε τόν λόγο «κανένας πεινασμένος στήν Μητρόπολή μας» και νά κατανοήσουμε πώς δεν εἶναι δυνατόν νά μιλάς για τόν Χριστό ὅταν οἱ ἄλλοι δίπλα σου ὑποφέρουν. Χωρίς τήν δική σας

βοήθεια, πατέρες μου, δεν θά μπορέσω νά κάνω πράξη ὅλα ὅσα προεῖπα. Σεῖς εἶστε ἐκεῖνοι που θά ἀγωνιστεῖτε μαζί μου για τήν ὀλοκλήρωση αὐτῆς της ἀποστολῆς της αγάπης. Στο πρόσωπό μου μπορεῖτε νά ἀντικρίζετε τόν πατέρα και τόν ἀδελφό και σᾶς ἐγγυῶμαι πώς πρῶτα θά βλέπετε ἐμένα νά ἀναλώνομαι καθημερινῶς και ἔπειτα θά ζητῶ τό ἴδιο ἀπό σᾶς. Σᾶς καλῶ, ἀδελφοί μου, νά ἀγωνιστοῦμε για τήν σωτηρία κάθε ἀνθρώπου, νά κάνουμε πράξη τήν Λειτουργία μετά τήν Λειτουργία και μέ γνώμονα τήν ἀπόλυτη διαφάνεια λόγων και ἔργων νά σταθοῦμε δίπλα σέ κάθε δοκιμαζόμενο ἀδελφό μας.

Κλείνω τήν ἀναφορά μου πρὸς τούς ἀγαπητούς μου κληρικούς μέ μία τελευταία προτροπή και παρακλήση. Νά παραμείνει ἀμείωτη ἢ ἀγάπη, ὁ σεβασμός και ἢ τιμή πρὸς τό πρόσωπο του πρῶην Μητροπολίτου μας και σεβαστοῦ Γέροντος κ. Κωνσταντίνου, τόν ὁποῖο και εὐγνωμονῶ για τίς πατρικές εὐχές του και για ὅλα ὅσα ἐπί 40 και πλέον ἔτη προσέφερε στον λαό της ἐπαρχίας μας. Ἡ ἀρχοντία, ἢ εὐγένεια και ἢ καλοσύνη του ἀποτελοῦν δι' ἐμέ κανόνα ζωῆς και ἀσφάλεια για τήν πορεία μου. Τόν εὐχαριστῶ δημοσίως και τόν διαβεβαιῶ ὅτι θά τόν διακονῶ και θά τόν τιμῶ, ὅση μοι δύναμις, ὡς πατέρα μου, και τόν παρακαλῶ νά προσεύχεται για τή νέα μου αὐτή διακονία.

Χωρίς ὅμως τόν λαό του Θεοῦ, κάθε κληρικός ἀντιμετωπίζει ἔλλειμμα πραγμάτωσης αὐτῆς της σταυρικής ἀγάπης. Ἀπευθύνομαι λοιπόν στους ἀγαπητούς μου ἀδελφούς και ἀδελφές, στά παιδιά μας και στον καθένα σας χωριστά, για νά σᾶς πῶ ἀπό τήν καρδιά μου ὅτι ἤρθα για νά μείνω κοντά σας. Νά σᾶς ἀγαπήσω και νά μέ ἀγαπήσετε. Νά σᾶς διακονήσω και νά σᾶς προσφέρω ἀπλόχερα τήν εὐλογία του Θεοῦ. Θά σταθῶ και πάλι στον Εὐαγγελιστή Ἰωάννη και θά χρησιμοποιήσω μία δική του φράση: «*Υμεῖς φίλοι μου ἐστέ*». Εἶστε λοιπόν φίλοι μου και ἀδελφοί μου πραγματικοί. Σέ σᾶς θέλω νά κάνω πράξη τήν εὐαγγελική ἐντολή της αγάπης. Προέρχεστε ἀπό τίς ἀλησμόνητες πατρίδες, τήν γῆ της Ἰωνίας και της Πισιδίας, ἀπό τίς περιοχές του οἰκουμενικοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπου μέχρι και σήμερα στο πρόσωπο του Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου ἀντικρίζουμε τή χαμένη ἐκείνη πνευματική και πολιτιστική δόξα τῶν πατέρων

μας. Δέν εἶναι τυχαῖο τό ποίημα τοῦ Καβάφη πού μιλά γιά τήν Ἰωνία, «*ᾠδή γῆς Ἰωνίας, σένα ἀγαποῦν ἀκόμη, / σένα ἡ ψυχές των ἐνθυμοῦνται ἀκόμη...*», καί δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι σήμερα στή Νέα Ἰωνία, στή Νέα Φιλαδέλφεια, στό Νέο Ἡράκλειο καί στή Νέα Χαλκηδόνα, αὐτές οἱ ψυχές ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνάμεσά μας, γιά νά μᾶς θυμίζουν ἀπό ποῦ ἐρχόμαστε, ποιοί εἴμαστε καί ποῦ πορευόμαστε. Ἐναν τόσο ἡρωικό λαό μέ ἀξιώνει ὁ Θεός νά διαποιμάνω. Καί σᾶς ἐξομολογοῦμαι τοῦτο. Δέν εἶχα τήν εὐλογία νά ἔχω προσφυγική καταγωγή. Σήμερα ὅμως γίνομαι ἕνας ἀπό σᾶς, κομμάτι δικό σας καί ὑπόσχομαι νά τιμήσω τίς παραδόσεις σας, νά σεβασθῶ τά τίμια καί ἅγια λείψανα πού φέρατε μαζί σας καί πάνω ἀπ' ὅλα νά σταθῶ δίπλα σας σέ κάθε δοκιμασία, θλίψη, στενοχώρια, χωρίς ἐνδοιασμούς ἢ ὑποχωρήσεις.

Δέν θά ἤθελα νά μακρύνω ἄλλο τόν λόγο. Σᾶς κούρασα. Θεωρῶ ὅμως ἀνάγκη ἐσωτερική νά εὐχαριστήσω τό πρόσωπο τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, γιά τήν μέχρι σήμερα πατρική του ἀγάπη, γιά τό πρότυπο θυσίας πού ἀποτελεῖ στή ζωή μου καί γιά τήν πραγματική του μέριμνα ὑπέρ τῶν φτωχῶν συνανθρώπων μας. Σᾶς εὐχαριστῶ δλόψυχα, Μακαριώτατε Πάτερ, γιά τά χρόνια μαθητείας κοντά Σας. Σᾶς παρακαλῶ νά προσεύχε-

στε γιά μένα στή νέα μου αὐτή διακονία καί ταπεινά ζητῶ τήν εὐχή καί τήν εὐλογία σας.

Στήν γῆ λοιπόν αὐτή τῆς «Νέας Ἰωνίας», ὅπως θά ἔλεγε ὁ ποιητής, πορευόμαι μέ γνώμονα τήν θυσιαστική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μείζονα ταύτης ἀγάπης οὐδεὶς ἔχει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καί αὐτή τήν διαρκῆ ἐντολή δίδει ὁ Θεός σέ ὅλους μας, κληρικούς ἢ λαϊκούς, σημαντικούς ἢ ἀσήμαντους, πλουσίους καί φτωχοῦς. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή μου ἀπό σήμερα. Νά προσπαθήσω πρωτίστως ὁ ἴδιος νά βιώσω αὐτή τήν θυσιαστική ἀγάπη, νά τήν πραγματώσω καί νά τήν προσφέρω ἀπλόχερα καί ἀπροϋπόθετα πρὸς ὅλους σας. Μέ δέος, εὐθύνη καί σεβασμό, σᾶς παρακαλῶ νά προσεύχεστε γιά τήν πορεία μου αὐτή. Οἱ κληρικοί μας, οἱ ἐνορίες μας καί τά μοναστήρια μας, ὁ λαός καί οἱ ἄρχοντές μας, ὅλοι, σᾶς παρακαλῶ νά προσευχηθεῖτε γιά τήν ἀναξιότητά μου, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καί τῶν τοπικῶν μας Ἁγίων, ἰδιαιτέρως δέ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου Νεαπολίτου, νά ὀλοκληρώσω αὐτή μου τήν ποιμαντική ἀποστολή, ὄχι ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ προσώπου μου, ἀλλά γιά τήν δόξα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διακονία τῶν ἀνθρώπων.

«*Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοί εἰρήνην ἔχητε· ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον*». (Ἰω. 1στ', 33) Ἀμήν.

Ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Δαβίδ

(Γρεβενά, 2.11.2014)

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερώνυμε,
Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π.,
Μητροπολίτα Ἀνδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλόχιε,
Πολυσέβαστε γέροντά μου, Μητροπολίτα
Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμε,
Σεβασμιώτατε Ἅγιε Τοποτηρητά, Μητροπολίτα
Καστορίας κ. Σεραφείμ
Σεπτή τῶν συνεορταζόντων Ἁγίων Ἀρχιερέων
χορεία,
Θεοῦ πρεσβυτέριον καὶ Χριστοῦ διακονία καὶ
ἀγγελιομίμητη χορεία τῶν μοχαχῶν καὶ
μοναζουσῶν,
Ἐντιμότατοι Πολιτικοὶ καὶ Στρατιωτικοὶ
Ἄρχοντες,
Λαέ τοῦ Θεοῦ, Τέκνα μου προσφιλή καὶ
περιπόθητα,

Δοξάζω τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ
τή μεγάλη δωρεά νά βρισκομαι ἀνάμεσά σας ὡς
ἐκλεγμένος ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος Ποιμένας, ὡς ἐκ Θεοῦ Πατρός ἀπε-
σταλμένος Πατέρας καί κατ' εἰλικρινῆ προαίρεση
Ἀδελφός πάντων. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Βιώνω σήμερα καί μοιράζομαι μαζί σας τήν ἱερά
κορυφή ὅσων ξεκίνησαν μέ τήν ἐκλογή μου στόν
ἱστορικό θρόνο τῆς Ἐπαρχίας τῶν Γρεβενῶν, τήν
ἐπιδημία τοῦ Πνεύματος τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας
μου εἰς Ἐπίσκοπο. καί τή σημερινή ἐγκατάσταση
ἐπί τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου τῆς Μητροπολιτικῆς κα-
θέδρας τῶν Γρεβενῶν.

Εἶναι τό εὐλογημένο τέλος καί συνάμα ἡ σταυρι-
κή ἀρχή στήν ἐπιτακτική ἐντολή τοῦ Θεοῦ στή ζωή
μου: «Ἀνάβα ὦδε»! Ν' ἀνέλθω στόν τελειωτικό
βαθμό τῆς ἱερωσύνης. Νά λησιμονήσω τίς βεβαιότη-
τες καί τήν ἀσφάλεια τῆς ἱερατικῆς ζωῆς. Νά παρα-
δοθῶ ὀλοκληρωτικά στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀνήλθα, λοιπόν, στό ἅγιον ὄρος τοῦ θυσιαστηρί-
ου, εἰσήλθα στή νεφέλη (γνόφο) τοῦ Πνεύματος καί
ἄκουσα τά ρήματα τοῦ Θεοῦ στίς χειροτονητήριες
εὐχές. «Καί εἶπον», μαζί μέ τόν προφήτη «ὦ τάλας
ἐγώ, ὅτι κατανένυμαι, ὅτι ἄνθρωπος ὢν (...) τόν
βασιλέα Κύριον σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς
μου»².

Ἡ φωνή ὅμως τοῦ Κυρίου ἐπίμονα διέταξε: Ἀνά-
βα ὦδε. Ποῦ παραπάνω Κύριε; Σέ ποιά δυσθεώρη-
τα ὕψη; «Θεός ὀρέων ὁ Θεός - Ἰσραήλ»³. «Τίς δώ-
σει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστεράς καί πετασθήσο-
μαι καί καταπαύσω;»⁴. Πῶς νά σέ προφθάσω, Κύ-
ριε, μέσα στήν ἀνθρώπινη σμικρότητά μου;

Καί ἔπειτα νέα προσταγή, νέοι ἄγνωστοι τόποι,
νέο κάλεσμα: «ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καί ἐκ τῆς
συγγενείας σου καί ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου
καί δεῦρο εἰς τήν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω»⁵.

Καί νά, καθώς μαζί μέ τόν Ψαλμωδό «ἐμάκρυνα
φυγαδεύων»⁶ ἀπό τά πάτρια, βιώνω σήμερα τήν
πληρότητα τῆς κλήσης! Ἀνέβηκα Κύριε! Ἀνήλθα
στό ἅγιον ὄρος τῆς κατά τά Γρεβενά Ἐκκλησίας.
Ἰσταμαι ἀναμέσον του λαοῦ Σου Κύριε! Σήμερα
δέν ἀντικρίζω ἐκ τοῦ μακρόθεν τή γῆ τῆς ἐπαγγε-
λίας Σου σ' ἐμένα, εἶμαι ἐδῶ Κύριε! Εἶμαι ἐδῶ,
Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Ἅγιοι Ἀρχιε-
ρεῖς, ὅπου μέ ἀποστείλατε μέ τήν ψήφο Σας. Εἶμαι
ἐδῶ, λαέ τοῦ Θεοῦ, Ἐπίσκοπος καί Πατέρας σας
κατά τήν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ καί τή βούληση τῆς Ἐκ-
κλησίας.

Ἀνήλθα, λοιπόν, ὦδε, ὅπου μέ ὀδήγησε ἡ φωνή
τοῦ Θεοῦ. Στόν τόπο καί στό σύνθρονο. Στήν ἱστο-
ρία καί στή διακονία. Στό μεγαλειῶδες καί θυσια-
στικό χθές καί στό ἀπαιτητικό σήμερα καί αὔριο.
Στή σταυρική πραγματικότητα καί στήν ἀναστάσι-
μη βεβαιότητα. Στή γῆ καί στή Μητρόπολη τῶν Γρε-
βενῶν. Ἄγγελος τῆς Μεγάλης Βουλῆς τοῦ Κυρίου!

Ἔχω βαθειά συναίσθηση καί συνέχει τήν καρδιά
μου αὐτή τήν ἁγία ὥρα ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου τῶν

έθνων Παύλου: «οὐχ ἑαυτῶ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.» Εἶναι τιμὴ, πράγματι, ἡ κλήση τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου! Πόσο μᾶλλον ἡ κλήση μετοχῆς στὴν ἀρχιερωσύνη Του, καθὼς: «Πᾶς ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν!»! Νά ζῆς καὶ νά διακονεῖς θυσιαστικά τὸν Θεὸ ὑπὲρ ἀνθρώπων, γιὰ χάρι τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τίς ἁμαρτίες τους καὶ τὰ τραύματά τους! Κοντὰ στὸν πόνο, ἀλλὰ καὶ στὴ μεγαλωσύνη τους! Στίς πικρίες καὶ στίς χαρές τους. Στίς ὥρες τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ἀνάτασης!

Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ εὐχηθεῖτε νά εἶναι ἡ καρδιά τῆς διακονίας μου: ἡ καταλλαγὴ τῶν καρδιῶν μας μὲ τὸ Θεό. Ἐλλωστε αὐτὴ ἡ καταλλαγὴ ἀποτελεῖ τὴν Ἀναστάσιμη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο. Μία εἰρήνευση μὲ τὸ Θεό, ἡ ὁποία θά «ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ» κατὰ τὴν προφητικὴ ἐνόραση¹⁰ καὶ τὴν υπόσχεση τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ στὸν γηραιὸ Ζαχαρία¹¹.

Δέν ἔχω κανένα ἄλλο μεγαλόπνοο σχέδιο νά σᾶς ἀναγγείλω. Δέν ἔχω σχεδιάσει ἢ διορίσει ἐπιτελεῖα, γραμματεῖς καὶ συμβούλους. Δέν ἔχω τίποτε νά σᾶς ὑποσχεθῶ, καθὼς δέν ἔχω τίποτε δικό μου. Ὅλα ἀνήκουν στοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ὑπερπερίσσευμα τῆς χάριτος Του¹² θά σκορπίσω, αὐτὸ τὸ ὑπόσχομαι, ἀφειδώλευτα τὴν Ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός Του πρὸς

ὄλους ἀνεξαιρέτως, ἐγὼ ὁ πρῶτος ἐλεημένος¹³. «Χάριτι δέ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι»¹⁴. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς χρειάζομαι ὄλους, κληρο καὶ λαό, στοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ.

Θέλω νά βεβαιώσω τοὺς ἄρχοντες τοῦ τόπου, πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ὅτι θά βρισκομαι κοντὰ τους σέ κάθε καλὴ πρωτοβουλία γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ τόπου. Ἡ ἐπαρχία καὶ ἡ πόλις τῶν Γρεβενῶν εἶναι ἡ πατρίδα μου καὶ θά γίνε, ὅταν μὲ καλέσει ὁ Θεός, καὶ ὁ τάφος μου.

Θέλω μαζί ν' ἀναδείξουμε, πέρα ἀπὸ τὸ φυσικό, τὸ πνευματικὸ κάλλος τοῦ τόπου μας. Τοὺς Ἁγίους μας, Νικάνορα, τὸν πνευματικὸ ἀετὸ καὶ Δημήτριο, τὸ Σαμαριναῖο νεομάρτυρα. Αἰμιλιανὸ τὸν ἀκλόνητο στοῦ καθῆκον ἐθνομάρτυρα! Τοὺς λογίους μοναχοὺς τῆς Ζάβορδας καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς περήφανης Σαμαρίνας. Τοὺς βλαχόφωνους λαϊκούς ἁγιογράφους. Τοὺς σιωπηλοὺς ξυλογλύπτες, πετράδες καὶ μαστόρους μὲ τίς ἀναδενδράδες τους σ' ὀλόκληρη τὴν ἐλληνικὴ ἐπικράτεια. Ἐκείνους πού τίμησαν τὴ γενέθλια γῆ, πολέμησαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς, θυσιάστηκαν μὲ γενναιότητα. Μνημονεύω τοὺς πῖο ἐπιφανεῖς: τὸν τυπογράφο καὶ ὄπλοποιό στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 Κωνσταντίνου Δημήδη, καθὼς καὶ τὸ σύγχρονό του ὄπλαρχηγό, Χαρίσιο Τζιόγα¹⁵. Τοὺς Μακεδονομάχους ὄπλαρχηγούς Νικόλαο Τσολάκη¹⁶ καὶ Γεώργιο Ἀλεξίου¹⁷ (Μακρῆ) μὲ κορυφαίους τὰ δύο ἡγετικά στελέχη, τοὺς Νικόλαο Ζαμκίνο¹⁸, καὶ Γεώργιο Μπούσιο¹⁹,

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Δαβὶδ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννιμο καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο.

τόν μετέπειτα ύπουργό Έσωτερικῶν. Ἄνευ μνήμης δέν ἔχουμε μέλλον.

Θέλω σήμερα νά χαιρετίσω τά νειάτα τῶν Γρεβενῶν. Τούς φοιτητές τοῦ ΤΕΙ Δυτικῆς Μακεδονίας. Τούς μαθητές καί τίς μαθήτριες τῶν Δημοτικῶν, Γυμνασίων καί Λυκείων τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας, ἀπό τούς πιό κοντινοὺς τῆς πόλης ὡς τούς πιό ἀπομακρυσμένους. Παιδιά μου, σᾶς ἔχω στήν καρδιά καί στήν προσευχή μου. Θέλω νά γνωριστοῦμε, νά μοιραστοῦμε τίς χαρές καί τίς ἀγωνίες σας. Θέλω στήριγμα τό χαμόγελό σας καί τή δύναμή σας νά ὄνειρεύεσθε ἕνα καλύτερο αὐριο. Τήν ὀρμή τῆς νεότητος, τή φρεσκάδα καί τήν αισιοδοξία σας. Ἐτσι πορευτήκα ἄλλωστε καί στήν ἐνορία μου, στόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο τῆς Θεσσαλονίκης.

Χαιρετίζω ἐπίσης τά νέα ζευγάρια, τούς νέους γονεῖς, τούς νεολαίους πού ἀσχολοῦνται μέ τά πολιτιστικά καί ἀθλητικά δρώμενα στήν περιοχή. Ἡ πόρτα τοῦ ἐπισκοπέιου καί τῆς καρδιάς μου θά εἶναι πάντοτε ἀνοικτή σ' ὅλους σας.

Εὐλογῶ ἔπειτα ἀπό τήν ἱερά καθέδρα ὅλους τούς βιοπαλαιστές αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ὅσοις ἔντιμα «μέ τόν ἰδρώτα τοῦ προσώπου τους»²⁰ βγάζουν τό ψωμί τους, δοκιμάζονται στήν κρίση καί δέ λυγίζουν, μεγαλώνουν τή φιλία τους μέ ἀξιοπρέπεια. Εἶμαι ἐδῶ γιά νά τούς στηρίξω στόν ἀγῶνα τους.

Φιλῶ ἔπειτα τό χέρι ὄλων τῶν λευκασμένων, ὄσων θά μπορούσαν νά ἴναι γονεῖς μου. Καί ἀφοῦ ἐκεῖνοι, οἱ δικοί μου γονεῖς, εἶναι στόν οὐρανό ζητῶ ἀπό τούς γερόντους τῆς ἐπαρχίας μου τήν εὐχή τους στή διακονία μου. Θά εἶναι πάντοτε στήν προσευχή μου παρόντες ὅλοι: ἠλικιωμένοι, ἄρρωστοι, κατάκοιτοι, μοναχικοί, ἀπομονωμένοι. Ἡ κατά τό δυνατόν φροντίδα μου γι' αὐτούς νά θεωρεῖται δεδομένη.

Ἄφησα τόν τελευταῖο τιμητικό λόγο καί εὐλογία πρὸς τούς ἱερεῖς, ὄχι τυχαῖα. Θέλω πρῶτιστα νά τούς εὐχαριστήσω ἐκ βαθέων γιά τόν καθημερινό ἀγῶνα τους στήν Ἐκκλησία καί στήν οἰκογένειά τους. Μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός τῶν κόπων τους πρὸς ἁγιασμό τους. Θέλω νά τούς διαβεβαιώσω γιά τήν εὐκρινῆ ἀγάπη μου πρὸς αὐτούς, τούς συνεργούς τοῦ Θεοῦ καί δικούς μου στό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. «*Θεοῦ γάρ ἐσμέν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή*»²¹. Μαζί ὀφείλουμε νά ὀργώσουμε τίς καρδιές μας καί τίς ψυχές τῶν

ἀνθρώπων ὥστε νά καρποφορήσει πλοῦσια ἡ σπορά τοῦ θεϊκοῦ Λόγου. Εἶμαστε ταγμένοι συγκυρηναῖοι στοὺς σταυρούς τοῦ κόσμου. Εἶμαστε ἡ στοργική ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ γιά κάθε ἄνθρωπο. Εἶμαστε, καί πρέπει νά τό διακρίνουν πάνω μας οἱ πιστοί, οἱ κρουνοὶ τῆς θείας χάριτος, τῆς θεϊκῆς ἀγάπης καί τῆς σπλαγχνικῆς συγγνώμης. Εἶμαστε οἱ ὑπέρομετρα τιμημένοι ἀπό τό Θεό νά φυλάγουμε Θερμοπύλες, πνευματικές καί ἐθνικές,

*«ποτέ ἀπό τό χρέος μή κινοῦντες,
δίκαιοι κ' ἴσοι σ' ὄλες τῶν τέσ πράξεις (...)*

*Πάντοτε τήν ἀλήθεια ὀμιλοῦντες»*²².

Ὅποιος, πατέρες μου, ἔχει τέτοια συνείδηση δέν ἔχει νά φοβηθεῖ τίποτε. Θά σταθεῖ κοντά μου πολύτιμος ἀδελφός καί συνεργάτης.

Σᾶς θέλω δίπλα μου καθὼς θά ἀκολουθῶ τόν Μόνο καί Μέγα Ἀρχιερέα Χριστό, νά εἰσέρχεται στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Ὅφειλῶ πρῶτιστα νά ἐκδαπανῶμαι στήν ἱερουργία τῶν ζωοποιῶν καί φρικτῶν μυστηρίων, ἀλλά τοῦτο μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ ἁρμονικά μόνο μέ τή δική σας συνιερουργία. μέ τή θυσιαστική καί καρδιακή συμμετοχή σας στήν συνεχῶς ἐπιτελουμένη Ἁγία Ἀναφορά, ὥστε ἡ ἐπίγεια λειτουργία μας νά διακηρύσσεται ὡς γνήσιος καί αὐθεντικός καρπός τῆς οὐράνιας θείας Λειτουργίας, γιά νά ἔχει ὁ λαός μας ζωή καί σωτηρία. Εὐχή, προτροπή πατρική καί προσευχή μου εἶναι οἱ καμπάνες τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν καί Μονῶν, ἔως καί τοῦ τελευταίου ἐκκλησιδίου νά καλοῦν στή σύναξη τῆς θείας λειτουργίας. Νά ἀναγγέλλουν ἀκατάπαυστα, ἀκόμη καί κάθε ἡμέρα, ἄν καί ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατόν, πῶς ἡ τέλεση τῆς Εὐχαριστίας εἶναι ἡ κορυφαία στιγμή τῆς κοινωνίας μας μέ τόν Θεό, καί γι' αὐτό μεταμορφώνει τήν καθημερινότητά μας, ἐκκλησιάζει τήν ὑπαρξή μας, ἀνακαινίζει τόν κόσμο καί ἀναδεικνύει τόν ὕψιστο σκοπό τῆς ζωῆς μας.

Τοῦτο ἐπιθυμῶ νά εἶναι τό Α καί τό Ω στή διαχείριση τοῦ πλούτου τῆς Ἀρχιερωσύνης, πού μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός.

Σεβαστοί μου Πατέρες, Σᾶς εὐλογῶ ὡς ἄλλος Ἰακώβ τά ἔκγονα του²³ μαζί μέ τίς πρεσβυτέρους καί τά παιδιά σας. Εὐλογῶ ὅλους σας πού χρόνια τώρα, ἄλλος μέν κρατᾷ ἄσβεστο τό καντήλι τοῦ Ἁγίου Νικάνορα, ἄλλος δέ, ὁ καθένας στό διακόνημά του, ἐργάστηκε ἄοκνα καί φιλότιμα κατά τό διάστημα τῆς ἀσθένειας τοῦ μακαριστοῦ κυροῦ Σεργίου,

στήν τοποτηρησία καί στήν προετοιμασία τῆς σημερινῆς ὑποδοχῆς.

Δέν μοῦ ἄφησε ἐν ζωῇ ὁ Θεός συγγενεῖς, παρὰ μονάχα τά παιδιά τῶν ἀδελφῶν μου καί κάποιους καρδιακούς φίλους. Ἐπιθυμῶ νά γίνετε κατ' ἀλήθειαν ἡ οἰκογένειά μου, οἱ συγγενεῖς μου, τά παιδιά σας, παιδιά μου! Εἶμαι ἐδῶ, καί θά σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἐννοῶ λέξη πρὸς λέξη τά παραπάνω.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, κ. Ἱερώνυμε, μετά τό Θεό σέ Σᾶς χρωστῶ τή σημερινή χαρά. Ὅλα εὐλογία καί συμπάθεια τῆς εὐγενικῆς Σας καρδιάς πρὸς ἐμένα. Στό σεπτό σας πρόσωπο θέλω νά ἐκφράσω τή βαθειά εὐγνωμοσύνη καί πρὸς τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τήν τιμή καί τήν ἐμπιστοσύνη νά μοῦ ἀναθέσει τή διαποίμανση τῆς Μητροπόλεως Γρεβενῶν. Ὡς ἀντίδωρον στήν εὐλογία, Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θά ἐκδαπανήσω τό εἶναι μου στή διακονία καί στό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπου καί ὅπως θά μπορούσα νά φανῶ χρήσιμος σέ αὐτή.

Σ' αὐτό τόν τόπο εἶναι φημισμένη ἡ Βάλια Κάλντα, ἡ ζεστή κοιλάδα, εὐλογημένη καί κατάφυτη. Ἔτσι θά παραμείνει ἡ καρδιά μου καί ἡ Μητρόπολη γιά Σᾶς Μακαριώτατε καί τούς ἀδελφούς Ἱεράρχες: τόπος ζεστός καί τόπος εἰρήνης. Θά Σᾶς ἀναμένουμε πάντοτε μέ πολλή χαρά τό χειμῶνα ἐδῶ καί τά καλοκαίρια στά φημισμένα βλαχοχώρια μας, νά κομίζετε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς προκαθήμενός της.

Ἄγιε Τοποτηρητά,

Μητροπολίτα Καστορίας κ. Σεραφεῖμ,

Ἡ γλώσσα μου εἶναι πτωχή γιά νά ἐκφράσει τό πλῆθος καί τήν ποιότητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ὀφειλομένης τιμῆς. Τό πέρασμά σας ἀπό τή Μητρόπολη Γρεβενῶν, τό πνευματικό τοῦ ἥθους, τό ἰλαρό τοῦ τρόπου, τό θεολογικό τοῦ κηρύγματος, τό ἁγιαστικό τῶν ποιμαντικῶν ἐπισκέψεών σας στά χωριά τῆς Μητροπόλεώς μας, ἔχει ἤδη καταχωρηθεῖ στό ἱστορικό της καί ἔχει ἀξιολογηθεῖ βαθειά καί μέ ἄριστη ἀπόδοση στίς ψυχές τῶν ἀρχόντων καί τοῦ εὐλογημένου λαοῦ μας. Ἡ κοίμησις τοῦ μακαριστοῦ προκατόχου μου κυροῦ Σεργίου τοῦ Σιγάλα ἄφησε κενό πίσω της. Ἐνα ποίμνιο ἀπορφανισμένο. Πατέρες ἄνευ ἐπισκόπου. Κι ὁμως, τόσο γρήγορα καί μεθοδικά ἐργαστήκατε, ὥστε ἀποσπάσατε τόν καθολικό σεβασμό καί τιμή.

Θά Σᾶς εἶμαι ἐσαεὶ εὐγνώμων, ἂν συνεχίσετε νά νιώθετε τή Μητρόπολη Γρεβενῶν ὡς κομμάτι τῆς ἀρχιερατικῆς Σας προσευχῆς καί φροντίδας.

Πολυσέβαστε Γέροντά μου,

Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμε,

Σήμερα ἡ ἡμέρα σᾶς ἀνήκει. Εἶναι ἡ δικαίωση τῶν χρηστῶν ἐλπίδων σας πρὸς τήν ταπεινότητά μου, ἀντάξιος τῶν ὁποίων θά ἀγωνίζομαι νά ὑπάρχω στή νέα κατά Θεόν πατρίδα μου κατά τόν σοφό Ὁριγένη! Μή μοῦ στερήσετε, λοιπόν, καί πρὸς τοῦτο τήν ὀλόθυμη εὐχή σας! Θά παραμείνω υἱός ὑπακοῆς ἐν οἷς ἔμαθα καί ἐπιστώθην²⁴ ὡς ἄλλος Τιμόθεος. Μνημονεύω ὡσαύτως τόν χειροτονησάντά με διάκονο καί πρεσβύτερο τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κυρό Παντελεήμονα Χρυσοφάνη μετά πολλῆς εὐγνωμοσύνης.

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί, Τιμίαις κεφαλές τῶν κατά τόπους ἁγιωτάτων Μητροπόλεων,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν ὑπερβολική τιμή νά βρίσκεστε σήμερα στήν καρδιά τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, στή χαρά τῆς ἐνθρονίσεώς μου. Κύριος ὁ Θεός δώη ὑμῖν κατά τήν καρδιά σας. Εὐχεσθε νά φανῶ ἀντάξιος τῆς ἐκλογῆς καί τῆς ἐμπιστοσύνης Σας.

Ἐπιτρέψατέ μου, Μακαριώτατε, στήν κορύφωση τῆς ἐνθρονίσεώς μου νά στρέψω τό λόγο, τή φωνή καί τήν καρδιά μου στόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, στήν περί Αὐτόν Ἁγία Σύνοδο, στή Μητέρα Ἐκκλησία. Νά ἐκδηλώσω γιά μιὰ ἀκόμη φορά τόν πηγαῖο σεβασμό καί ἀγάπη μου μαζί μέ τό λαό τῶν Γρεβενῶν πού θυμᾶται ἀκόμη τήν ἐπίσκεψη τοῦ Παναγιωτάτου. Νά δηλώσω τήν εἰλικρινῆ καί ἀκλινῆ προσήλωσή μου στήν ἱερό ἀποστολή τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Καί προπάντων τή χαρά τῆς εὐλογημένης συγκυρίας νά ἐνθρονίζομαι τήν ἴδια ἡμέρα κατά τήν ὁποία 23 ἔτη πρὶν ἐνθρονιζόταν στή δοξασιμένη Βασιλεύσουσα καί στό ἀείφωτο Φανάρι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης τοῦ γένους τῶν Ρωμῶν. Ἄς τοῦ ἐπιδαφιλεύει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν καί πᾶν δώρημα τέλειον. Ὑγεία καί μακροήμερευση. Ἄντοχές καί δύναμη πολλή στήν πολυεύθυνη πατριαρχική διακονία Του. Εὐλαβικά ἀσπάζομαι τό χέρι Του καί ὑποκλίνομαι στή Σταυρική Δόξα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἠγαπημένα, παιδιά μου εὐλογημένα,

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ πλοῦτος πού θά μοιρασῶ μαζί σας. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ εὐστοχη ἀπάντησή στά ἄπειρα «γιατί» τῆς ζωῆς μας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν²⁵ καί ὁ ἀναμενόμενος Σωτήρας μας²⁶. «Ἐκεῖνος, ὅστις ἀνέστη ἕνεκα τῆς ταιπωρίας τῶν πτωχῶν καί τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων»²⁷, ὅπως μελωδεῖ τό σκιαθίτικο ἀηδόνι. Ἐκεῖνος πού ὀδήγησε τά βήματά μου στά Γρεβενά, ἀνάμεσά σας, ὡς Πατέρα καί Ποιμένα Σας. Τόν Χριστό κομίζω σέ ὅλους. Γι' Αὐτόν ἔχω πολλά νά σᾶς πῶ. Αὐτός εἶναι ἡ ἀγαθή αἰτία, ἡ δυναμική ἀρχή καί τό μακάριο τέλος στόν ἀγῶνα πού

ἀρχίζει σήμερα. Τό ὄραμα τοῦ ἐσφαγμένου ἀρνίου²⁸ στίς δυσκολίες. Τό κενωθέν μῦρον²⁹ στίς δοκιμασίες. Ὁ ἀναστάσιμος παιάνας στίς νίκες τῆς ζωῆς καταπάνω στή φθορά, τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο.

«Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί καί ἐπιπόθητοι,
χαρά καί στέφανός μου (...)

στήκετε ἐν Κυρίῳ (...)

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε (...)

ὁ Κύριος ἐγγύς.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά πάντων ὑμῶν· ἀμήν»³⁰.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἀποκ. δ' 1.
2. Ἦσ. στ' 5.
3. Γ' Βασ. κα' 23.
4. Ψλμ. μδ' 7.
5. Γεν. ιβ' 1.
6. Ψλμ. μδ' 8.
7. Ἐβρ. ε' 4.
8. Ἐβρ. ε' 1.
9. Ἴδου γάρ ἡμῖν παραγένονεν ἡ ποθεινή καί σωτήριος ἑορτή, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς εἰρήνης ὑπόθεσις, ἡ τῆς καταλλαγῆς ἀφορμή, ἡ τῶν πολέμων ἀναίρεσις, ἡ τοῦ θανάτου κατάλυσις, ἡ τοῦ διαβόλου ἥττα. Λόγος εἰς τό Ἅγιον Πάσχα.
10. Μαλαχ. δ' 5.
11. Λκ. α' 16.
12. Ρωμ. ε' 20.
13. Α' Κορ. ζ' 25.
14. Α' Κορ. ιε' 10.
15. Οἱ εἰς τά μητρώα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ἀναγραφόμενοι Μακεδόνες, Γεώργιος Χ. Χιονίδης, Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Θεσσαλονίκη
16. Γεωργίου Πετσίβα (ἐπιμέλεια), Ἰωάννη Καραβίτη, Ὁ Μακεδονικός Ἀγών, Ἀθήνα 1994, τόμος Α', σσ. 360,382.
17. Ἀρχεῖο Διεύθυνσης Ἐφέδρων Πολεμιστῶν, Ἀγωνιστῶν, Θυμάτων, Ἀναπήρων, Ἀρχεῖο Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, φ. Α-240.
18. ὁ.π. φ. Ζ-119.
19. Α. Ἀνεστόπουλος, Ὁ Μακεδονικός Ἀγών 1903-1908, τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1969, σ. 115.
20. Γεν. γ' 19.
21. Α' Κορ. γ' 9.
22. Κ. Καβάφης, Θερμοπύλες.
23. Γεν. μη'.
24. Β' Τιμ. γ' 14.
25. Δανιήλ ζ' 22, Ἀποκ. α' 12 κεξ.
26. Ἀποκ. κβ' 7.
27. Χωρίς Στεφάνι, Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης 1896.
28. Ἀποκ. ε' 12.
29. Ἄσμα ἁσμάτων α' 3.
30. Φιλ. δ' 1, 4-5,23.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΚΣΤ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις
 έντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διά θέματα
 Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας

(3-5.11.2014)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
 ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Ἐναρξη

Μέ πολυαρχιερατικό συλλείτουργο στόν πλήρη ἀπό πιστούς πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Ν. Ἀμπλιανης στήν Ἱστορική Πόλη τῆς Λαμίας, τιμήθηκε ἡ Ἀνακομιδή τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐορτάστηκε ἡ Ἀνάμνηση τῶν Ἐγκαινίων τοῦ συγκεκριμένου Ναοῦ καί ἄρχισε τή Δευτέρα 3.11.2014 ἡ πρώτη Ἡμέρα τῆς Ἐνάρξεως τῆς ΚΣΤ' (26ης) Πανορθοδόξου Τριήμερου Συνδιασκέψεως τῶν Ἐντεταλμένων ἐπί τῶν Αἱρέσεων Ἐκπροσώπων τῶν Πατριαρχείων, Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Μέ προεξάρχοντα τῆς Θείας Λειτουργίας τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γλυφάδας κ. Παῦλο, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τόν θεῖο λόγο ἐπικαιροποιώντας τά διδάγματα ἀπό τόν βίο καί τό μαρτύριο τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, καί συλλειτουργοῦντες τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου (Ἐκκλησία τῆς Κρήτης) κ. Δαμασκηνό, Νευροκοπίου (Πατριαρχεῖο Βουλγαρίας) κ. Σεραφεῖμ καί τόν οἰκεῖο Ποιμενάρχη, Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Νικόλαο, εὐλογήθηκε ὁ πιστός λαός καί ἡ πληθὺς τῶν νέων πού βρισκόταν μέσα στόν Ἱερό Ναό, ἀλλά καί ὅλος ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, καθότι ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διά μέσου τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων, ἔστειλε σέ ὅλους τούς ὀρθοδόξους ὄχι μόνο τήν Χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ, ἀλλά καί τό μήνυμα τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἐνωμένοι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, μετέχουν στό Κοινό Ἅγιο Ποτήριο καί ὀρθοτομοῦντες τόν λόγον τῆς ἀληθείας ἀντιμετωπίζουν διαχρονικά ἀπό κοινοῦ «σύμψυχοι, τό ἔν φρονοῦντες» (Φιλιπ. β' 2) τή δράση τῶν αἱρέσεων καί τήν πρόκληση τοῦ «εὐαγγελίου τοῦ ὄφειως» στήν ἐποχή μας.

Οἱ εὐλαβεῖς πρεσβύτεροι καί διάκονοι, οἱ καλλίφωνοι Ἱεροψάλτες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως σέ δύο χορούς, οἱ εὐσεβεῖς μαθητές τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γυμνασίου καί Λυκείου μέ τούς Καθηγητές τους, οἱ προσεκτικοί ἱερόπαιδες πού βοηθοῦσαν στό Ἱερό Βῆμα, ἐνδεδυμένοι τίς στολές τους, οἱ ἐπαγρυπνοῦντες Ἐπίτροποι καί ὁ μεταρσιωμένος καί εὐλογημένος λαός τοῦ Θεοῦ, μαζί μέ τόν Δήμαρχο τῆς Πόλεως καί τήν ὑπάρχουσα Στρατιωτική Ἡγεσία, ἀποτέλεσαν ἕνα συντονισμένο καί ἁγιασμένο σύνολο, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία καί συμμετοχή ἔδωσαν τά καλύτερα αἰσθήματα καί βιώματα στίς ψυχές ὄλων, οἱ ὁποῖοι στό τέλος ἐκφράζονταν μέ τά ὠραιότερα λόγια καί τίς θερμότερες εὐχαριστίες, ἰδιαίτερα πρὸς τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος, γιά τή σχετική πρωτοβουλία Του καί δόξαζαν τόν Θεό, πού ἔδωσε τέτοιες καί τόσες εὐλογίες στό λαό Του, τώρα στό ξεκίνημα τοῦ χειμῶνα, μάλιστα δέ σέ μία πολὺ δύσκολη περίοδο πού περνᾷ ἡ Πατρίδα μας.

Τό ὅλο γεγονός μαζί μέ τό κατάλληλο κήρυγμα τοῦ Μητροπολίτη Γλυφάδας γιά τόν Ἅγιο Γεώργιο καί τά ἀρμόζοντα στό τέλος λόγια του οἰκείου Ποιμενάρχου κ. Νικολάου, γιά τό ὕψος τῆς ἡμέρας καί τούς ὑψηλούς προσκεκλημένους, ἔδωσαν σέ ὅλους τή βεβαιότητα καί τήν ἀγιότητα τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη κατ' Ἀνατολᾶς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, πού ἔχει τό πλήρωμα τῆς

Ἀληθείας καὶ τῆς Χάριτος, πού ἀγιάζει καὶ φωτίζει τοὺς βαπτισμένους πιστοὺς καὶ ἀνεβάζει φυλές ὁλόκληρες στὸν Οὐρανό.

Στὸ τέλος ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ π. Νικόλαος Κατσαρέλης καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο προσέφεραν στοὺς Μητροπολίτες ἀναμνηστικά δῶρα, σὲ κληρικούς καὶ ἐπισήμους τὸ καθιερωμένο κέρασμα καὶ εὐλογίες στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ἀναχώρησαν μὲ γεμάτη τὴν καρδιά τους ἀπὸ τὴ θεία χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Τὸ μεσημέρι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπισκέφθηκαν τὴν Ἱερά Μονὴ Ἀγάθωνος, ὅπου ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἀγάπη καὶ ἐγκαρδιότητα ἀπὸ τὸν Καθηγούμενο π. Δαμασκηνό καὶ τοὺς Πατέρες καὶ προσκύνησαν τὴν θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὸ Ἱερό Σκήνωμα τοῦ Γέροντος Βησσαρίωνος.

Τὸ ἀπόγευμα στίς 5 ἔγινε ἡ ἑναρξὴ τῆς ΚΣΤ' Πανορθοδόξου Τριήμερου Ἀντιαιρετικῆς Συνδιασκέψεως μὲ Ἁγιασμό, τὸν ὁποῖο τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, μὲ τὴν ἐπὶ πλέον παρουσία, ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων Ἐπισκόπων, καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης (Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων) κ.κ. Δημητρίου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Λαρίσης κ. Ἰγνατίου, Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Καρπασίας (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου) κ. Χριστοφόρου, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν στὴ Συνδιάσκεψη τὸ ἀπόγευμα. Παρόντες ἐπίσης ἦσαν καὶ οἱ βουλευτὲς τοῦ Νομοῦ μας, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Δήμαρχος μὲ τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὲς Ἀστυνομίας καὶ Πυροσβεστικῆς, τὴν Στρατιωτικὴ Ἡγεσία τῆς Φθιώτιδος, τὸν Πρόεδρο τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Λαμίας καὶ ἄλλων φορέων τῆς Φθιώτιδος.

Μετὰ ἀπὸ μικρὴ παρέμβαση τοῦ Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων Ἐπιτροπῆς Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, ὁμίλησε καὶ καλωσόρισε τοὺς Συνέδρους ὁ Σεπτὸς Ποιμέναρχης μας, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τὴν Ἱερά Σύνοδο καὶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο πού ἀποδέχθηκαν τὴν πρότασή του νὰ διεξαχθεῖ ἡ Συνδιάσκεψη στὴ Λαμία.

Ἀμέσως μετὰ ὁ Σεβ. Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνὸς ἀνέγνωσε ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου τὸ Μήνυμά του. Στὴ συνέχεια ἀναγνώσθηκαν καὶ τὰ μηνύματα τῶν ἄλλων Πατριαρχεί-

ων καὶ Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοὺς παρισταμένους Ἐκπροσώπους τους, ἐνῶ ὁ π. Κυριακὸς ἀνέγνωσε τὸ Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου. Ὁραιοτάτο καὶ μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ Συνεδρίου μῆνυμα ἀπήλυθνε καὶ ὁ Δήμαρχος Λαμιέων κ. Νικόλαος Σταυρογιάννης.

Ὅλοι οἱ ὁμίλητὲς ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξαιρέτως καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μᾶς - ἐπέμειναν στὴν ἀκλόνητη πίστη καὶ θερμὴ ἀγάπη πού πρέπει νὰ δείχνει κάθε ποιμένας καὶ κάθε πιστὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Πανυπερτέλειο Πρόσωπο τοῦ Γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας, τὸ Ὅποιο δυστυχῶς ὅπως παλαιά, ἔτσι καὶ σήμερα, παραμορφώνεται καὶ παραποιεῖται, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ φθορὰ τῆς πίστεως καὶ τὴν βλάβη τῶν ἀστηρίκτων.

Τὴν ἑναρξὴ τῆς ΚΣΤ' Πανορθοδόξου Τριήμερου Ἀντιαιρετικῆς Συνδιασκέψεως κήρυξε ἐκ μέρους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γλυφάδας κ. Παῦλος.

Πρῶτος Εἰσηγητὴς ἦταν ὁ Θεοφιλέστατος Χωρεπίσκοπος Καρπασίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου κ. Χριστοφόρος μὲ θέμα: Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ σύγχρονος θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς. Ὁ εἰσηγητὴς ἐπέμεινε στὴν ἀνάγκη ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν Αἱρέσεων μὲ τὴν προσωπικὴ εὐαισθησία ὄλων τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴ Συνοδικὴ διαγνώμη, ἀπέναντι στὴν κακοδοξία. Αὐτὸ εἶναι μέσα στὴν πρακτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἡ αἵρεση δὲν σώζει οὔτε ὁλοκληρώνει τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καθότι τὸ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ. Μόνο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σώζει καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Διεξήχθη συζήτηση καὶ ἀκολούθησε τὸ δεῖπνο στὴν Τραπεζαρία τοῦ Πνευματικοῦ καὶ Διοικητικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ Δεῖπνο ἡ Χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲ τὴ συνοδεία Μουσικῶν ὀργάνων τραγούδησε παραδοσιακά ἄσματα πρὸς τέρψη τῶν συνδαιτημόνων.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν τῆς ΚΣΤ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως γιὰ τίς Αἱρέσεις

Σημαντικότερη ἦταν καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ΚΣΤ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταμένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων ἐπὶ θεμάτων Αἱρέσεων καὶ Παρα-

θηρσκειας, η οποια λαμβάνει χώρα στο Πνευματικό και Διοικητικό Κέντρο της Ίερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Μέ κέντρο ἀναφορᾶς τό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔγιναν πρῶι καί ἀπόγευμα ἐμπειριστατωμένες Εἰσηγήσεις, διαφωτιστικότες ἐρωτήσεις καί παρεμβάσεις ἀπό μέρους τῶν Συνέδρων καί ἐκτεταμένη ἐπ' αὐτῶν συζήτηση.

Στήν πρωινή Συνεδρία μέ προεδρεύοντα τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνό, ἔγινε ὁ διάπλους μέσα στό πέλαγος τῶν αἰρετικῶν, ἐξωχριστιανικῶν καί ἀποκρυφιστικῶν δοξασιῶν γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀσφαλῶς καί δέν ἦταν καθόλου εὐχάριστος, ἦταν ὅμως ἀπαραίτητος γιά τήν ἐνημέρωση τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου καί τήν μετά ἀπό αὐτό ἐνημέρωση τῶν κατά τόπους Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν καί τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος. Ἀκόμη ἦταν ἀναγκαῖος γιά τήν ἐξαγωγή συμπερασμάτων καί τήν χάραξη τῆς ἀνάλογης ποιμαντικῆς καί ἀντιαιρετικῆς δράσεως.

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Γεωργόπουλος, Ἐπίκουρος Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης εἰσηγήθηκε τό θέμα: Οἱ περί τοῦ Χριστοῦ δοξασίες τῆς Ἀνθρωποσοφίας καί παρουσίασε τίς ἀποκρυφιστικές, ἀντιχριστιανικές καί συγκρητιστικές θέσεις τῆς αἰρέσεως αὐτῆς γύρω ἀπό τό Πρόσωπο τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἡ οποία ὀνομάζει καί πιστεύει τόν Χριστό ὡς μετενσάρκωση τοῦ Βούδδα καί τοῦ Ζαρατούστρα. Εἶναι γεμάτη ἀπό ἀποκρυφιστικά φαντασιοκοπήματα, δέν δέχεται τήν ἱστορικότητα τοῦ Ἰησοῦ, ὑποτιμᾷ σαφῶς τά Εὐαγγέλια καί ὑποστηρίζει τήν ἐξελικτική αὐτοσωτηρία.

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Κυριακός Τσουρός, Δρ Θεολογίας καί Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί θεμάτων Αἰρέσεων καί Παραθηρσκειας, ὁμίλησε μέ θέμα: «Νεοπαγανιστικές θεωρήσεις περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» καί παρουσίασε τίς θέσεις τῶν Νεοπαγανιστῶν καί ἀρχαιολατρῶν μέσα ἀπό κείμενα καί περιοδικά τους, οἱ ὁποῖοι ἐσφαλμένα βλέπουν τόν Χριστό ὡς κοινωνικό ἐπαναστάτη, μυθικό πρόσωπο, ἄνδρα ἐλληνικῆς καταγωγῆς ἢ παιδείας. Τόν ταυτίζουν μέ τόν Μίθρα, τόν Ἄδωνι, τόν

Διόνυσο ἢ τόν Ὀρφέα, τόν ὑβρίζουν σκαιότατα καί δυστυχῶς ἐπηρεάζουν ἀπλούς καί ἀφελείς πατριῶτες.

Ἡ πρωινή σύναξη ἔκλεισε μέ τίς Ἐνημερώσεις τῶν Ἐντεταλμένων γιά τήν αἰρετική δράση, ἀλλά καί τήν ἐκκλησιαστική ἀντιαιρετική ἀντίδραση στίς περιοχές τους, μέ προτάσεις ποιμαντικῆς πρακτικῆς καί σχετικές ιδέες γιά τό ὑπεύθυνο ἔργο τους, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης καί Πρωτοσύγκελλος τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καί Σιατίστης π. Ἐφραίμ Τριανταφυλλόπουλος, Δρ Θεολογίας, εἰσηγήθηκε τό θέμα: «Ὁ Χριστός τῆς Θεοσοφίας». Ἡ θεοσοφία ἔχοντας συμπεριλάβει στούς κόλπους τῆς τίς ἀρχαῖες μῆσεις, στοιχεῖα ἀπό πνευματισμό, μαγεία, Ἰουδαϊσμό καί Μασονία θεωρεῖ τόν Χριστό ὡς ἓνα Ἀβατάρ, ὅπως ὁ Ὡρος, ὁ Βούδδα καί ὁ Κρίσνα.

Στήν ἀπογευματινή συνεδρία, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου (Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων), ἀκούσθηκαν δύο θαυμάσιες Εἰσηγήσεις, μία ἀπό τόν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Κων. Παπαθανασίου μέ θέμα: «Ἄλλος μὲν ὁ Χριστός, ἄλλος δέ ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλοιωμένες προσεγγίσεις τοῦ Θεανθρώπου στήν Πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία ἕως καί σήμερα», καί ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελίων εἶναι ἱστορικό Πρόσωπο, εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ Χριστός τοῦ Κηρύγματος, εἶναι ὁ Ἄρτος τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἀλλά καί ὁ κύριος τῆς Δόξης πού ἀναμένεται στά ἔσχατα νά ἔρθει καί νά κρίνη τόν κόσμον. Οἱ μεγάλες αἰρέσεις τῶν πρώτων αἰῶνων, πρόγονοι τῶν συγχρόνων, ἀλλοιώνουν καί παραχαράσσουν τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δευτέρα Εἰσήγηση ἔγινε ἀπό τόν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Σωτήριο Ἀθανασούλια μέ θέμα: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί ἡ αἵρεση τῶν “Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”». Πράγματι ἡ πιό ἐπικίνδυνη γιά τήν πίστη στόν Χριστό στό χώρο τῆς πατρίδας μας, ἀλλά καί ἄλλοῦ, εἶναι ἡ αἵρεση τοῦ Χιλιασμοῦ, ἡ οποία μέ ἀντιφάσεις καί διαρκῆ μεταβολή θέσεων παραμορφώνει τό Εὐαγγέλιο, δέν δέχεται τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τίποτε ἀπό τό Χριστολογικό δόγμα, οὔτε τήν ἀναμαρτησία οὔτε τήν Ἀνάσταση οὔτε τήν ἐπουράνια Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Σημαντική ήταν η παρέμβαση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου, ο οποίος αναφέρθηκε σε πρακτικά θέματα ποιμαντικής τακτικής και ευαισθησίας των ιερέων και ανέφερε συγκεκριμένα περιστατικά. Ομίλησε και ο Σεβασμιώτατος Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης κ. Παῦλος, ο οποίος έφτασε τό απόγευμα στη Λαμία, και επισήμανε εύστοχα ότι η Άγια Γραφή είναι Καρπός της Ἐκκλησίας και από την Ἐκκλησία την παρέλαβαν οί αίρετικοί, οί όποιοί τώρα δέν τό ἀναγνωρίζουν και λένε ὅ,τι θέλουν.

Μετά τό βραδινό τραπέζι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἔδωσε πλούσια δῶρα σέ κάθε σύνοδο, και εὐχήθηκε ἐπιτυχία και στήν τελευταία ἡμέρα καταχειροκροτούμενος ἀπό ὄλους τους Συνέδρους γιά τήν διοργάνωση και τήν ἀβραμιαία Φιλοξενία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

*Ἡ λήξη τῶν ἐργασιῶν τῆς ΚΣΤ' Πανορθόδοξο
Συνδιασκέψεως γιά τίς Αἰρέσεις*

Ὁλοκληρώθηκε, και ἔλαβε τέλος, τήν Τετάρτη 5.11.14, μέ τή βοήθεια και τή χάρι τῶν Ἁγίων Τριαδικῶν Θεῶν, ἡ «ΚΣΤ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἰρέσεων και παραθρησκείας», μέ θέμα: «Ἐξωχριστιανικές, αἰρετικές και ἀποκρυφιστικές θεωρήσεις περί τοῦ Χριστοῦ».

Κατά τή διάρκεια τῆς σημερινῆς και τελευταίας Συνεδρίας, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, διεξήχθη εὐρυτάτη συζήτηση ἐπί τῶν Πορισμάτων ὥστε νά ἀποτυπωθεῖ σ' αὐτά μέ ἀκρίβεια ἡ ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ δογματική τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπειρία και ἡ μαρτυρία τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ περί τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου και νά παρασχεθεῖ σέ ὄλους ἡ ἐνημέρωση και σαφῆς πληροφόρηση γιά τό πόσο κακό γίνεται ἀπό τίς αἰρέσεις πού περιφρονοῦν ἢ ἀγνοοῦν ὅλα τά ἀνωτέρω και σκιαγραφοῦν ἕνα δικό τους Χριστό, Χριστό τῆς Θεοσοφίας, τῆς Ἀνθρωποσοφίας, τοῦ Νεοπαγανισμοῦ, τῶν ἀρχαίων και νέων αἰρέσεων και τοῦ Χίλιασμοῦ.

Αὐτό τό ἀξιόλογο, ὑπεύθυνο και ποιμαντικά χρήσιμο ἔργο τῆς ἐξαγωγῆς τῶν Πορισμάτων

ἔφτασε σέ αἴσιο τέλος μέ τήν συμβολή ὄλων τῶν Συνέδρων και τή συμμετοχή τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν πού ἦσαν ὡς τή λήξη τῆς Συνδιασκέψεως παρόντες, ὑπογράφηκαν ἀπό ὄλους τους Ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων και Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν και ἀναμένεται ἡ Ἐπίσημη ἀπό τήν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοίνωσή τους σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα και τό Ἐξωτερικό.

Μετά τήν ἐπίπονη αὐτή ἐργασία, πού ἦταν και ἡ τελευταία, ἀκολούθησε τό ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα, ὅπου ἐκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος και οἰκείος Ποιμενάρχης κ. Νικόλαος ἐξῆρε τή σπουδαιότητα γιά τό Ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐφετινῆς Συνδιασκέψεως, εὐχαρίστησε γιά ἄλλη μία φορά τήν Ἱερὰ Σύνοδο, τόν Μακαριώτατο και τήν Συνοδική ἐπιτροπή, γιά τήν ἐπιλογή τῆς πόλεως μας ὡς τόπο διεξαγωγῆς τῆς Συνδιασκέψεως, ἐπήνεσε τόν Γραμματέα αὐτῆς π. Κυριακό Τσουρό γιά τήν διακριτική διεύθυνση τῶν ἐργασιῶν, εὐχαρίστησε και τούς συνεργάτες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πού ὄλες αὐτές τίς μέρες ἐργάστηκαν, συνεργάστηκαν, κουράστηκαν και ὀργάνωσαν μέ ἄψογο τρόπο τά πάντα και ἐτόνισε τήν καλή συνεργασία πού ἔχει ἡ Μητρόπολη Φθιώτιδος μέ τήν τοπική αὐτοδιοίκηση και τῶν δύο βαθμῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη ἐκτός ἀπό τήν Φήμη του πού ἔψαλαν ὄλοι μαζί οἱ σύνοδοι και τίς εὐχαριστίες τοῦ προεδρευόντος τῆς καταληκτικῆς συνάξεως Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, ἀλλά και ὄλων τῶν ἀποστολῶν τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν και Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Τέλος νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ «ΚΣΤ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα αἰρέσεων και παραθρησκείας», μέ θέμα: «Ἐξωχριστιανικές, αἰρετικές και ἀποκρυφιστικές θεωρήσεις περί τοῦ Χριστοῦ» ἔγινε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, μέ τήν φιλοξενία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου, και μέ τή συμμετοχή Ἐντεταλμένων ἑννέα Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και ἑβδομήντα ἕξι Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς Κρήτης, και τῆς Δωδεκανήσου.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός
 Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς
 Τιμίου Προδρόμου - Σκήτη Βεροίας
 Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
 ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ
 ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ

Ἱερά Πατριαρχική Σταυροπηγιακή Κοινοβιακή Μονή
 Τιμίου Προδρόμου - Σκήτη Βεροίας

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς, Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἱκεσίαις τοῦ Τιμίου, Ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου καί πάντων τῶν Ὁσίων τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καί τῇ Σκήτῃ ταύτῃ ἀσκήσει καί ἀθλήσει διαλαμπάντων

Καί μέ τήν σεπτήν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Ποιμενάρχου ἡμῶν, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας Κυρίου κυρίου Παντελεήμονος, συμφώνως μέ τήν Πράξιν στ' 1/2009 τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἡμῶν, προβαίνομεν εἰς τήν σύνταξιν τοῦ Παρόντος Κανονισμοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς,

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν καί:

α) τήν τάξιν καί τήν παράδοσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περί τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὡς αὕτη ἐκφράζεται διά τῶν κανόνων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων,

β) τό ἄρθρον 39 παράγραφος 4 τοῦ νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καί ἀφορώντες εἰς τήν ὀργάνωσιν, τήν διοίκησιν, τόν πνευματικόν βίον καί τήν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρός τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, τὰς μοναχικάς παραδόσεις καί τοὺς νόμους τοῦ κράτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

(Φύσις - Σύστασις - Σκοπός)

ἄρθρον 1

(Φύσις - Σύστασις)

α) Ἡ Ἱερά Μονή, ἔχουσα τὰς ρίζας αὐτῆς εἰς τόν θ' αἰῶνα καί καθηγιασμένη ὑπό τῶν ἀγώνων, θρησκευτικῶν καί ἐθνικῶν, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων ἡμῶν, συνεχίζει τήν δοξολογίαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ,

τήν προαγωγήν τῶν μοναζόντων ἐν αὐτῇ διά τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως καί προσευχῆς, ὡς καί τήν ἱεραποστολικήν, φιλανθρωπικήν καί ἐθνικήν δραστηριότητα αὐτῆς.

β) Εἶναι ἐκ τοῦ νόμου Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, μέ τήν ὀνομασίαν Ἱερά Πατριαρχική Σταυροπηγιακή Κοινοβιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου - Σκήτη Βεροίας (πρβλ. καί Προεδρικόν Διάταγμα 6.9.1931/Φ.Ε.Κ.329,1/22.9.1931, σελ. 2616).

γ) Τελεῖ ὑπό τήν πνευματικήν ἐξουσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μνημονεύει δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἰς τήν τέλεισιν τῶν νυχθημέρων αὐτῆς ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί τὰ ἱερά μυστήρια. Διοικητικῶς δέ εἰς τήν ἐξουσίαν καί τόν ἐλεγχον τοῦ ἐπιχωρίου ἱεράρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας (κατά τό ἄρθρον 39 παρ. 6 τοῦ νόμου 590/1977).

δ) Ἡ Ἱερά Μονή ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἀνδρῶα κοινόβιος. Δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκπτωσις τοῦ κοινοβιακοῦ πολιτεύματος εἰς ἰδιορρυθμίαν. Οἱ μοναχοί μετέχουν τῆς κοινῆς θείας Λατρείας καί Προσευχῆς καί ἐσθίουσιν τὰ ἴδια εἰς κοινήν τράπεζαν (ἐξαιρέσει τῶν ἀσθενούντων).

ἄρθρον 2

(Σκοπός)

Σκοπός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ὁ ἀγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, ὅπως παρεδόθη ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων καί καταχωρώθη ὑπό τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων, διά τῆς ὁμοψυχίας, συσκησίας καί συγκατοικίσεως τῶν ἀδελφῶν.

β) Ἡ συμπάραστασις, καθ' οἰονδήποτε τρόπον, εἰς τό ἐν γένει πνευματικόν, φιλανθρωπικόν, κοινωνικόν καί ἐθνικόν ἔργον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τῆς ἀγίας ἐν γένει Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

(Κανονικά δικαιοδοσία Μητροπολίτου)

ἄρθρον 3

Ἡ Ἱερά Μονή ἀνήκει εἰς τήν ἱεράν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας καί τελεῖ ὑπό τήν κανονικήν

δικαιοδοσίαν, έποπτεΐαν καί έλεγχον του Κυριάρχου Μητροπολίτου. Συγκεκριμένως ό Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας:

α) Άσκει τήν άνωτάτην πνευματικήν έποπτεΐαν επί τής 'Ιερᾶς Μονῆς καί παρακολουθεΐ τήν πιστήν έφαρμογήν τών 'Ιερών Κανόνων καί του παρόντος Κανονισμού.

β) Έπικυροΐ τήν έκλογήν καί έγκαθιδρύει δι' ειδικῆς εκκλησιαστικῆς τελετῆς τόν υπό τῆς άδελφότητος εκλεγόμενον 'Ηγούμενον.

γ) Παρέχει τήν άδειαν καί ευλογίαν διά τήν κουράν τών προτεινομένων υπό του 'Ηγουμενοσυμβουλίου δοκίμων άδελφών καί τελειΐ αυτάς αυτοπροσώπως ἢ διά του 'Ηγουμένου τῆς Μονῆς.

δ) Τελειΐ τās χειροτονίας τών κληρικῶν μελῶν τῆς 'Αδελφότητος, τῆ προτάσει του 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

ε) Χορηγεΐ άδειαν άπουσίας πέραν τών δεκαπέντε (15) ημερῶν μετά άπό πρότασιν του 'Ηγουμενοσυμβουλίου εις τούς έγκαταβιούντας άδελφούς.

στ) Έγκρίνει τήν άπόφασιν του 'Ηγουμενοσυμβουλίου διά τήν μετάβασιν άδελφοΐ εις έτέραν Μονήν καί διά τήν έγκαταβίωσιν άδελφοΐ έτέρας Μονῆς ένταϋθα.

ζ) Άσκει πειθαρχικόν έλεγχον εις τās τυχόν κανονικās παρεκτροπās άδελφοΐ τινός, συμφώνως προς τούς 'Ιερούς Κανόνας καί τούς 'Εκκλησιαστικούς Νόμους.

η) Έλέγχει τήν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως (συμφώνως τῷ άρθρω 39 παρ. 6 του νόμου 590/1977 του Καταστατικῆ Χάρτου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος).

θ) Έλέγχει καί εγκρίνει τόν οικονομικόν προϋπολογισμόν καί άπολογισμόν.

ι) Έγκρίνει τās εκάστοτε τροποποιήσεις του παρόντος Κανονισμού τῆ προτάσει του 'Ηγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄ (Περί τῆς 'Αδελφότητος)

Άρθρον 4

α) Η 'Αδελφότης τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς συγκροτεΐται εκ τών έγγεγραμμένων εις τό Μοναχολόγιον αυτῆς μοναχῶν, άπλῶν ἢ φερόντων ιερατικόν βαθμόν καί άξίωμα.

β) Μέλος τῆς 'Αδελφότητος καθίσταται, δι' άποφάσεως του 'Ηγουμενοσυμβουλίου εγκρινομένης υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ό ύποστάς τήν μοναχικήν κουράν λαϊκός έν τῇ Μονῇ, μετά τήν κατά τό έπόμενον έδάφιον του παρόντος άρθρου δοκιμασίαν, ως καί ό εκ άλλης Μονῆς κανονικῶς καί νομίμως προερχόμενος 'Ιερομόναχος, 'Ιεροδιάκονος ἢ μοναχός, εκ' όσον πρό τῆς έγγραφῆς αυτου εις τό Μοναχολόγιον άποδεχθεΐ δι' έγγράφου δηλώσεως τόν παρόντα Κανονισμόν.

γ) Λαϊκός ύποψήφιος μοναχός γίνεται δεκτός εις τήν 'Αδελφότητα, εκ' όσον εκει νόμιμον ηλικίαν, συμφώνως προς τās εκάστοτε ισχυούσας διατάξεις, εΐναι υγιής καί διακρίνεται διά τήν ευσεβείαν καί τό ἦθος του, κατόπιν αιτήσεως του, δι' άποφάσεως του 'Ηγουμενοσυμβουλίου εγκρινομένης υπό του Σεβασμιωτάτου Μητρο-

πολίτου, δέχεται δε τήν μοναχικήν κουράν άφου έγκαταβίωσει έν τῇ 'Ιερᾷ Μονῇ επί μίαν τριετίαν. Η δοκιμασία αυτη δύναται εΐτε νά παραληφθεΐ τελείως εΐτε νά συντημθεΐ ως προς τήν διάρκειά της κατόπιν άποφάσεως του 'Ηγουμενοσυμβουλίου, εγκρινομένης υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, υπό τās προϋποθέσεις του άρθρου 15 του ν. ΓΥΔ/1909. Έξ άλλου, δι' όμοίας άποφάσεως του 'Ηγουμενοσυμβουλίου, εΐναι δυνατόν νά παραταθεΐ ἢ δοκιμασία εκ' άόριστον, μέχρις ότου τό 'Ηγουμενοσυμβούλιον κρίνει τουτον ώριμον διά τήν ένταξίν του εις τήν άδελφότητα.

Ό χρόνος δοκιμασίας του λαϊκού ύποψηφίου μοναχου διά κουράν, ἢ του ἠδη κεκαρμένου οϊουδήποτε βαθμοΐ διά τήν έγγραφῆν του εις τό Μοναχολόγιον, άποτελει δικαίωμα του 'Ηγουμενοσυμβουλίου καί εΐναι άνάλογος τῆς προσαρμοστικότητος προς τὰ Μοναχικά θέσμια του δοκιμαζομένου.

δ) Έκαστος άδελφός τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς ύποχρεοϋται άπροφασίστως, με' άφοσίωσιν, πνεϋμα θυσίας καί φιλοτιμίαν, νά επιτελει τὰ ανατιθέμενα εις αυτόν, παρά του 'Ηγουμένου, διακονήματα εΐτε εις τήν 'Ιεράν Μονήν εΐτε εις τὰ μετόχια αυτῆς.

ε) Μοναχός, μέλος τῆς 'Αδελφότητος, δύναται κατόπιν χορηγήσεως άδειας του 'Ηγουμενοσυμβουλίου νά προσφέρει ύπηρεσίαν εις εκτός τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς εκκλησιαστικῆν θέσιν, διατηρούμενον εις πᾶσαν περίπτωσιν του δικαιώματος του 'Ηγουμενοσυμβουλίου νά ανακαλέσει τήν άδειαν.

στ) 'Αδελφός διακονῶν εις άλλην Μητροπολιτικήν περιφέρειαν, εκτός τῆς 'Ι. Μ. Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας καί μη έγκαταβιῶν εις τήν 'Ι. Μονήν δέν εκει τό δικαίωμα ύποψηφιότητος διά τήν θέσιν ἠγουμένου ἢ ἠγουμενοσυμβούλου, οϋτε δικαίωμα ψήφου.

ζ) Οι έγκαταβιούντες άδελφοΐ εκτός αυτῆς, ως διακονοϋντες εις τό πνευματικόν καί έν γενει ιεραποστολικόν εργον τῆς 'Ι. Μητροπόλεως ἡμῶν, ύποχρεοϋνται νά διακονοϋν έν τῇ 'Ιερᾷ Μονῇ ἢ έν τοῖς μετοχίοις αυτῆς συμφώνως προς τό υπό του 'Ηγουμενοσυμβουλίου καί έν συνεννοήσει μετ' αυτου καταρτιζόμενον πρόγραμμα. Οι οϋτω διακονοϋντες άδελφοΐ διατηροϋν τό δικαίωμα ύποψηφιότητος διά τήν θέσιν ἠγουμένου ἢ ἠγουμενοσυμβούλου, καθως καί τό δικαίωμα ψήφου.

η) Έκαστος άδελφός ύποχρεοϋται νά επιτελει διακονημά τι έν τῇ 'Ιερᾷ Μονῇ ἢ έν τοῖς μετοχίοις αυτῆς κατόπιν άποφάσεως του 'Ηγουμένου. Η άνάθεσις τών διακονημάτων διαρκει έν έτος καί άρχεται άπό τῆς 1ης 'Ιανουαρίου εκάστου έτους.

θ) Πρό τῆς κουράς δύνανται νά διαθέσουν διά πράξεως έν ζωῇ κατά βούλησιν τήν άτομικήν εκ κληρονομίας ἢ άλλως πως κτηθεΐσαν περιουσίαν των. Μετά τήν κουράν τήν διάθεσιν τῆς περιουσίας των διέπουν οι ισχύοντες νόμοι του Κράτους.

ι) Πᾶν μέλος τῆς 'Αδελφότητος ύποχρεοϋται εις τήν πιστήν τήρησιν τών σκοπῶν τῆς 'Ι. Μονῆς καί εις τήν υπακοήν προς τās άποφάσεις του 'Ηγουμενοσυμβουλίου,

ἄλλως ὑπόκειται εἰς ἔκτισιν ἐπιτιμίου, ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

ια) Αἱ συνάξεις τῆς Ἀδελφότητας συγκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου. Ὡσαύτως, ὁ Ἡγούμενος ὑποχρεοῦται πρὸς τοῦτο ὡσάκις ζητήσουν ἐγγράφως τὴν σύγκλησιν τρία μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ τὸ ἕνα τρίτον (1/3) τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

(Περὶ διοικήσεως καὶ ὀργάνων αὐτῆς)

ἄρθρον 5

Ἔργα Διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

- α) Ὁ Ἡγούμενος
- β) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
- γ) Ἡ Ἱερά Σύναξις τῆς Ἀδελφότητας.

ἄρθρον 6.

Ὁ Ἡγούμενος εἶναι ὁ κοινὸς πάντων τῶν ἀδελφῶν πνευματικὸς πατήρ, ἀσκῶν ἐν ἐπιγνώσει τῶν καθηκόντων καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ πᾶσαν τὴν ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ἀπορρέουσαν πνευματικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, μηδενὶ μηδὲν ἐπιτρέπων τὸ ἀλλοιοῦν τοὺς Ἱερούς Κανόνας ἢ τοὺς Κοινοβιακοὺς θεσμούς, τύπος δὲ καὶ ὑπογραμμὸς γινόμενος ἐν πᾶσιν κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Διαμένει ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ, ὅταν δὲ ἀπουσιάζει τὸν ἀναπληροῦν ὁρίζομενος ὑπ' αὐτοῦ ἀδελφός, ἐπέχων τὸν τόπον αὐτοῦ.

Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ἐν τοῖς μετοχίοις αὐτῆς. Προσφωνεῖται κατὰ τὴν μοναχικὴν παράδοσιν Γέρων καὶ Γέροντας.

ἄρθρον 7.

Ὁ Ἡγούμενος ἐν τῇ ἀσκῆσει τῶν καθηκόντων του, πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν, ἔχει τὰς κάτωθι ἀρμοδιότητας:

α) Συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητας καὶ προεδρεύει αὐτῶν, προτείνων καὶ εἰσάγων πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον πάντα τὰ θέματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Προΐσταται τῶν συνεδριῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητας καὶ διευθύνει τὰς συνεδρίας αὐτῶν. Τοῦτου κωλυομένου, προεδρεύει ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς - μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦτου κωλυομένου ὁ ἐπόμενος. Ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου κωλυομένων προεδρεύει τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητας ὁ πρῶτος τῆ τάξει ἀδελφός, τοῦτου κωλυομένου ὁ ἐπόμενος κ.ο.κ., ἐκτός ἂν ἄλλως ὀρίσει ὁ Μητροπολίτης.

β) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν κουράν αὐτῶν καὶ τὴν εἰς τὴν Ἱερωσύνην προσαγωγὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς.

γ) Ἀναθέτει τὰ διακονήματα εἰς ἕκαστον ἀδελφόν ἐντός καὶ ἐκτός τῆς Ἱ. Μονῆς.

δ) Παρέχει εἰς τοὺς ἀδελφούς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς μέχρι δεκαπέντε (15) ἡμερῶν, διὰ τὴν μετακίνησιν ἐντός καὶ ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς Μητροπόλεως.

ε) Ἐκπροσωπεῖ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὴν Ἱεράν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἀρχῆς καὶ παντός δικαστηρίου τοῦ κοινοῦ δικαίου, καὶ ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἔγγραφα αὐτῆς. Δι' εἰδικὰς ὑποθέσεις, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύναται νὰ ἐκπροσωπήσει τὴν Ἱεράν Μονὴν καὶ οἰοσδήποτε ἄλλος ἀδελφός, ἀκόμη καὶ δόκιμος μοναχός, ἔτι δὲ καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν περιπτώσει ἐπιβολῆς ὄρκου, κατὰ τὸν Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 51 παρ. 2 περίπτ. γ τοῦ ν. 590/1977.

στ) Ἐπιβάλλει εἰς τυχόν παρεκτρεπομένους ἀδελφούς ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια.

ζ) Μεριμνᾷ περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενούντων ἢ ἀναθέτει αὐτὴν εἰς τινα κατάλληλον διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ἀδελφόν.

η) Ἐν περιπτώσει παρατεταμένης ἀπουσίας τοῦ Ἡγουμένου ἢ ἀσθενείας αὐτοῦ, ἀντικαθίσταται οὗτος ὑπὸ τοῦ πρῶτου τῆ τάξει (πρεσβεῖα Ἱερωσύνης) Ἡγουμενοσυμβουλίου, τοῦτου κωλυομένου τοῦ ἐπομένου, ἐκτός ἂν ἄλλως ὀρίσει ὁ Μητροπολίτης.

θ) Ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν Ἡγούμενον ἀποκαλεῖται Τοποτηρητὴς καὶ προεδρεύει τόσον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἱεράν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητας. Πληρῶς ὅμως περιορίζεται ἐντός τοῦ πλαισίου, τὸ ὁποῖο ὀρίζει ὁ ἀπουσιάζων Ἡγούμενος ἢ, ἐν ἀσθενείᾳ αὐτοῦ, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ι) Ὁ Ἡγούμενος καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐάν ἐν τῇ Μονῇ ἐγκαταβιοῦν τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφοί, ἄλλως διὰ διορισμοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ὅπως ὀρίζει ὁ ν. 590/1977 ἄρθρον 39 παρ. 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ διορισμὸς του ἰσχύει καθ' ὅσον χρόνον οἱ ἐγκαταβιοῦντες ἀδελφοί εἶναι ὀλιγότεροι τῶν πέντε (5). Συμπληρωμένου τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ ἐγκαταβιοῦντων γίνεται ἐκλογή. Ὁ δι' ἐκλογῆς ἀναδεικθεὶς Ἡγούμενος εἶναι ἰσόβιος.

ἄρθρον 8

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον:

α) Συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ζητηθεῖ ὑπὸ τινος ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ.

β) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός θέματος οικονομικῆς, διαχειριστικῆς ἢ διοικητικῆς φύσεως.

γ) Ἀποφασίζει κυριάρχως ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμένου περὶ τῆς προσλήψεως δοκίμων καὶ τῆς κουρᾶς μοναχῶν.

δ) Συντάσσει καὶ ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν τῆς Μονῆς.

ε) Ἐγκρίνει τὰς οικονομικὰς δαπάνας ἐντός τῶν δυνατοτήτων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

στ) Ἀποδέχεται τὰς πρὸς τὴν Ἱ. Μονὴν πάσης φύσεως δωρεάς καὶ ἐπιχορηγήσεις.

ζ) Ἀποφασίζει διὰ τὴν σύναψιν δανείων.

η) Ἀνακηρύσσει ἀναλόγως τῶν προσφορῶν αὐτῶν Δωρητὰς, Εὐεργέτας καὶ Μεγάλους Εὐεργέτας τῆς Ἱ. Μονῆς.

θ) Ἐτοιμάζει τὰ θέματα διὰ τὴν Ἱερὰν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

ι) Ἴχει δικαίωμα ἐλέγχου ἐπὶ τῶν διοικητικῶν πράξεων τοῦ Ἡγουμένου.

ια) Συντάσσει τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμόν τῆς Ἱ. Μονῆς, ψηφίζει καὶ τροποποιεῖ αὐτόν καὶ υποβάλλει τοῦτον πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

ιβ) Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Ἡγούμενον ἢ Ἀδελφόν τινα, ἢ Δόκιμον, ἢ τὸν Νομικὸν Σύμβουλον τῆς Ἱ. Μονῆς διὰ τὴν παράστασιν καὶ ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱ. Μονῆς ἐνώπιον πάσης ἐκκλησιαστικῆς, πολιτικῆς, δικαστικῆς καὶ ἄλλης Ἀρχῆς.

ἄρθρον 9.

Αἱ Ἀποφάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

ἄρθρον 10.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τηρεῖ τὰ ἑξῆς βιβλία:

α) Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

β) Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

γ) Βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.

δ) Μοναχολόγιον (ἥτοι Μητῶν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος).

ε) Βιβλίον Ταμείου.

ς) Κτηματολόγιον (ἥτοι βιβλίον τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς).

ζ) Βιβλίον τῆς κινητῆς περιουσίας τῆς Μονῆς.

Ἐκ τῶν ἄνω βιβλίων τὰ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα α, β, γ καὶ δ τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Μονῆς, ἐνῶ τὰ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα ε, στ καὶ ζ ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου.

ἄρθρον 11

α) Ἡ Ἀδελφότης καλεῖται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος καὶ προεδρεύει, συνεπικουρούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Αὕτη συγκαλεῖται ὡς ὀρίζουν αἱ διατάξεις ιβ τοῦ ἄρθρου 4 καὶ ζ, θ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

β) Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουν οἱ πληροῦντες τὰς προϋποθέσεις τῶν διατάξεων β καὶ ζ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ἀποκλείονται οἱ δεχθέντες μίαν τῶν ποινῶν τῶν διατάξεων α καὶ β τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

γ) Τὰ θέματα πρὸς συζήτησιν εισηγεῖται ὁ Ἡγούμενος, ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτόν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

ε) Διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἀδελφότητος, ὁ Ἡγούμενος ὑποχρεοῦται πρὸ δέκα (10) ἡμερῶν νὰ ἀπευθύνει ἐγγράφον πρόσκλησιν εἰς τὰ μέλη τὰ δικαιούμενα συμμετοχῆς, εἰς ἣν δέον νὰ ἀναγράφεται ὁ τόπος, ὁ χρόνος τῆς Συνάξεως καθὼς καὶ τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα.

στ) Θεωρεῖται ὡς ἀπαρτία, διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς συνάξεως, ἐάν παρίστανται ἄνω τοῦ μισοῦ τῶν ἐχόντων δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς αὐτήν.

ζ) Ἡ διατύπωσις τῆς γνώμης εἰς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν γίνεται κατὰ τὴν κατιοῦσαν τῶν βαθμῶν καὶ τῶν πρεσβείων ἐνῶ ἡ ψηφοφορία κατὰ τὴν ἀντιοῦσαν.

η) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταί.

θ) Ἡ Ἱερὰ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐντός τῆς ἐβδομάδος ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἕως τῶν Ἁγίων Πάντων ἢ ὁσάκις ζητηθεῖ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου ἢ ἀπαιτηθεῖ κατὰ τὴν διάταξιν ιβ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

(Ἐκλογὴ Ἡγουμένου καὶ Ἡγουμενοσυμβούλων)

ἄρθρον 12

α) Θεωρεῖται ὡς χρεῦσα ἡ θέσις τοῦ Ἡγουμένου:

1. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἐγκατεστημένου Ἡγουμένου.

2. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπάρχοντος.

3. Μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποχώρησίν του, ἢ παύσιν αὐτοῦ, συνεπεῖα ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς ἢ ἀσθενείας, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ παρόντος.

β) Χρευσάσης τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου ἐκ μιᾶς τῶν ἄνωτέρω αἰτιῶν, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἐντός δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς χρεΐας, συγκαλεῖ τὴν Ἱερὰν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Προκειμένου νὰ ἐκλεγῆι τις Ἡγούμενος, δέον ὅπως διακρίνεται διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ εὐσέβειαν καὶ προσήλωσιν εἰς τὰ μοναχικὰ ἰδεώδη, τὸ ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ διὰ τὰς διοικητικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας, ἐμπειροσ ὁδηγός τῶν ψυχῶν καὶ κάτοχος ἰκανῆς μορφώσεως. Ἐπιφυλισσομένης τέλους καὶ τῆς διατάξεως ζ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

δ) Ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι τριμελής καὶ δέον νὰ ἀπαρτίζεται ὑπὸ δύο μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ ἔχοντος τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς ἀδελφοῦ, ἥτοι τοῦ πρώτου τῆ τάξει μετὰ τοὺς Ἡγουμενοσυμβούλους. Προεδρεύει ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, συνέρχεται ἡ Ἱερὰ Σύναξις τῆς ἀδελφότητος καί, μετὰ τὴν τέλεισιν τῆς Θεῆς Λειτουργίας ὑπὸ τοῦ πρώτου τῆ τάξει ἱερομονάχου, προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν ἀκόλουθον διαδικασίαν:

Ἐκαστος ἀδελφός λαμβάνει τεμάχιον λευκοῦ χάρτου καί εἰσέρχεται εἰς τό Ἱερόν Βῆμα. Εἰς τήν Ἁγίαν Τράπεζαν εὐρίσκεται ψηφοδόχος ἠλεγμένη ὑπό τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἠσφαλισμένη διά ἰσπανικοῦ κηροῦ. Ἐκεῖ ἀναγράφει τό ὄνομα τῆς προτιμῆσεώς του, καί ρίπτει τοῦτο ἰδίαις χερσίν ἐντός τῆς ἐσφραγισμένης ψηφοδόχου.

Οἱ ψηφοφόροι καλοῦνται ὑπό τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς κατά τήν ἀνιούσαν των ἱεραρχίαν.

στ) Ἡ διαλογή τῶν ψηφοδεητίων πραγματοποιεῖται ὑπό τῆς διενεργούσης τῆς ἐκλογῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

ζ) Θεωροῦνται ἄκυρα τά ψηφοδέλτια, ἐάν ἐπ' αὐτῶν ἀναγράφονται πλεῖονα τοῦ ἐνός ὀνόματα.

η) Ἐκλεγείς θεωρεῖται ὁ λαβών τήν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν. Ἐάν οὐδεὶς λάβει τήν πλειοψηφίαν τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν παρόντων ἀδελφῶν, ἐπαναλαμβάνεται αὐθωρεῖ ἡ ψηφοφορία κατά τόν ὡς ἄνω τρόπον. Ἐάν καί πάλιν οὐδεὶς λάβει τήν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, διενεργεῖται πάραυτα καί τρίτη ψηφοφορία. Εἰς τήν τρίτην ταύτην ἐκλεγείς θεωρεῖται ὁ λαβών τήν σχετικὴν πλειοψηφίαν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας, ἐπαναλαμβάνεται πάλιν ἡ ψηφοφορία. Ἐάν προκύψει πάλιν ἰσοψηφία, τίθεται κλήρος μεταξύ τῶν ἰσοψηφούντων.

θ) Μετά τό πέρας τῆς ἐκλογῆς, υπογράφεται πρακτικόν παρὰ πάντων τῶν ψηφισάντων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

ι) Ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐκλογῆς, μετὰ κεκυρωμένου ἀντιγράφου τοῦ πρωτοκόλλου ψηφοφορίας, υποβάλλεται ἐντός τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς ἡμέρας, εἰς τόν Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος ἐάν ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς δέν ὑπάρξει ἔνστασις κατά τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς, ἀποφαίνεται κυρῶν ταύτην.

ια) Ἐνστάσεις ἀναφερόμεναι εἴτε εἰς τήν διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας εἴτε εἰς τήν ἐγκυρότητα τῶν ψηφοδεητίων υποβάλλονται ἐγγράφως πρὸς τόν Μητροπολίτην πρὸ τῆς κυρώσεως τῆς ἐκλογῆς, ὁ ὁποῖος ἀποφαίνεται ἠτιολογημένως καί ἢ τὰς ἀπορρίπτει ἢ τὰς παραδέχεται καί ὀρίζει νέαν ἐκλογήν.

ιβ) Ἡ ἀπόφασις τοῦ Μητροπολίτου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐντός πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς ἔχοντας ἔννομον συμφέρον κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἔφεσις υποβάλλεται κατά τήν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν διὰ τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νά διαβιβᾷ ταύτην ἐντός δέκα (10) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς σχετικῆς ἀλληλογραφίας.

ιγ) Εὐθύς μετὰ τήν ἐπικύρωσιν τοῦ πρακτικοῦ ἐκλογῆς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ἐκλεγείς Ἡγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τήν ἀσκῆσιν τῶν καθηκόντων του. Ἐντός προθεσμίας ἐνός μηνός ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς, τελεῖται καί ἡ πανηγυρικὴ ἐγκατάστασις αὐτοῦ εἰς τό καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δικαιουμένου νά βαστάζει ράβδον, νά φορεῖ μανδύαν μέ ἐπιθήματα καί ὡς εἰς τὰς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τελουμένης Ἀκολουθίας, συμ-

φῶνως πρὸς τό λειτουργικόν Τυπικόν τῆς Μονῆς, καί χοροστατεῖ ἀπὸ τοῦ Ἡγουμενικοῦ θρόνου κατ' αὐτάς.

ιδ) Ἡ Ἱερά Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, συεροχόμενη πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγουμένου, εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν.

ιε) Λεπτομέρειαι τῆς διαδικασίας, μὴ προβλεπόμεναι τυχόν ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ρυθμίζονται ἐν τῷ πηλαισίῳ τούτου, δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 13

Ὁ Ἡγούμενος παύεται, ἐάν καταστῇ αἰρετικὸς ἢ ἐάν τιμωρηθῇ, τελεσιδικῶς, δι' ἀργίας ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων ἢ ἐάν περιπέσει εἰς ἀσθένειαν, μὴ ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτόν τήν ἀσκῆσιν τῶν καθηκόντων του, πιστοποιουμένην ἰατρικῶς καί προβλεπομένην ἀνιάτων.

ἄρθρον 14

α) Ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ἡγουμένου ἐφαρμόζεται καί πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγουμενοσυμβούλων.

β) Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι διετής. Ἀρχίζει τήν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ πρώτου ἔτους καί λήγει τήν 31ην Δεκεμβρίου τοῦ τελευταίου.

γ) Κενουμένης δι' οἰονδήποτε λόγον θέσεως τινός Ἡγουμενοσυμβούλου, διαρκούσης τῆς θητείας αὐτοῦ, καλεῖται εἰς συμπλήρωσιν ὁ πρῶτος ἐπιλαχῶν ὡς ἀναπληρωτής. Τοιοῦτου δέ τυχόν μὴ ὑπάρχοντος, τήν θέσιν συμπληροῖ ἡ Ἀδελφότης δι' ἀποφάσεως αὐτῆς, ἐγκρινόμενης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 15

Εἰς περίπτωσιν χρείας τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου καί ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν πρεσβύτεροι κατὰ βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης ἢ δέν ἐπιθυμοῦσιν νά ἀναδειχθῶσιν εἰς τό ἀξίωμα τοῦ Ἡγουμένου, δύναται νά ὀρισθεῖ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου εἰς ἕκ τῶν Ἱερομονάχων ἀδελφῶν ἐπιτριετὴ θητεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄ (Διακονήματα - Ποιναί)

ἄρθρον 16

α) Αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τήν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπηρεσίαι ὀνομάζονται «διακονήματα», ἀποτελοῦν χρέος δι' ἅπαντας καί παρέχονται ἀνευ ἀμοιβῆς.

β) Τὰ διακονήματα ἀνατίθενται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου.

γ) Ἄρνησις ἀναλήψεως διακονήματος τιμωρεῖται πειθαρχικῶς κατὰ τήν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, προτάσει τοῦ Ἡγουμένου.

δ) Τήν ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν διακονημάτων ἀσκεῖ ὁ Ἡγούμενος ἢ τό ἐντεταλμένον ὑπ' αὐτοῦ μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Τά κύρια διακονήματα εἶναι τά τοῦ Σκευοφύλακος, Οἰκονόμου, Γραμματέως, Ταμίου, Ἐκκλησιάρχου, Μαγείρου, Ἀρχοντάρη, Θυρωροῦ, Δοχειάρη, Τραπεζάρη καί Κηπουροῦ.

στ) Ὁ Οἰκονόμος οὐδέν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τοῦ Ἡγουμένου καί ὑποχρεοῦται νά εἶναι πάντοτε ἕτοιμος νά ἀποδώσει λόγον περί τῶν οἰκονομικῶν.

ἄρθρον 17

α) Ἀπό τυχόν παραπτώματα αὐτῶν οἱ ἀδελφοί καί δόκιμοι τῆς Ἰ. Μονῆς διορθώνονται διά τῶν ἀκολουθῶν πνευματικῶς καί παιδαγωγικῶς ἐπιβαλλομένων ὑπό τοῦ Ἡγουμένου ποινῶν, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ὡς ἑξῆς:

Αἱ καθαρῶς πνευματικά ποινάί ἦτοι: νουθεσία κατ' ἰδίαν, ξηροφαγία, ἀγρυπνία, κομβοσχοίνια, μετάνοια.

Αἱ παιδαγωγικά ποινάί, ἦτοι:

1. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.
2. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
3. Ἀπομάκρυνσις ἀπό τήν κοινήν τράπεζαν.
4. Παῦσις ἀπό τυχόν διακόνημα.
5. Προσωρινή ἀποβολή ἀπό τήν Μονήν, διαρκείας μέχρι ἕξι μηνῶν, μετ' ἐγκλησιμῶν εἰς σωφρονιστήριον ἐτέρας Μονῆς, βάσει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. 5383/1932.

β) Αἱ καθαρῶς πνευματικά ποινάί ἐπιβάλλονται ὑπό μόνου τοῦ Ἡγουμένου. Ἀπό τὰς παιδαγωγικάς αἱ μὲν 1η, 2α, 3η καί 4η ἐπιβάλλονται ὑπό τοῦ Ἡγουμένου μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἡ δέ 5η μετὰ ἀπό πρότασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἀπόφασιν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

γ) Πρό τῆς ἐπιβολῆς ποινῆς ὁ ὑπό τιμωρίαν καλεῖται νά ἀπολογηθεῖ προφορικῶς ἢ γραπτῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Οἰκονομικά - Πόροι)

ἄρθρον 18

α) Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι αἱ οἰαδήποτε εἰσφοραὶ προερχόμεναι ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων, τῶν νομικῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας, ὡς καί αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινήσεως καί ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, περιλαμβανομένων τῶν παρεκκλησιῶν καί τῶν μετοχῶν αὐτῆς.

β) Τό διαχειριστικόν ἔτος ἄρχεται τήν 1ην Ἰανουαρίου καί λήγει τήν 31ην Δεκεμβρίου.

γ) Πάν χρηματικόν ποσόν, ὑπερβαῖνον τό ἀναγκαῖον τοιοῦτον διά τήν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Μονῆς, καί ἐπὶ ἓνα μῆνα, κατατίθεται εἰς τραπεζικόν λογαριασμόν ἐπὶ ὀνόματι τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Αἱ ἐκμισθώσεις τῶν ἀκινήτων γίνονται διά τῆς διενεργείας πλειοδοτικῶν διαγωνισμῶν. Δύνανται ὅμως νά ἐκμισθώνονται καί δι' ἐιδικῆς συμβάσεως, κατόπιν ἡτολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Αἱ εἰσπράξεις ἐνεργοῦνται διά διπλοτύπων Γραμματικῶν Εἰσπράξεως ἠριθμημένων καί ὑπογραφομένων ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ) Αἱ πληρωμαὶ ἐνεργοῦνται ὑπό τοῦ οἰκονόμου, μετὰ ἀπό σχετικὴν ἐντολήν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δι' Ἐνταλήματων Πληρωμῆς, δεόντως ὑπογεγραμμένων.

ζ) Τά Γραμμάτια Εἰσπράξεως, τὰ Ἐντάληματα Πληρωμῆς ὡς καί ἅπαντα τὰ τηρούμενα βιβλία θεωροῦνται ἀπαραίτητως ὑπό τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 19

α) Καθ' ἕκαστον ἔτος κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, τό Ἡγουμενοσυμβούλιον συντάσσει τόν Ἀπολογισμόν τοῦ παρελθόντος οἰκονομικοῦ ἔτους καί ὑποβάλλει αὐτόν πρὸς κύρωσιν εἰς τόν οἰκείον Μητροπολίτην.

β) Καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, τό Ἡγουμενοσυμβούλιον συντάσσει τόν Προϋπολογισμόν καί ὑποβάλλει αὐτόν πρὸς κύρωσιν εἰς τόν οἰκείον Μητροπολίτην.

γ) Τροποποιήσις τοῦ Προϋπολογισμοῦ ἐνεργεῖται προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Περί Μετοχῶν)

ἄρθρον 20

α) Ἡ Ἱερά Μονή δύναται νά διατηρεῖ Μετόχια ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας καί ἐκτός αὐτῆς, τηρουμένων τῶν οἰκείων διατάξεων.

Ὡς Μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωροῦνται Ναοί, Ναΐδρια ἢ ἀκίνητα παραχωρηθέντα δι' οἰουδήποτε τρόπου εἰς τήν Ἰ. Μονήν. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει περί τῆς ἀποδοχῆς ἢ μή τούτων διά πράξεώς του, ἐγκρινομένης ὑπό τοῦ Μητροπολίτου.

β) Ταῦτα τελοῦν ὑπό τήν ἐξάρτησιν τῆς Μονῆς καί διοικοῦνται ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς τό ὁποῖον ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν κανονικὴν, πνευματικὴν, διοικητικὴν καί οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν.

γ) Ἀδελφός, ὑπηρέτων εἰς Μετόχιον, συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἐγκαταβιοῦντας ἀδελφούς καί ἰσχύουσι δι' αὐτόν πάντα τὰ ὀριζόμενα εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν.

δ) Τήν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν ἐγκαταβιούτων ἀδελφῶν εἰς τὰ Μετόχια διέπουν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ε) Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει τόν Μετοχειάρη, δίδει τήν ἄδειαν ἐγκαταστάσεώς του εἰς τό Μετόχιον διά χρονικόν διάστημα ὀριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ καί δύναται νά ἀνακαλέσει αὐτήν καί πρό τῆς λήξεως, δι' οὗς λόγους ἤθελε κρίνει αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄
(Ειδικαί διατάξεις)

ἄρθρον 21

Οἱ μοναχοὶ ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διαβιοῦσι κατὰ τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων θέσμια. Ὅφείλουσι ὑπακοὴν τῷ προεστῶτι καὶ πάσῃ τῇ Ἀδελφότητι, νὰ φυλάττουν ἑαυτοὺς ἐν ἀγνεΐᾳ καὶ παρθενίᾳ, ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον παντός κακοῦ ἢ πάθους.

ἄρθρον 22

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τηροῦνται αὐστηρῶς πᾶσαι αἱ νηστεΐαι κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ἄρθρον 23

Ἄπαντες οἱ μοναχοὶ τρώγουν εἰς κοινὴν Τράπεζαν μετὰ ράσου καὶ κουκουλίου, κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου προγράμματος ὥραν.

ἄρθρον 24

Ἡ κοινὴ προσευχὴ εἶναι δι' ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς ὑποχρεωτικὴ, ἡ δὲ προσέλευσις τῶν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς πρέπει νὰ πραγματοποιεῖται ἀμέσως μετὰ τὴν, διὰ τοῦ κώδωνος, πρόσκλησιν.

ἄρθρον 25

Οἱ μοναχοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχονται εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν φέροντες ἀπαραιτῶς ράσον καὶ σκουῖφον μετὰ κουκουλίου καὶ νὰ προσεύχονται ἐν κατανύξει, ἀποφεύγοντες τὰς ὑποδείξεις καὶ παρατηρήσεις, εἴτε εἰς νεωτέρους τῶν εἴτε εἰς τοὺς ἀνωτέρους τῶν.

ἄρθρον 26

α) Ἀπαγορεύονται αἱ διανυκτερεύσεις γυναικῶν ἐντός τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῶν προορισμένων διὰ τὴν διαβίωσιν τῶν μοναχῶν.

β) Ἀδεία τοῦ Ἱγουμενοῦ ἢ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐπιτρέπεται ἡ διαμονὴ εἰς τὸν ξενῶνα μοναχῶν καὶ κληρικῶν, μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀδελφότητα, ἡσυχαστῶν δὲ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 27

Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς νὰ τρώγουν ἐκτός τῆς κοινῆς τραπέζης, κυρίως δὲ νὰ τρώγουν εἰς τὰ κελῆλια αὐτῶν εἴτε μόνοι τῶν, εἴτε μετὰ συγγενῶν τῶν ἢ ἄλλων ξένων καὶ προσκυνητῶν.

ἄρθρον 28.

α) Οἱ δόκιμοι, κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας τῶν, προσφέρουν διάφορα διακονήματα εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἱγουμενοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπουσιάζουν ἐκτός τῆς

Ἱ. Μονῆς, ἄνευ εὐλογίας τοῦ Ἱγουμενοῦ καὶ οὐκί πλέον τοῦ ἐνός μηνός.

β) Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσει εἰς αὐτοὺς ἐγγράφως, ἕνα μῆνα πρὸ τῆς μοναχικῆς τῶν κούρας, ὅτι μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ἡ διαχείρισις τῆς τυχόν περιουσίας τῶν θὰ ἀνήκει εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν.

γ) Ἡ εἰσδοκὴ οἰουδὴποτε προσώπου καὶ ἐγγραφὴ αὐτοῦ μετὰ τῶν δοκίμων θὰ γίνεται κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεως τοῦ ἰδίου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράφεται ρητῶς ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως προτίθεται νὰ καταταγῆ εἰς τὴν Μοναστικὴν Πολιτείαν καὶ ἀποδέχεται τὸν Κανονισμόν τῆς Μονῆς.

ἄρθρον 29.

Ἡ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλιωτέρη, μὲ τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς περιμετρικῶς καὶ εἰς τὸ μέσον στηθαῖον τὸν πτεροφόρον Τίμιον Πρόδρομον.

ἄρθρον 30.

α) Θέματα, μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

β) Ὁ παρῶν ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἐφ' ὅσον τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος ἐπαρκοῦν διὰ τὴν συγκρότησιν τῶν διοικητικῶν αὐτῆς Σωμάτων, ἧτοι τῶν πέντε (5).

ἄρθρον 31.

Τυχόν διαλυομένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας αὐτῆς περιέρχεται εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας.

ἄρθρον 32.

Ὁ παρῶν ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῆ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, τῇ προτάσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ δημοσιευόμενος εἰς τὸ ἐπίσημον δεητήριον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 33.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον δεητήριον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδρόμου Βεροίας
τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 2014

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον

Ὁ Ἱγούμενος

Ἄρχιμ. Πορφύριος

Τὰ Μέλη

1) Ἄρχιμ. Γρηγόριος Σοφός

2) Ἄρχιμ. Ματθαῖος Ψωμᾶς

3) Παντελεήμων Μοναχός

4) Ἄρχιμ. Αἰμιλιανός

Ἐσωτερικός Κανονισμός τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης

Ἐσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας
τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρῶν

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, τῆς προσκυνητῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου καί
Ἄδιαιρέτου Τριάδος καί πρὸς Δόξαν Αὐτῆς αἰώνιον.

Τῆ Ἀποστολικῆ φωνῆ υπείκοντες, τῆ διακελευοῦσα
«πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γίνεσθω» (Α΄ Κορ. ιδ΄
40) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῖς θείοις Κανόσι τῆς Ἁγιωτάτης
ἡμῶν Ἐκκλησίας στοιχοῦντες, τῇ ἱερωτάτῃ ὀρθοδόξῃ
μοναστικῇ παραδόσει ἐπόμενοι καί τὰς ἐντολὰς τῶν
ὁσίων, ἐκ τῶν τῆν μοναχικὴν πολιτείαν ὑποτυπωσάντων,
Πατέρων εὐσεβοῦντες, ἔχοντες δέ ὑπ' ὄψιν τό ἄρθρον 39
παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/77, «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», προβαίνομεν εἰς τὴν σύ-
νταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρῶν, ἡ ὁποία εἶναι
ἄνδρῶα καί λειτουργεῖ κατά τό κοινοβιακόν σύστημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄ ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Ἄρθρον 1

α) Ἡ σύστασις καί λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς
Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρῶν ἔχει ὡς σκοπό τὴν κα-
τά Χριστόν τελείωσιν, τὸν ἁγιασμόν, τὴν πνευματικὴν
ἐνίσχυσιν τῶν ἀγάμων κληρικῶν καί μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης, διὰ τῆς καλλιιεργεί-
ας τῶν θεμελιωδῶν μοναχικῶν ἀρετῶν. Εἰδικότερον, εἰς
τὴν ἱεράν αὐτὴν πρόθεσιν συνεργοῦν ἀναγκαίως: α) ἡ ἐν
πνεύματι ταπεινώσεως ἱλαρευτικὴ ζωὴ, β) ὁ συνεχὴς
πνευματικὸς ἀγώνας, γ) ἡ ἀφοσίωσις στὰ ἐκκλησιαστικά
θέσμια, δ) ὁ σεβασμὸς τῶν μοναχικῶν ὄρων καί ε) ἡ κοι-
νωνία τῶν ἀδελφῶν ἐν ἀγάπῃ καί φιλοστοργία.

β) Ὑποχρέωσις τῶν ἀδελφῶν, ὡς προϋπόθεσις τῆς
πνευματικῆς προόδου καί προκοπῆς των, εἶναι ἡ συμμε-
τοχὴ στὴν Θεία Λατρεία, ἡ καθημερινὴ μελέτη τῆς Ἁγίας
Γραφῆς, ἰδίᾳ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ διδασκτικοῦ
ψαλτηρίου, ἡ ἐντρύφησις στὰ θεολογικά καί πατερικά
συγγράματα, καθὼς καί ἡ καλλιέργεια τοῦ ἡσυχαστικοῦ
καί προσευχητικοῦ φρονήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄ ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἄρθρον 2

α) Ἡ Ἱερά Μονὴ ἰδρύθη τό 2014, προνοία καί ἀποφά-
σει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νι-
γρίτης κ. Θεολόγου, ἐγκρίσει τῆς Δ.Ι.Σ, δυνάμει τοῦ ὑπ'
ἀριθμ. 75/ 12.5.2014 Π.Δ (121/ τ. Α' / 27.5.2014 Φ.Ε.Κ).

Τὴν 26ην Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, κατά τὴν ἑορτὴν τῆς
Ἁγίας ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς
Ἀθληφόρου, ἡ Ἱερά Μονὴ λαμπρῶς πανηγυρίζει καί
τιμᾷ τὴν ἔφορον καί προστατιδὰ τῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν
αὐτὴν τελεῖται πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχου-
τος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νι-
γρίτης. Τό ἑσπέρας τῆς ἀγιωνύμου ἡμέρας τελεῖται ὁ με-
θέορτος ἑσπερινὸς καί ἀκολουθῶς Κιτιορικὸν Μνημο-
συνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κτιτόρων,
εὐεργετῶν, καθὼς καί τῶν διατελεσάντων Καθηγουμέ-
νων, Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Μοναχῶν συνο-
λικῶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης καί
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ σεβασμία Ἱερά Μονή, εὐρισκομένη εἰς τό κέντρον
τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, α) ἐπιδιώκει σὺν τοῖς ἄλλοις νά
εἶναι χώρος πνευματικῆς τροφοδοσίας καί ἁγιασμοῦ τοῦ
χριστωνύμου λαοῦ καί ἀκοιμήτου ἱλατρίας τοῦ ἐν Τριά-
δι Θεοῦ.

β) Τελεῖ κατά τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 6
τοῦ Νόμου 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καί κα-
νονικὴν ἐποπτεῖαν καί ἐξάρτησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης.

γ) Εἶναι κατά τὰς νομικάς τῆς σχέσεις, Νομικὸν Πρόσω-
πὸν Δημοσίου Δικαίου.

Ἄρθρον 3

Ἡ Ἱερά Μονή, ὑπαγομένη ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν Ἱε-
ράν Μητρόπολιν Σερρῶν καί Νιγρίτης, τελεῖ ὑπὸ τὴν κα-
νονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Κυριάρχου Μητροπολίτου
Σερρῶν καί Νιγρίτης.

Συγκεκριμένως, ὁ Μητροπολίτης Σερρῶν καί Νιγρίτης:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις, ὡς
ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χρι-

στοῦ Ἐκκλησίας, ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καί τοῖς Μετοχίοις Αὐτῆς.

β) Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν προστασίαν πατρικῶς ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ) Καθιστᾶ δι' εἰδικῆς Ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς τὸν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγέντα Ἡγούμενον.

δ) Παρέχει τὴν εὐλογίαὶν τοῦ διὰ τὴν κουράν τῶν Δοκίμων ὡς Μοναχῶν, μετὰ ἀπὸ πρότασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν Κληρικῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, μετὰ ἀπὸ πρότασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ) Χορηγεῖ ἔγγραφοι ἀδειαν εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς τοὺς μοναχοὺς κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τίς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56 παρ 1 καὶ 3 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ζ) Ἀσκεῖ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πειθαρχικὸν ἔλεγχον διὰ κανονικὰ παρεκτρεπομένου Ἱερομονάχου ἢ Μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους καὶ παραπέμπει αὐτὸν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον.

θ) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐγκρίνει τὸν Προϋπολογισμόν καὶ τὸν Ἀπολογισμόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 6 τοῦ Νόμου 590/77.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

ἄρθρον 4

Ἡ διοίκησις, κατὰ κύριον λόγον, εἶναι ἐμπεισιθεμένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Καθηγουμένου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, μετὰ τῶν ὁποίων ἐκεῖνος συνεργάζεται ἐν πνεύματι ἀπλότητος καὶ ἀγάπης διὰ πᾶν θέμα ἀφορῶν εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν (διοικητικὸν ἢ πνευματικόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Ο ἩΓΟΥΜΕΝΟΣ

ἄρθρον 5

α) Εἶναι ἰσόβιος.

β) Εἶναι ὁ πνευματικὸς πατήρ, προστάτης καὶ διδάσκαλος τῆς ἀδελφότητος.

γ) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαι κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν τε τὴν Ἱεράν Μονήν καὶ τὰ μετόχια αὐτῆς.

γ) δ) Ἐνεργεῖ μετ' ἀγάπης, ἀλλῆλα καὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ πᾶν θέμα, πνευματικόν καὶ διοικητικόν.

δ) ε) Δέον νά ἔχη ἀγάπην εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς ἀδιακρίτως καὶ μὲν ἰκανήν, πνευματικὴν καὶ θύραθεν.

ε) στ) Νά εἶναι διδακτικὸς, προσηνής, σοβαρὸς, συνετὸς καὶ διακριτικὸς.

Εἰδικώτερον, κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων καὶ ἀρμοδιοτήτων του, πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν:

α) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων, τὴν ρασοφορίαν καὶ τὴν κουράν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν, ὡς καὶ τὴν εἰς τὴν Ἱερωσύνην προαγωγὴν τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

β) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱεράν Μονήν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κρατικῆς Ἀρχῆς, Δικαστηρίου καὶ παντὸς τρίτου. Ὑπογράφει ἱεροσφραγίστως καὶ μετὰ τοῦ δηλωτικοῦ «καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί», πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ Πρακτικά, ἐντολὰς διὰ δαπάνας καὶ εἰσπράξεις, ὡς καὶ τὰ ἐντάλματα δι' ἀνάληψιν χρημάτων.

γ) Συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ τὴν ὀλομέλειαν τῆς Ἀδελφότητος καὶ προεδρεύει αὐτῶν.

δ) Ἐλέγχει τὸ ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν, τὴν διαχείρισιν καὶ τὰ Μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ε) Μεριμνᾷ διὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν αὐξησιν τῶν ἀδελφῶν.

στ) Ἐποπεύει καὶ κατευθύνει, κατὰ τὰ ἱερά θέσμιμα, τὴν λειτουργικὴν, πνευματικὴν καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὡς φιλόστοργος πνευματικὸς πατήρ ἐπιμελεῖται θυσιαστικῶς καὶ ἀνυστάκτως τῆς πνευματικῆς προόδου ὄλων τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος, διὰ τῆς προσευχῆς, τοῦ παραδείγματος, τῆς νουθεσίας, τῆς σιωπῆς, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέγχου, ὡσάκις ἀπαιτεῖται, ἀφορῶν πάντοτε εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπεισιθεμένων εἰς αὐτὸν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Τὸ διακόνημα τοῦ Ἡγουμένου εἶναι ἔργον προσευχῆς, θυσίας, ἀγάπης καὶ προσφορᾶς κατὰ μίμησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας καὶ ζωῆς.

Τὸν Ἡγούμενον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀντικαθιστᾷ ὁ πρῶτος Ἡγουμενοσύμβουλος ὡς ἀναπληρωτῆς του.

Εἰς περίπτωσιν παραιτήσεως, προαγωγῆς ἢ θανάτου τοῦ Ἡγουμένου, ἕως τῆς ἐκλογῆς νέου, καθήκοντα Ἡγουμένου ἐκτελεῖ ὁ πρῶτος Ἡγουμενοσύμβουλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ἄρθρον 6

Ὁ διορισμὸς τοῦ πρώτου Ἡγουμενεύοντος Ἀρχιμ. Γαβριήλ (Παλιούρα) καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐγένετο προτάσει καὶ ἐγκρίσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ ὁμοθυμῶν ἀποδοχῆ καὶ ἀναγνωρίσει ὑπὸ συμπάσης τῆς ἀδελφότητος, ἐν πνεύματι ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ ἐμπιστοσύνης, κατὰ τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

ἄρθρον 7

α) Ὁ Ἡγούμενος ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καὶ

Μοναχῶν, τῶν ὑπηρετούντων ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν Ἱερᾶν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης, ἐάν εἰς τήν Ἱερᾶν Μονήν ἐγκαταβιοῦν ἀπό πενταετίας τουλάχιστον πέντε Ἀδελφοί.

Ἐπιπλέον, διορίζεται κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπό τοῦ Ν. 590/77, ἄρθρον 39 παρ. 5 ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης καί ὁ διορισμός του ἰσχύει καθ' ὅσον χρόνον οἱ ἐγκαταβιοῦντες ἀδελφοί εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν πέντε. Συμπληρουμένου τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ ἐγκαταβιοῦντων, γίνεται ἐκλογή.

β) Ἐγκαταβιοῦντες ἀδελφοί θεωροῦνται καί οἱ εἰς τὰ Μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπηρετοῦντες, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 8

Τῆς ψηφοφορίας δι' ἀνάδειξιν Ἡγουμένου προηγεῖται ἡ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς ἣν συμμετέχουν μόνον οἱ ἀδελφοί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

α) Ἡ ἐκλογή Ἡγουμένου γίνεται ὑπό τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν, ἐντός δέκα (10) ἡμερῶν ἀπό τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπου κενώσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου καί πραγματοποιεῖται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἀπαρτία διὰ τήν ἐκλογήν ὑπάρχει, ἐάν παρίσταται τό ἡμισυ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν σὺν ἓνας.

Τῆς Ἀδελφότητος προεδρεύει ὁ πρῶτος τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων καί συμπληροῦται τριμελής ἐκλογική Ἐφορευτική Ἐπιτροπή ὑπό τῶν ἐχόντων τὰ πρεσβεῖα Ἱερωσύνης δύο πατέρων.

Ἡ πρόσκλησις διὰ τήν ἐκλογήν κοινοποιεῖται πρὸ ἑβδομάδος αὐτῆς ἐγγράφως καί παραλαμβάνεται μὲ ἐγγραφοὺς ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

β) Δικαίωμα ὑποψηφιότητος διὰ τήν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου ἔχουν οἱ εἰς τό Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κανονικῶς ἐγγεγραμμένοι Ἱερομόναχοι, οἱ ὑπηρετοῦντες ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν Ἱερᾶν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης.

γ) Ἡ ἐκλογή ἄρχεται διὰ προσευχῆς καί ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὀνομάτων τῶν παρόντων.

δ) Πρῶτος ψηφίζει ὁ νεώτερος κατὰ τήν τάξιν.

ε) Τά πρὸς ἐκλογήν τοῦ Ἡγουμένου ψηφοδέλτια καί οἱ φάκελοι φέρουν μόνον τήν μεγάλην σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τήν μονογραφίαν τοῦ Προέδρου. Τά ψηφοδέλτια φέρουν δακτυλογραφημένα τὰ ὀνοματεπώνυμα πάντων τῶν ἐχόντων τό δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι.

Ἐκαστος τῶν Ἀδελφῶν εἰσέρχεται εἰς τό Διακονικόν τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἀφοῦ παραλάβει ὑπό τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ψηφοδέλτιον καί φάκελον. Ἐκεῖ θέτει μόνον ἓνα σταυρόν (+) πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ κατ' αὐτόν ἀξιωτέρου νά ἐκλεγεί ἡγούμενος, θέτει τοῦτο ἐντός του φακέλου καί τό ρίπτει ἐντός τῆς ἐσφραγισμέ-

νης ψηφοδόκου, εὐρισκομένης εἰς τό κέντρον τοῦ Καθολικοῦ, ἐνώπιον τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς καί ἀπάσης τῆς ἀδελφότητος, ἀφοῦ προηγουμένως ἀσπασθῆ τό ἐπί ειδικοῦ προσκυνταρίου εὐρισκόμενον ἱερόν Εὐαγγέλιον. Εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς ἐνστάσεων μετὰ τό πέρας τῆς ψηφοφορίας, αὐταὶ ἐπιλύονται ἀμέσως, παρουσίᾳ τῶν ψηφισάντων.

στ) Χρέη Γραμματέως κατὰ τήν ἐκλογήν ἐκτελεῖ ὁ ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὀριζόμενος.

ζ) Ἡ διαλογή πραγματοποιεῖται ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς, παρουσίᾳ τῶν ψηφισάντων Ἀδελφῶν. Ἡγούμενος ἐκλέγεται ὁ συγκεντρώσας τήν πλειοψηφίαν τῶν παρόντων.

η) Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας προτιμᾶται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα Ἱερωσύνης.

θ) Διὰ τήν ἐκλογήν συντάσσεται Πρακτικόν, εἰς τό ὁποῖον ἀναφέρεται τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς καί τό ὁποῖον ὑπογράφεται ὑφ' ἀπάντων τῶν συμμετασχόντων εἰς τήν ἐκλογήν.

ι) Τό πρωτόκολλον ἐκλογῆς ὑποβάλλεται τό ἀργότερον ἐντός πέντε (5) ἡμερῶν εἰς τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σερρών καί Νιγρίτης πρὸς ἐπικύρωσιν.

ια) Ὁ οὕτως ἐκλεγείς Ἡγούμενος τυγχάνει ἰσόβιος, ἀναλαμβάνει ἀμέσως τὰ καθήκοντά του, καί ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ, τῆς τιμῆς καί τῆς ἀπολύτου ὑπακοῆς τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ) Ὁ ἐκ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐκλεγείς ἢ ὁ ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών διορισθεὶς Ἡγούμενος, πρὸ τῆς ἐπίσημου ἐνθρονίσεώς του, ὀφείλει νά καρῆ εἰς Μεγαλόσχημον. Ἡ ἐνθρονίσις τοῦ Ἡγουμένου γίνεται δι' ἐιδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΕΚΛΟΓΗ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΩΝ

Ἄρθρον 9

α) Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελές καί ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Ἡγουμένου καί δύο μελῶν τῆς ἀδελφότητος. Οἱ Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπό τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τό Μοναχολόγιον Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Μοναχῶν, Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ὑπηρετούντων ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν Ἱερᾶν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης. Ὁ τρόπος ἐκλογῆς τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων πραγματοποιεῖται ὁμοίως μὲ τόν τρόπον ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμένου, ἐνῶ προηγεῖται ἀπαραιτήτως προσευχή.

Ἡ θτεία τῶν ἐκλεγισομένων εἶναι τριετής καί δύναται νά ἐπανεκλεγοῦν.

β) Δικαίωμα ὑποψηφιότητος ἔχουν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τό Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερομόναχοι, Ἱεροδιάκονοι καί Μοναχοί, οἱ ὑπηρετοῦντες ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν Ἱερᾶν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης.

γ) Ἡ ἐκλογή τῶν Μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου γίνεται εἰς μίαν καί μόνην ψηφοφορίαν, κατά τήν ὁποίαν ἐκλέγονται οἱ λαβόντες τās περισσοτέρας ψήφους.

Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας κατά τήν ἐκλογήν προτιμᾶται μεταξύ τῶν Ἱερομονάχων ὁ ἔχων τὰ πρεσβεία χειροτονίας εἰς Ἱερέα, μεταξύ Ἱεροδιακόνων ὁ κατά βαθμόν ἀνώτερος, μεταξύ δέ Μοναχῶν ὁ ἔχων τὰ πρεσβεία κουρᾶς.

δ) Ἀδελφός ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατά τήν ἐκλογήν τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων ψήφους καί κατετάγη τρίτος κατά σειράν (ἐπιλαχῶν), καθίσταται ἀναπηρωματικός Ἡγουμενοσύμβουλος. Οὗτος ἀναλαμβάνει καθήκοντα εἰς περίπτωσιν κενώσεως, καθ' οἰονδήποτε τρόπον, θέσεως Ἡγουμενοσυμβούλου κατά τήν διάρκειαν τῆς τριετοῦς θτείας αὐτοῦ.

ε) Ἐκλογαί διά τήν ἀνάδειξιν Ἡγουμενοσυμβούλων διεξάγονται τό δευτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου, ἀλλήλα οἱ ἐκλεγησόμενοι ἀναλαμβάνουν καθήκοντα τήν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΩΝ

ἄρθρον 10

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συνεδριάζει τακτικῶς ἅπαξ τοῦ δεκαπενθημέρου, ἐκτάκτως δέ εἰς οἰανδήποτε ἡμέραν, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη καί κληθῆ ὑπό τοῦ Ἡγουμενοῦ ἢ καί μετά ἀπό πρότασιν τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων.

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον, προεδρευόμενον ὑπό τοῦ Ἡγουμενοῦ, ἀσκεῖ τήν Διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς πάντας τοὺς τομεῖς. Διοικεῖ καί διαχειρίζεται τήν ἐν γένει περιουσίαν αὐτῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγοράς καί πωλήσεις καί γενικῶς ἀποφασίζει περὶ πάσης ὑποθέσεως καί παντός πράγματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τηρουμένων τῶν ὑπό τῶν σχετικῶν Κανονισμῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Νόμων ὀριζομένων.

ἄρθρον 11

Εἰδικώτερον τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει, προτάσει τοῦ Ἡγουμενοῦ:

- α) Περί προσλήψεως δοκίμων,
- β) Περί τῆς κουρᾶς τῶν μοναχῶν εἰς ρασοφόρους, μικροσχήμεους ἢ μεγαλοσχήμεους.
- γ) Περί προτάσεως εἰς τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σερρών καί Νιγρίτης διά τήν χειροτονίαν τῶν Ἀδελφῶν καί ἀπονομῆς ὀφικίων,
- δ) Περί πάσης δαπάνης,
- ε) Περί προσλήψεως ἐργατικοῦ προσωπικοῦ πάσης ἐιδικότητος διά τās ἀναγκας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί
- στ) Περί τοῦ Προϋπολογισμοῦ καί Ἀπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συντάσσον αὐτοῦς.

ἄρθρον 12

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον συντάσσει ἐμπροθέσμως τόν Προϋπολογισμόν τῆς Μονῆς, τόν ὁποῖον ὑποβάλλει εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης πρὸς ἔγκρισιν.

Ἐπίσης συντάσσει τόν Ἀπολογισμόν, τόν ὁποῖον ὑποβάλλει εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Σερρών καί Νιγρίτης πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμότητος.

ἄρθρον 13

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ἐξουσιοδοτεῖ τόν Ἡγούμενον:

- α) Διά τήν διακίνησιν τῶν κονδυλίων τοῦ Προϋπολογισμοῦ καί
- β) Διά τήν παράστασιν καί ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Πολιτικῆς, Δικαστικῆς καί ἄλλης Ἀρχῆς.

ἄρθρον 14

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον τηρεῖ τὰ ἑξῆς Βιβλία:

1. Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
2. Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου
3. Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων
4. Μοναχολόγιον
5. Δοκιμολόγιον
6. Βιβλίον Ταμείου μετά τῶν σχετικῶν γραμματίων εἰσπράξεων καί πληρωμῶν
7. Βιβλίον κινητῆς περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
8. Κτηματολόγιον Ἀκινήτου Περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
9. Πάν ἕτερον Βιβλίον προβλεπόμενον ὑπό τῶν ἰσχυουσῶν διά τὰ Ν.Π.Δ.Δ. διατάξεων
10. Κώδικα Πράξεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου
11. Βιβλίον καταγραφῆς ἱερῶν λειψάνων, ἱερῶν κειμηλίων, ἱερῶν σκευῶν, περιπέστων εἰκόνων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί χειρογράφων κωδίκων
12. Βιβλίον-Κτηματολόγιον τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ἄρθρον 15

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία φυλάσσονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μερίμνη καί εὐθύνη τοῦ Γραμματέως αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΠΕΡΙ ΔΟΚΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

ἄρθρον 16

α) Δόκιμος Μοναχός εἶναι πᾶς ὁ ἐπί σκοπῶ ἐγκαταβιώσεως προσερχόμενος εἰς τήν Ἱεράν Μονήν καί τελῶν

υπό δοκιμασίαν πρὸς κατάδειξιν τῆς βαθείας αὐτοῦ ἐπιθυμίας πρὸς κατάταξιν του εἰς τὴν Μοναστικὴν Πολιτείαν. Διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτὸς ὡς Δόκιμος, πρέπει νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἐνήλικος, ἔχων συμπειληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Δέον ὅπως ἔχῃ ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικὰς ὑποχρεώσεις του ἢ νομίμως νὰ ἔχῃ ἀπαλλαγῆ αὐτῶν. Διὰ νὰ συγκαταριθμηθῇ τις εἰς τὴν ἀδελφότητα ὡς δόκιμος αὐτῆς, ὑποβάλλῃ αἴτησιν πρὸς τὸν Καθηγούμενον, ὅστις εἰσηγείται τὴν ἔγκρισιν ἢ τὴν ἀπόρριψιν εἰς τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον.

β) Ὁ χρόνος δοκιμασίας κυμαίνεται ἀπὸ ἓνα ὡς τρία ἔτη, δύναται ὅμως οὗτος νὰ συντμηθῇ ἢ καὶ νὰ παραταθῇ μὲ ἡτιολογημένην εἰσηγήσιν ἐνώπιον τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

γ) Ἡ πρόσληψις, ἐπίβληψις καὶ ἀποπομπὴ τῶν Δοκίμων, ἀνήκουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἱγουμενοῦ μετὰ πρότασιν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

δ) Οἱ δόκιμοι Μοναχοί, μὴ ὄντες τέλειοι Μοναχοί, δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀδελφότητα, οὔτε παρίστανται εἰς τὰς Συνελεύσεις αὐτῆς.

ε) Οἱ Δόκιμοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας των προσφέρουν διάφορα διακονήματα εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἱγουμενοῦ.

στ) Οἱ Δόκιμοι μελετοῦν καθημερινῶς τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὸ Ψαλτήριον, τὴν Παλαιάν Διαθήκην, τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοὺς νηπτικούς.

ζ) Οἱ Δόκιμοι συμμετέχουν εἰς τὴν ἰατρειτικὴν ζωὴν, μοναχικὴν ἀγωγὴν καὶ ἄσκησιν καὶ ἐκτελοῦν τὸν μοναχικὸν των κανόνα, τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοῦ.

η) Οἱ Δόκιμοι δέον νὰ ἔχουν τελείαν ὑπακοήν, λεπτότητα ἐν τοῖς λόγοις καὶ τοῖς τρόποις, σεβασμὸν ἐπίδηλον καὶ πηγαῖον, σιωπὴν ἀγιοπρεπῆ, ἥθος ἐκκλησιαστικόν καὶ πρωτίστως ζέουσιν καὶ ὑγιᾶ ὀρθόδοξον πίστιν. Διδάσκονται νὰ ζοῦν κοινοβιακῶς, ἀληθῆλους ἀνεχόμενοι ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ.

θ) Κατὰ τὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας ἐξετάζεται ἡ προσπάθεια τους δι' ἐγκατάλειψιν τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ γνώμης.

Ἄρθρον 17

Ὅταν τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἱγουμενοῦ κρίνῃ, ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς κουρᾶς, ἀναφέρει τοῦτο ἐγγράφως εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σερρών καὶ Νιγρίτης, διὰ νὰ παράσῃ οὗτος τὴν εὐλογίαν του. Ἡ κουρὰ τελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου ἢ ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοῦ, ἐάν οὕτως κρίνῃ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης.

Ἄρθρον 18

Ἀπερχόμενος Ἀδελφός ἐκ τῆς Μονῆς, δύναται νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαντα τὰ προσωπικά του εἶδη, τὰ ὁποῖα εἰσήγαγε κατὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Ἡ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ

Ἄρθρον 19

Τὸ ἱερόν Κοινόβιον τῆς Ἀγίας ἐνδόξου ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ἐπόμενον τῇ μακραιώνω ὀρθοδόξῳ μοναστικῇ παραδόσει, καθομολογεῖ ἀταλάντευτον πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὸ ἱερόν Σύμβολον αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ὁποίων ζῆ καὶ ἀγωνίζεται, ἐπ' οὐδενὶ ἀντιπίπτον αὐτοῖς. Ἡ εὐλογία τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ὑπακοή, εἶναι ἡ διακρατούσα τὸ ἱερόν Κοινόβιον δύναμις, ἡ διασφαλίζουσα τὴν ἐνότητα καὶ τὴν κατὰ Χριστόν προκοπὴν συμπάσης τῆς ἀδελφότητος.

α) Οἱ μοναχοὶ μελετοῦν, γνωρίζουν, βιοῦν καὶ ἀγαποῦν τὰ περὶ τὴν ἁγίαν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὰ δόγματα. Ὡσαύτως ἐντρυφοῦν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ὁσίων νηπτικῶν καθηγητῶν τῆς ἀγγελιομῆτου μοναχικῆς βιοτῆς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἱγουμενοῦ καὶ τῶν ἐμπειροτέρων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἥθους τοῦ μοναχισμοῦ.

β) Ὄφειλουν νὰ ἔχουν μοναχικόν καὶ ἐκκλησιαστικόν φρόνημα ὑγιές, ἐγκαταλείποντες τὸ ἴδιον θέλημα καὶ πᾶσαν ἄλλην κοσμικὴν καὶ ὀθνεῖαν συνθήειαν, καὶ θυσιάζουσαν ἐν παντί καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ὑγιᾶ μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

γ) Ἡ ζωὴ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ εἶναι κοινοβιακὴ, τῶν πάντων καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ Καθηγουμενοῦ καὶ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, συμφώνως τῇ ἱερᾷ μοναστικῇ παραδόσει τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

δ) Δι' ὅλους τοὺς ἀδελφούς ἀνεξαιρέτως, εἶναι κοινὸς ὁ Θεός, κοινόν τὸ ἐγχείρημα τῆς σωτηρίας, κοινὸς ὁ ἄγων.

ε) Ἰδιαίτερα δὲ στοργὴ καὶ φροντίς ἐποφείλεται εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἡλικίας καὶ τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ἀδελφούς.

στ) Τεκμήριον γνησιότητος τοῦ ὀρθοδόξου ἥθους τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἡ πρὸς ἀληθῆλους ἀγάπη κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς.

ζ) Οὐδεὶς ἐπιτιμᾷ ἀδελφόν, ἢ παρατηρεῖ, ἢ διορθώνει, ἐκτὸς του Καθηγουμενοῦ. Τὴν λεπτότητα, τὴν διάκρισιν, τὴν εὐγένειαν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην, πάντες ὀφείλομεν πρὸς πάντας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου.

η) Πᾶσα φιλονικία δέον ὅπως ἀποφεύγεται εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀδελφῶν.

θ) Τὸ ἀπερίεργον εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ διακονίας τῶν ἀλλῶν καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ οἰκείου ἔργου ἀποτελοῦν πρωταρχικὰ στοιχεῖα τῆς πνευματικότητος τῶν μοναχῶν.

ι) Πρωταρχικὰ διακονήματα, ἀνατιθέμενα ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενοῦ καὶ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, εἶναι τὰ:

α) του Ἐκκλησιάρχου, β) του Σκευοφύλακος, γ) του Οἰκονόμου (γενικοῦ διαχειριστοῦ), δ) του Βηματοῦ (ἡψανοφύλακος), ε) του Πνευματικοῦ, στ) του Τυπικάρου, ζ) του Ἐκκλησιαστικοῦ, η) του Ὁδηγοῦ, θ) του Μαγείρου, ι) του Τραπεζάρη.

ια) Εἰς τό ἔργον ἐνός διακοντοῦ οὐδεμία παρέμβασις ἢ παρατήρησις εἶναι δυνατόν νά γίνη, εἰ μή μόνον ὑπό τοῦ Ἡγουμένου.

ιβ) Αἱ διατεταγμένοι ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς μοναχικῆς παραδόσεως ἱεράι ἀκολουθίαι τελιοῦνται κατὰ τήν παραδεδομένην τάξιν, τὰς ποιμαντικὰς ἀνάγκας καί τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας.

ιγ) Σκοπός τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου ἀποτελεῖ ἡ συνεχῆς καλλιέργεια καί ἐπαύξησις τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄ ΠΕΡΙ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ

ἄρθρον 20

Οἱ ἀδελφοί ἔχουν ἕκαστος τά ἑαυτοῦ πρεσβεῖα. Οἱ παλαιότεροι καί μεγαλυτέροι τῶν μοναχῶν εἶναι πάντοτε σεβαστοί. Ἐμπνέουν καί διδάσκουν τήν ἀδελφότητα διὰ τοῦ παραδείγματός των καί τό φρόνημα τῆς διακονίας καί ταπεινώσεως. Ἡ σειρά τῶν Μοναχῶν καθορίζεται ἱεραρχικῶς ὡς ἀκολουθῶν:

1) Ὁ Ἡγούμενος καί τά Μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου προνοῦνται πάντων.

2) Μεταξύ τῶν κληρικῶν προνοεῖται ὁ κατὰ βαθμόν τῆς ἱερωσύνης ἢ ὀφφικίου ἀνώτερος. Ἐπί ἴσων προνοεῖται ὁ ἔχων τά πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας.

3) Μεταξύ τῶν μοναχῶν προνοεῖται ὁ ἔχων τά πρεσβεῖα κουρᾶς.

4) Εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας ἅπαντες οἱ μοναχοί φέρουν τό ράσον καί τό κουκούλιον. Εἰς τὰ συλλειτουργία ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σταυρόν ἐπιστήθιον φέρει μόνον ὁ Ἡγούμενος, τό ὄνομα τοῦ ὁποίου κατὰ τήν τάξιν μνημονεύεται εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας. Μετά δέ τήν ἐπίσημον ἐνθρόνισίν του ὑπό τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου, ὁ Ἡγούμενος δύναται κατὰ τὰς ἱεράς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τῆς Θείας Λειτουργίας, κυρίως τῶν μεγάλων ἑορτῶν, νά φέρῃ Ἡγουμενικήν ράβδον ἄνευ σταυροῦ καί Ἡγουμενικόν μανδύαν εἰς τὰς μεγάλας χοροστασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΤΑΒΙΟΥΝΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

ἄρθρον 21

α) Οἱ ἐγκαταβιοῦντες Ἀδελφοί ὑποχρεοῦνται, ὅπως καθ' ἑκάστην συμμετέχουν εἰς τόν ἄρθρον, τόν Ἑσπερινόν καί τό Ἀπόδειπνον, ἐφ' ὅσον κατὰ τήν ὥραν τῶν ὡς ἄνω ἀκολουθιῶν δέν ἔχουν ἀνειλημμένας ἐκκλησιαστικές

ὑποχρεώσεις καί διακονήματα ἐκτός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ δέν κωλύονται λόγῳ ἀσθενείας ἢ δέν καλύπτονται ὑπό ἀδείας τοῦ Ἡγουμένου.

Ὁ Ἡγούμενος ὑποχρεοῦται, ὅπως παρακολουθῇ τήν συμμετοχήν τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας.

β) Ἀδελφός προκειμένου νά ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὑποχρεοῦται ὅπως ζητῇ τήν εὐλογίαν καί ἀδειαν τοῦ Ἡγουμένου.

γ) Τῇ συγκαταθέσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μέλη τῆς ἀδελφότητος δύνανται, ἐφ' ὅσον ζητηθῇ ὑπό τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου των, νά διακονοῦν εἰς τὰς ποιμαντικὰς καί λειτουργικὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν εἰς οἰανδήποτε ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν ἀνατεθησομένην αὐτοῖς ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐκλιπόντων τῶν λόγων παραμονῆς των εἰς τόν κόσμον, ἐπιστρέφουν ἀμέσως εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς μετανοίας τῶν, ἄνευ καθυστέρησεως. Ἐκαστος τῶν Ἱερομονάχων συνδέεται πρωτίτως, κατὰ τὰς κανονικὰς καί νομικὰς προβλήσεις, μέ τήν Ἱεράν Μονήν του, καί κατ' ἐξαιρέσιν καί διὰ συγκεκριμένους πάντοτε λόγους μετά τῆς ἐνορίας, εἰς τήν ὁποίαν καί διακονεῖ προσωρινῶς καί δι' ὅσον χρόνον κρίνει ὁ Ἐπίσκοπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

ἄρθρον 22

α) Οἱ γονεῖς καί οἱ ἀδελφοί τῶν μοναχῶν θεωροῦνται γονεῖς καί ἀδελφοί ἀπάσης τῆς ἀδελφότητος καί ἀπολαμβάνουσι τῆς τιμῆς, τῆς ἀγάπης καί τῆς πνευματικῆς ἐνισχύσεως αὐτῆς.

β) Ἡ ὑποδοχή γενικῶς τῶν ξένων γίνεται μεθ' ἀπλότητος καί ἀγάπης.

γ) Τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναχῶν ἡ φιλοξενία γίνεται μετ' ἐπιμελείας καί σεμνότητος. Οὐδεὶς ἡλαίικός ἐπιτρέπεται νά διαμένῃ ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ) Ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἐπισκεπτῶν γίνεται ἐν τῷ καθορισμένῳ τόπῳ ὑπό τῶν πνευματικῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

ἄρθρον 23

Ἡ Ἱερά Μονή δύναται νά ἀσκῇ τήν ἀγίαν ἀρετὴν τῆς φιλανθρωπίας, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων αὐτῆς.

Συγκεκριμένα δύναται νά:

α) Χρηματοδοτῇ ἰδίας ἐκδόσεις ἠθικοθρησκευτικοῦ καί ἱστορικοῦ περιεχομένου.

β) Συνδράμῃ οικονομικῶς εἰς τήν παροχήν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης σπουδαστικῶν ὑποτροφιῶν εἰς οικονομικῶς ἀδυνάτους καί ἐπιμελεῖς σπουδαστάς.

γ) Στηρίζη τό έν γένει φιλιανθρωπικών καί πνευματικών ἔργων τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων αὐτῆς.

ἄρθρον 24

Τάς προσόδους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀποτελοῦν:

α) Ἡ ἀπό τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀκίνητος κτηματική περιουσία αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς Κώδικας αὐτῆς.

β) Τά ἀγορασθέντα ἢ δωρηθέντα ἢ κτισθέντα ἀστικά ὡς καί ἀγροτικά ἀκίνητα.

γ) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῆς παραγωγῆς ἢ πωλήσεως κηροῦ.

δ) Ἐκ διαφόρων δωρεῶν ἢ κληρονομιῶν ἢ προσφορῶν.

ε) Ἐκ τῶν διαφόρων ἐκδόσεων.

στ) Ἐκ τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς κτηματικῆς περιουσίας.

ζ) Ἐκ τῆς λειτουργήσεως ἐν αὐτῇ ἐκθέσεως εἰδῶν εὐλαβείας καί ἔργων τῶν πατέρων τῆς.

η) Πᾶσα ἄλλη πρόσσδος ἐκ νομίμου πηγῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

ΠΕΡΙ ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ἄρθρον 25

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει στρογγυλὴν σφραγίδα, ἔχουσαν εἰς τό κέντρον ἐχαραγμένην τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς καί γύρωθεν αὐτῆς εἰς δύο κύκλους τίς ἐπιγραφές ὡς ἀκολούθως: εἰς τὸν ἐξωτερικόν κύκλον τὴν ἐπιγραφὴν «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ», εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικόν τὴν ἐπιγραφὴν «ΙΕΡΑ ΑΝΔΡΩΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΣΕΡΡΩΝ», φυλασσομένην ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄
ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ἄρθρον 26

Ὁ παρῶν Ἐσωτερικός Κανονισμός συνετάγη συμφώνως πρὸς τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τό ὁποῖον ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενέοντος Ἀρχιμανδριτοῦ Γαβριὴλ Παλιούρα καί τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων: Ἀρχιμανδρίτου Ἀνδρέου Γκουζούνη καί Ἀρχιμανδρίτου Νικήτα Στόλιου.

ἄρθρον 27

Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κανονικοῦ Διακαιίου, τῆς Νομοθεσίας καί τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ρυθμίζεται δι' Ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης.

Τροποποιήσεις τοῦ παρόντος γίνεται κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, διὰ πλειοψηφίας τῶν Μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καί ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ παρῶν Ἐσωτερικός Κανονισμός ἰσχύει μετὰ τὴν δημοσίευσίν του εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ὁ Ἡγουμενεύων

Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Παλιούρας

Τά μέλη

1. Ἀρχιμ. Ἀνδρέας Γκουζούνης

2. Ἀρχιμ. Νικήτας Στόλιος

**Ἐσωτερικός Κανονισμός
τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου
«Παναγία Βύσσιανη» Σερρών
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός
τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου
«Παναγία Βύσσιανη» Σερρῶν

Εἰς τό ὄνομα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος καί διά πρεσβειῶν τῆς προστάτιδος τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Παναγίας Βύσσιανης», Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας

ἔχοντας ὑπόψη τήν τάξη καί τήν παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τόν μοναχικόν βίον, τοὺς ἱεροὺς κανόνες, τό ἄρθρο 39 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τόν ὑπ' ἀριθμ. 39/12-30 Ἰουνίου 1972 Κανονισμόν «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί Ἑσυχαστηρίων», προβαίνουμε στή σύνταξη τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ πού ἀφορᾶ στήν ὀργάνωση, στή διοίκηση, στόν πνευματικό βίο καί στήν ἐν γένει λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Παναγίας Βύσσιανης» Σερρῶν, τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης.

Ἄρθρον 1

Ἡ Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή «Παναγίας Βύσσιανης», ὑπάγεται στήν κανονική καί πνευματική δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης κατὰ δέ τήν νομικήν της ὑπόσταση εἶναι Ν.Π.Δ.Δ. κατὰ τήν διάταξη τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/1977. Εἶναι Γυναικεία καί Κοινόβιος, σύμφωνα μέ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες πού ἀφοροῦν στόν Ὁρθόδοξο Μοναχισμό καί τή γνήσια μοναχική παράδοση. Ἡ Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή «Παναγίας Βύσσιανης» ἰδρύθηκε στίς 8 Μαΐου τοῦ 1971, μέ τό ὑπ' ἀριθ. 351 Βασιλικό Διάταγμα (Φ.Ε.Κ. 20ης Μαΐου 1971, τεύχος 98).

Ἡ Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Παναγίας Βύσσιανης» ὑφίσταται καί θεωρεῖται λειτουργοῦσα ἀκόμη καί ἐάν ἀπομείνει σ' αὐτή μία μόνο ἀδελφή, στό πρόσωπο τῆς ὁποίας συγκεντρώνονται ὅλες οἱ ἐξουσίες καί τά καθήκοντα πού ἀπορρέουν ἀπό

τῆς διατάξεως τοῦ παρόντος κανονισμοῦ. Ἐάν καί αὐτή ἐκλείψει ἡ Ἱερά Μονή θεωρεῖται τελοῦσα ἐν διακοπῇ καί περιέρχεται στό Νομικό Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης μέχρι τῆς ἐπανιδρύσεως αὐτῆς ἐκ νέου.

Ἄρθρον 2

Σκοπός συστάσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἡ ὑπό τῶν μοναχῶν αὐτῆς ἐπιδίωξη τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως μέσα ἀπό τήν τέλεια μοναχική πολιτεία, κατὰ τό ὑπόδειγμα, τή διδασκαλία καί τό θεῖο βίο τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ σκοπός αὐτός ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἀκατάπαυστην ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δοξολογία τοῦ Παναγίου Ὁνόματος τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, τῆς λατρευτικῆς ζωῆς, τῆς ἡσυχαστικῆς ἐγρήγορης, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ὑπακοῆς, τῆς νηστείας καί τῆς καλλιέργειας τῶν Χριστομιμῆτων ἀρετῶν, μακράν ἀπό κάθε κοσμικό πνεῦμα καί φρόνημα ἀλλότριον τῆς μακραίωνης ἡσυχαστικῆς καί ἀσκητικῆς ἀγιοπνευματικῆς Παραδόσεως.

Ἄρθρον 3

Ὁ Ἐπίσκοπος ὡς ὁ πνευματικός πατήρ, διδάσκαλος καί προστάτης τοῦ κλήρου, τῶν μοναχῶν καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας του, συνιστᾷ τό ὁρατό σημεῖο τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μέ τοὺς ἱεροὺς κανόνες καί τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἔχει τίς ἀκόλουθες δικαιοδοσίες:

α) Ἡ Ἱερά Μονή τελεῖ ὑπό τήν πατρική, προστατευτική καί διακριτική ἐπίβλεψη τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, εἰς τόν ὁποῖον σύμφωνα ἡ Ἀδελφότητα ὀφείλει εἰλικρινῶς ὡς πρὸς τήν «ἔμψυχον εἰκόνα» τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά ἀποδίδει τήν πρέπουσαν ἀγάπην τιμῆν, ὑπακοήν καί τόν προσήκοντα σεβασμόν.

β) Μνημονεύεται σέ ὅλες τίς Ἱερές Ἀκοιτουθίες καί ἁγιαστικές πράξεις, πού τελοῦνται στήν Ἱερά Μονή σύμφωνα μέ τήν κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Ἐπικυροῖ, χειροθετεῖ καί ἐγκαθιδρύει μέ εἰδική τελετή τήν ἐκλογεῖσα ἀπό τήν Ἀδελφότητα Ἠγουμένην κατὰ τά εἰδικότερον ἀναφερόμενα εἰς τό ἄρθρον 6. Ἐπικυροῖ,

ώσαύτως, τήν ἐκλογή τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου κατά τὰ εἰδικότερον ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 8.

δ) Ἐγκρίνει καί τελεῖ τήν χειροθεσία καί τήν κουρά τῶν ἀδελφῶν, κατά τήν τάξη τοῦ Εὐχολογίου, μετὰ ἀπό ἀπόφαση τῆς Ἡγουμένης.

ε) Χορηγεῖ ἔγγραφη ἄδεια στήν Ἡγουμένη καί στίς μοναχές κατά τοὺς ὅρους καί τίς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56 παρ. 1 καί 3 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ν. 590/1977).

στ) Ἐλέγχει τή νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐγκρίνει τόν προϋπολογισμόν καί ἀπολογισμόν αὐτῆς.

ζ) Μεριμνᾷ γιά τίς ἰατρεικῆς ἀνάγκες τῆς ἀδελφότητος καί προτάσει αὐτῆς εὐλογεῖ καί διορίζει τόν Πνευματικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἀποστέλλει τόν κατάλληλον ἐφημέριον διά τήν ἐπιτέλεση τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν.

η) Φροντίζει γιά τήν διαφύλαξη τῆς ἱερότητας τῶν χώρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀπό θορύβους καί ἐκδηλώσεις ἀντίθετες πρὸς τήν ἡσυχαστικὴν ἀρχὴν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς.

θ) Ἐγκρίνει τίς ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ι) Ἐνημερώνεται προφορικῶς ἢ γραπτῶς ἀπὸ τὴν Ἡγουμένην ὅσες φορές παρίσταται ἀνάγκη περὶ τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ συμβαινόντων, καί περὶ τῆς πορείας τῶν μεγάλων ἔργων τῆς Μονῆς.

ια) Μὲ πρόταση τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον εἰς παρεκτρεπομένας μοναχάς, συμφῶνως πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί τοὺς Νόμους.

ἄρθρον 4

Ἔργα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ Ἡγουμένη.

β) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο ἢ Γεροντία.

γ) Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 5

Ἡ Ἡγουμένη

α) Ἡ Ἡγουμένη εἶναι ἡ πνευματικὴ Μητέρα τῆς ἀδελφότητος καί ἀσκεῖ κάθε πνευματικὴ ἐξουσία σέ ὅλες τίς ἀδελφές. Μὲ ἀγάπη καί ταπεινοφροσύνη, μὲ διάκριση καί μακροθυμία, μὲ πραότητα καί εὐσπλαχνία, μεριμνᾷ ἄγρυπνα γιά τὴν πνευματικὴ προκοπὴ τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ Ἡγουμένη ἐποπτεύει τὴν πολιτεία τῆς κάθε μίας ἀδελφῆς, δέχεται μὲ ταπείνωση τὴν ἐξαγόρευση τῶν λογισμῶν τῶν ἀδελφῶν καί παραινεῖ, ἐνθαρρύνει, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, ἐπιπλήττει, δίνει παιδαγωγικῶς ἐπίτιμα γιά τὴν ἀποκοπὴ τῶν παθῶν καί γενικά, ὡς πνευματικὴ μητέρα, μετέρχεται κάθε μέσο πού βοηθᾷ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸ μὀρφωση καί προκοπὴ τῶν ἀδελφῶν.

β) Παρακολουθεῖ τὴν τήρηση τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κατὰ καιροῦ προγράμματος Ἱερῶν Ἀκο-

λουθιῶν. Ἡ Ἡγουμένη καθορίζει τίς ἡμερομηνίες κατὰ τίς ὁποῖες θὰ τελοῦνται στὸ Μοναστήρι Παννυχίδες.

γ) Παρακολουθεῖ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν πού γίνονται στήν Ἱερά Μονή καί μὲ δικαιοσύνη κατανέμει τὰ διακονήματα σέ κάθε ἀδελφῆ.

δ) Προϊσταται τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος. Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖο, τὴ Γραμματεία καί τὴ Διαχείριση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί γενικῶς οὐδὲν λαμβάνει χώραν χωρὶς τὴν γνώση καί εὐχή αὐτῆς.

ε) Προτείνει στὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο τὴν πρόσληψη δοκίμων μοναχῶν, τὴν προαγωγή αὐτῶν σέ ρασοφόρους καί τὴν κουρά τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

στ) Συγκαλεῖ, ὅποτε κρίνει ἀναγκαῖο, τὴν Ἀδελφότητα σέ σύναξη πνευματικὴ, ἐνῶ καθορίζει τόν κανόνα ἐκάστης ἀδελφῆς καθὼς καί τὰ πρὸς ἀνάγνωσις Ἱερά Βιβλία.

ζ) Φροντίζει γιά τὴ διατροφή, τὴν ἐνδυμασία, τὴ νοσηλεία καί, τέλος πάντων, γιά ὅλους τοὺς ὅρους διαβίωσης τῆς ἀδελφότητος.

η) Παρέχει στίς ἀδελφές ἄδεια ἐξόδου ὅταν συντρέχει λόγος μείζονος σημασίας, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατὰ τοὺς ὅρους καί τίς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56 παρ. 1 καί 3 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ν. 590/1977).

θ) Ὑπογράφει κάθε ἔγγραφο πού ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴ θέτουσα κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν αὐτῆς τὴν φράσιν «καὶ αἰ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί», καθὼς καί τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καί πληρωμῶν. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ. Μονὴ ἐνώπιον κάθε Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καί Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, παντός Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καί ἰδιωτικοῦ Δικαίου καί ἐνώπιον παντός τρίτου.

ι) Ἡ Ἡγουμένη, μὲ τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, μπορεῖ νὰ ἀναθέσει γιά εἰδικὴ ὑπόθεση ἢ κατηγορία ὑποθέσεων τὴν ἐκπροσώπηση τῆς Ἱ. Μονῆς σέ μέλος τῆς Ἀδελφότητος ἢ νὰ προσλάβει εἰδικὸ σύμβουλο ἀφοῦ ἐνημερώσει τόν οἰκεῖο Μητροπολίτη, ὅταν πρόκειται γιά σοβαρὴ ὑπόθεση.

ια) Ἡ Ἡγουμένη δέχεται εὐλαβεῖς Κληρικούς ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν, πού ἔχουν κανονικὴ ἱερωσύνη νὰ ἐπισκέπτονται τὴν Ἱ. Μονὴ καί νὰ ἱεουργοῦν ἐφ' ὅσον ἔχουν τὴν ἄδεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη.

ιβ) Ἡ Ἡγουμένη ἀποφασίζει τὴν παραμονὴν στὸν χώρο τῆς Μονῆς, ἕως καί τοῦ διαστήματος τῶν δέκα ἡμερῶν Μοναχῆς ἢ ἀκόμη καί ἡλικίης ἢ ὅποια ὀφείλει νὰ παρέχει, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τῆς στὸν χώρο τῆς Ἱ. Μονῆς, τὸ προσδιοριζόμενον ἀπὸ τὴν Ἡγουμένην ἔργο. Γιά χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα τοῦ δεκαήμερου ἀπαιτεῖται ἡ σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τοῦ Ἐπισκόπου.

ιγ) Σέ περίπτωση ἀπουσίας τῆς Ἡγουμένης ἢ ἀσθένειας τῆς ἀναπληρώνεται ἀπὸ τὴν ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς στὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο ἀδελφῆ. Ἡ ἀναπληρώτρια τῆς Ἡγουμένης ἐνεργεῖ μόνον ἐπὶ θεμάτων τρε-

χούσης φύσεως καί προεδρεύει στό Ἱγουμενοσυμβούλιο, περιοριζόμενη αὐστηρά στό πλῆθισο τό ὁποῖο καθόρισε ἡ Ἱγουμενία.

ιδ) Ἡ Ἱγουμενία ὡς «ἱερουργούσα τῷ Θεῷ τήν τῶν πειθόμενων αὐτῆ σωτηρίαν» (Μέγ. Βασίλειος) ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ἀγάπης ὅλης τῆς Ἀδελφότητος καί καλεῖται ἀπό ὅλης τῆς ἀδελφῆς διὰ τῆς προσωνυμίας «Γερόντισσα».

Ἄρθρον 6 Ἐκλογή Ἱγουμενίας

α) Ἡ Ἱγουμενία εἶναι αἰρετή καί ἰσόβια, μέ τήν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 39 παρ.5 τοῦ Νόμου 590/1977.

β) Ἐάν γιά ἓναν ἀπό τοὺς λόγους πού περιγράφονται στό ἄρθρο 7 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ κενωθεί ἡ θέση τῆς Ἱγουμενίας, τότε ὡς τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἡ ἀδελφή, πού ἔχει τήν πρῆβεια κούρας, ἀπό τήν μέλη τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου. Ἡ κενωθεῖσα θέση τῆς Ἱγουμενίας, ὁ ὁρισμός ὑπό τῆς Ἀδελφότητος τῆς τοποτηρήτριας καί ἡ ἡμέρα ἐκλογῆς τῆς νέας Ἱγουμενίας, γραπτῶς γνωρίζεται αὐθημερόν στόν οἰκίον Ποιμενάρχην.

γ) Ἡ Ἱγουμενία μπορεῖ νά ὑποδειχθεῖ, χωρίς τοῦτο νά εἶναι δεσμευτική γιά τήν Ἀδελφότητα, προφορικά ἢ καί μέ διαθήκη ἀπό τήν προηγούμενη Ἱγουμενία, πού γνωρίζει τίς δυνατότητες τῆς κάθε μίας ἀπό τίς ἀδελφές. Γιά τό ἐνδεχόμενο ὅμως τῆς διαφωνίας ἔστω καί ἀπό μία ἀδελφή γιά τό ὑποδεικνυόμενο πρόσωπο ἐπιβάλλεται ἡ διεξαγωγή μυστικῆς ψηφοφορίας κατά τήν κατωτέρω διαδικασία. Δέν ἐπιτρέπεται σέ καμία ἀδελφή νά θέσῃ ὑποψηφίότητα γιά Ἱγουμενία ἢ νά ἐπιδιώκει τήν ἐκλογή τῆς στή θέση αὐτή.

δ) Ἡ προετοιμασία καί ἡ ὀργάνωση τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας, κατά τό τυπικό καί τεχνικό μέρος, πραγματοποιεῖται μέ εὐθύνη τῆς τοποτηρητριας καί τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου τό ὁποῖο καί συντάσσει, βάσει τοῦ μοναχολογίου, ὀνομαστικούς καταλόγους τῶν ἀδελφῶν πού ἔχουν δικαίωμα ψήφου καί τῶν ἀδελφῶν πού ἔχουν δικαίωμα ἐκλογῆς.

ε) Ἡ ἐκλογή πραγματοποιεῖται τό ἀργότερο μέσα σέ εἴκοσι ἡμέρες (20) ἀπό τήν χρεία τῆς θέσεως καί προαναγγέλλεται ἕξ (6) ἡμέρες νωρίτερα, μέ ἀνακοίνωση-τοιοκόλληση σέ σημεῖο ἐμφανές, στήν Τράπεζα τῆς Μονῆς.

στ) Τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας, γιά τήν ἀνάδειξη Ἱγουμενίας, προηγεῖται τριήμερος νηστεία καί προσευχή.

ζ) Δικαίωμα ψήφου ἔχουν ὅλες οἱ ἀδελφές μέ μοναχική κούρα, καθώς καί οἱ ρασοφόρες. Δικαίωμα ἐκλογῆς ἔχουν ὅλες οἱ μεγαλόσχημες καί ρασοφόρες ἀδελφές ὑπό τήν προϋπόθεση τῆς τριετοῦς ἐγκαταβίωσης τους στήν Ἱερά Μονή.

η) Στή θέση τῆς Ἱγουμενίας πρέπει νά ἐκλεγῆται ἀδελφή πού διακρίνεται γιά τήν εὐσεβεία τῆς, τήν προσήλωσή της στοὺς κανόνες τοῦ Μοναχισμοῦ, τήν ἀκλόνητη προσήλωσή της στήν Ὁρθοδοξία, τήν ἐμπειρία τῆς στήν

κατοχή ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, τή διοικητική ἰκανότητά της καί, κυρίως, στό χάρισμα νά καθοδηγεῖ ψυχές σέ σωτηρία.

θ) Ἡ ψηφοφορία εἶναι μυστική καί πραγματοποιεῖται στό Καθολικόν τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἡ ψηφοφορία γίνεται παρουσία ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς πού ἀποτελεῖται ἀπό τήν τοποτηρήτρια, δύο ἀδελφές πού ἐκλέγονται μέ κλήρο καί μία ἀδελφή πού ὀρίζεται ἀπό τό Ἱγουμενοσυμβούλιο καί ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως.

ι) Τήν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς καί μετά τήν τέλεση Θείας Λειτουργίας, μένουσιν στό Καθολικόν οἱ ἀδελφές πού ἔχουν δικαίωμα ἐκλογῆς καί ψήφου. Μετά τήν βεβαίωση τῆς παρουσίας τῶν 4/5 τοῦ σώματος πού ἔχουν τό δικαίωμα ἐκλογῆς καί ψήφου (ἀπαρτία) ἀρχίζει ἡ ἐκλογική διαδικασία. Ἐάν δέν ὑπάρχει ἀπαρτία, τότε ἡ ἐκλογική διαδικασία ἀναβάλλεται καί ἐπαναλαμβάνεται μετά ἀπό τρεῖς (3) ἡμέρες, ὅποτε ἡ Σύναξη θεωρεῖται ὅτι βρίσκεται σέ ἀπαρτία οἰοσδήποτε καί ἔάν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν πού εἶναι παρούσες.

Κάθε μία ἀδελφή, κατά τήν ἱεραρχική τάξη, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τῶν νεωτέρων, προσέρχεται στό τραπέζι πού εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ καί παραλαμβάνει φάκελο καί ψηφοδέλτιο πού εἶναι σφραγισμένα μέ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱ. Μονῆς. Στό ψηφοδέλτιο εἶναι δακτυλογραφημένα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν πού ἔχουν τό δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Στὴ συνέχεια, ἡ ἀδελφή πού ἀσκεῖ τό ἐκλογικὸν δικαίωμα, εἰσέρχεται στό Διακονικὸν τοῦ ναοῦ καί βάζει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ μπροστά ἀπὸ ἓνα ὄνομα μόνο, ἀπὸ ὅσα ἀναγράφονται στό ψηφοδέλτιο. Ἐάν ὑπάρχουν περισσότερα τοῦ ἐνὸς σημαδεμένα ὀνόματα, τὸ ψηφοδέλτιο εἶναι ἄκυρο. Στὴ συνέχεια ἡ ἀδελφή τοποθετεῖ τὸ ψηφοδέλτιο μέσα στόν φάκελο καί παρουσία τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, τὸ ρίχνει στὴν ἐλεγμένη καί σφραγισμένη ψηφοδόχο. Τέλος, ὑπογράφει στόν κατάλογο τῶν ἐκλογῶν.

Μετά τὸ τέλος τῆς ψηφοφορίας, ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τὴν ψηφοδόχο καί καταμετρεῖ τίς ψήφους, παρουσία τῶν ἀδελφῶν, πού παραμένουν στό Καθολικόν ἕως καί τὸ τέλος τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας καί ἀνακοίνωσης τοῦ ἀποτελέσματος. Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ συντάσσει τὸ πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς, τὸ ὁποῖο ὑπογράφεται ἀπὸ ὅλες τίς ἀδελφές πού πῆραν μέρος στὴν ἐκλογικὴ διαδικασία. Ἡ ἄρνηση ὑπογραφῆς σημειώνεται στό πρακτικὸν, τὸ ὁποῖο εἶναι ἔγκυρο μέ τίς ὑπογραφὰς τῶν ὑπολοίπων ἀδελφῶν.

Ἱγουμενία ἐκλεγῆται ἐκεῖνη ἡ ἀδελφή πού θά πάρει τίς περισσότερες ἀπὸ τίς ἔγκυρες ψήφους. Ἐάν ἐκλεγῆται ρασοφόρος, ὑποχρεωτικὰ ἀμέσως μετά τὴν ἐκλογή της καί, πάντως πρὶν τὴν ἐνθρόνισή της, θά καρεῖ σέ μεγαλόσχημη. Σέ περίπτωση ἰσοψηφίας ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως ἡ ἐκλογικὴ διαδικασία καί, ἔάν ὑπάρξει ξανά ἰσοψηφία, ἐκλεγῆται ἡ ἀρχαιότερη ἀδελφή. Ἀμέσως μετά τὴν ἐκλογή τελεῖται εὐχαριστήριος δέσσις καί ἡ ἐκλεγείσα Καθολομένη ἀναλαμβάνει κανονικῶς τὰ καθήκοντά της.

ια) Ἐνσταση κατά τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλεται ἀμέσως μετά τήν καταμέτρηση τῶν ψήφων καί ἐπιλύεται τήν ἰδίαν ὥραν. Ἐπί τῶν τυχόν ἐνστάσεων ἀποφαίνεται ἡ συνέλευση τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διά τῆς πλειοψηφίας τῶν 3/5 τῶν ψηφισάντων. Ἐάν ἡ ἀπόρριψη μίας ἐνστάσεως δέν συγκεντρώσει τά 3/5 τῶν ψηφισάντων, τότε παραπέμπεται εἰς τόν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νά ἀποφανθεῖ ἐντός πέντε (5) ἡμερῶν. Ἐν περιπτώσει ἐπαρκῶς αἰτιολογημένης δικαιώσεως τῶν ἐνισταμένων, ὁ Μητροπολίτης διατάσσει τήν διενέργεια νέων ἐκλογῶν ἐντός δέκα (10) ἡμερῶν. Ἡ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτου ὑπόκειται σέ ἔφεση ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐντός πέντε (5) ἡμερῶν ἀπό τήν εἰς τούς ἐνδιαφερομένους κοινοποίησίν της.

ιβ) Ἐντός πέντε ἡμερῶν τό ἀργότερον ἀπό τήν ἐκλογή, τό Ἡγουμενοσυμβούλιο, μέ ἔγγραφόν του, διαβιβάζει ἀντίγραφον τοῦ Πρακτικοῦ Ἐκλογῆς στόν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς ἐπικύρωση τοῦ νομίμου τῆς διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς. Ὁ Μητροπολίτης, σέ ἡμέρα πού ὀρίζεται ἀπ' αὐτόν καί σέ συνεννόησιν μέ τό Ἡγουμενοσυμβούλιο, προβαίνει στήν ἐνθρόνισιν τῆς νέας Ἡγουμένης μέ εἰδική τελετή. Ἀμέσως μετά ἡ νέα Ἡγουμένη ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά της.

Ἄρθρον 7

α) Ἡ Ἡγουμένη, πού μετά τήν ἐκλογή καί τήν ἐπίσημην ἐγκατάστασίν της εἶναι ἰσόβια, παύεται τῶν καθηκόντων της μόνο στίς παρακάτω περιπτώσεις: 1) Ὅταν πέσει σέ αἵρεσιν ἢ διαπράξει βαριά κανονικά καί ἐκκλησιαστικά παραπτώματα. 2) Ὅταν ἀποδειχθεῖ ἀνεπαρκῆς ἢ ἀδιάφορη γιά τήν ὁμαλῆ λειτουργία τῆς Μονῆς καί δέν διορθωθεῖ μετά ἀπό δύο γραπτές συστάσεις τῆς Γεροντίας καί μιᾶς τοιαύτης τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου. 3) Ὅταν νοσήσει ἀνιάτα καί, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀδύνατον νά ἐκτελέσει τὰ καθήκοντά της.

β) Στήν πρώτη περίπτωση ἐκνίπτει αὐτόματα τοῦ ἀξιώματός της μετά τήν τελεσίδικη καταδίκη της ἀπό τὰ κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνες ἀρμόδια Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια.

γ) Στή δεύτερη περίπτωση παύεται ἀπό τήν ἀδελφότητα διά πλειοψηφίας τῶν ἐπτά ὀγδόων (7/8) τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆ ἐγκρίσει τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου.

δ) Στήν τρίτη περίπτωση κηρύσσεται ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης κενή ἀπό τῆ Γεροντία ἐάν τρεῖς γιατροί, πού κληθῶνται ἀπό τό Ἡγουμενοσυμβούλιο μέ ἀπόφαση τῆς Ἀδελφότητος, γνωματεύσουν ὁμόφωνα πῶς ἡ Ἡγουμένη δέν μπορεῖ, λόγῳ τῆς ἀσθενείας της νά ἀσκήσει μέ ἐπιτυχία τὰ καθήκοντά της. Τήν ὅλη διαδικασία ἐποπτεύει καί ἐγκρίνει ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης.

ε) Ἡγουμένη πού ἔχει παραιτηθεῖ ἢ ἔχει παυθεῖ μπορεῖ νά ἐπανεκλεγεῖ ἐάν ἐκλείψουν οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως ἢ παύσεως της ἐφ' ὅσον χρεῖσιν ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης.

Ἄρθρον 8 Ἡγουμενοσυμβούλιο Ἐκλογῆς.

α) Τό Ἡγουμενοσυμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπό τρία μέλη μαζί μέ τήν Ἡγουμένη, ἐάν ἡ ἀδελφότητα ἀριθμεῖ μέχρι καί εἴκοσι (20) ἀδελφές, εἶναι δέ πενταμελές ἐάν ὁ ἀριθμός τῶν ἐνασκούμενων στό ἱερό καθίδρυμα εἶναι μεγαλύτερός τῶν εἴκοσι.

β) Τά μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐκλέγονται κάθε τέσσερα χρόνια. Ἡ θητεία τῶν μελῶν ἀρχίζει τήν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ πρώτου ἔτους καί λήγει τήν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ τετάρτου ἔτους. Ἡ ἐκλογή τῶν μελῶν πραγματοποιεῖται μετά ἀπό τήν ἡμέρα πού πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονή (15 Αὐγούστου) καί πάντως πρῖν ἀπό τήν 1η Σεπτεμβρίου στόν τελευταῖο χρόνο τῆς θητείας τοῦ ἀπερχομένου Ἡγουμενοσυμβουλίου.

γ) Δικαίωμα ἐκλογῆς ἔχουν ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος μέ τριετή κουρά. Τά μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πρέπει νά διακρίνονται γιά τή συνέπεια καί ἀκρίβεια στή μοναχική τους ζωή, τό ταπεινό τους φρόνημα, τό ὀρθόδοξο ἥθος, τίς διοικητικές τους ικανότητες καί τό πνεῦμα συνεργασίας στήν καθόλου ζωή τῆς ἀδελφότητος.

δ) Ἡ ἐκλογή τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πραγματοποιεῖται μέ μυστική ψηφοφορία καί κατά τόν τρόπο πού ἐκλέγεται ἡ Ἡγουμένη (ἄρθρο 6 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ). Εἰδικότερα ὁμως, κάθε ψηφοφόρος ἀδελφή βάζει τόσα σημεῖα σταυροῦ στό ψηφοδέλτιο, ὅσα καί τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Στό ψηφοδέλτιο εἶναι δακτυλογραφημένα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν πού ἔχουν δικαίωμα ἐκλογῆς. Ἐάν ὑπάρχουν περισσότεροι σταυροί ἀπό τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ σημεῖα ἀναγνώρισης πάνω στό ψηφοδέλτιο, τότε αὐτό ἀκυρώνεται. Τήν ἐφορευτική ἐπιτροπή ἀποτελοῦν, ὑπό τήν προεδρία τῆς Ἡγουμένης, δύο ἀδελφές τῆς Ἱ. Μονῆς, ἡ ἀρχαιότερη καί ἡ νεότερη κατά τήν τάξιν πού ἐκτελεῖ καί χρέην γραμματέως. Μετά τό τέλος τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας καί τήν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἀποτελέσματος ὑπογράφεται τό πρακτικό ἀπό ὅλες τίς ἀδελφές πού ἀσκήσαν τό ἐκλογικό τους δικαίωμα.

ε) Μέσα σέ πέντε ἡμέρες τό ἀργότερον ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἡ Ἡγουμένη διαβιβάζει ἀντίγραφον τοῦ Πρακτικοῦ Ἐκλογῆς στόν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ νομίμου τῆς διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς.

στ) Τά ὀριζόμενα στό ἄρθρο 7 περί παύσεως τῆς Ἡγουμένης ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καί στήν Ἡγουμένη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Εἰδικότερα, ἀπό τίς τρεῖς γραπτές συστάσεις πρὸς τό μέλος τῆς Γεροντίας, δύο ἀπευθύνει ἡ Ἡγουμένη καί μία ἡ Γεροντία. Ἡ θέσις μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου θεωρεῖται κενή ὅταν τό μέλος τελεσίδικα παυθεῖ ἢ παραιτηθεῖ ἢ καί ἀποβιώσει. Ἀκόμη, ἐάν μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀπουσιάσει ἀδικαιο-

λογήτως σέ τρείς συνεχόμενες συνεδριάσεις, παύεται αυτόματως.

ζ) Σέ περίπτωση ισοψηφίας προκρίνεται ή άρχαιότερη άδελφή. Τό νέο Ήγουμενοσυμβούλιο ή Γεροντία αναλαμβάνει καθήκοντα μετά τή λήξη τής θτείας του προηγούμενου. Επιτρέπεται ή άπεριόριστη έπανεκλογή τών μελών τής Γεροντίας.

η) Έάν γιά οιονδήποτε λόγο χρεώσει ή θέση τής Ήγουμένης, τό Ήγουμενοσυμβούλιο, εκλέγεται δέ νέο μετά τήν εκλογή τής νέας Ήγουμένης.

Άρθρον 9

Δικαιοδοσίες Ήγουμενοσυμβουλίου

α) Τό Ήγουμενοσυμβούλιο υπό τήν προεδρία τής Ήγουμένης, έχοντας ως όδηγό τούς Ήερούς Κανόνες καί τήν ισχύουσα νομοθεσία, άσκει τή διοίκηση τής Ή.Μονής σέ όλους τούς τομείς εκτός του πνευματικού. Ειδικότερα, τό Ήγουμενοσυμβούλιο διαχειρίζεται τήν περιουσία τής Ή. Μονής, άποδέχεται ή άποποιείται δωρεές ή κληρονομίες, συνάπτει δάνεια, προβαίνει σέ άγορές καί πωλήσεις οιασδήποτε άξιας καί, τέλος πάντων, τό Ήγουμενοσυμβούλιο άποφασίζει γιά κάθε ύπόθεση καί επί παντός πράγματος πού άφορά στήν Ήερά Μονή, έξαιρουμένων εκείνων τών ζητημάτων γιά τά όποια άποφασίζει ή Άδελφότητα. Τίς συμβάσεις ύπογράφει μέ έξουσιοδότηση του Ήγουμενοσυμβουλίου ή Ήγουμένη. Έάν δέν ύπάρχει έξουσιοδότηση ή σύμβαση θεωρείται άκυρη.

β) Οι άποφάσεις του Ήγουμενοσυμβουλίου λαμβάνονται κατά πλειοψηφία. Σέ περιπτώσεις ισοψηφίας ή καί δικαιολογημένης άπουσίας μέλους, βαρύνει ή γνώμη τής Ήγουμένης.

γ) Τό Συμβούλιο βρίσκεται σέ άπαρτία όταν είναι παρόντα τά δυό από τά τρία μέλη του ή επί τών πέντε τά τρία. Τό Ήγουμενοσυμβούλιο συνεδριάζει τακτικά μία φορά τό μήνα καί έκτακτα όταν ζητηθεί από τήν Ήγουμένη ή από τά 2/3 ή 3/5 τών μελών του. Κατά τή διάρκεια τών συνεδριάσεων τά μέλη του εκφράζουν ελεύθερα τίς άπόψεις τους, όφείλουν όμως νά συμπεριφέρονται μέ απόλυτη σεμνοπρέπεια καί πνευματική ύποταγή πρós τό πρόσωπο τής Ήγουμένης.

δ) Τό Ήγουμενοσυμβούλιο, ύστερα από άπόφαση τής Ήγουμένης καί τή σύμφωνη γνώμη του Πνευματικού πατρός τής άδελφότητας γιά τή ρασσοφορία ή τή μεγαλοσημία τών ώριμων πρós τουτο άδελφών, ενημερώνει πρέρ τούτου έγγράφως τόν οικείο Έπίσκοπο, ό όποίος τελεί καί τήν κουρά κατά τά αναφερόμενα στό άρθρο 3 πάρ. δ' του παρόντος Κανονισμού.

ε) Τό Ήγουμενοσυμβούλιο μπορεί νά συγκαλέσει, εάν τό κρίνει σκόπιμο, τήν άδελφότητα τής Ή. Μονής καί νά ζητήσει συμβουλευτικά τή γνώμη της. Ή σύγκληση τής άδελφότητας είναι ύποχρεωτική γιά τή Γεροντία όταν τά δυό τρία (2/3) τών μελών τής άδελφότητας τό ζητήσουν έγγράφως. Στή Σύναξη τής Άδελφότητας μπορεί ή Γεροντία νά καλέσει καί τίς Δόκιμες άδελφές, πού όμως δέν έχουν δικαίωμα ψήφου.

στ) Τό Ήγουμενοσυμβούλιο είτε αύτεπάγγελτα είτε μετά από έγγραφη πρόταση τών δυό τρίτων (2/3) τών μελών τής άδελφότητας, άποφασίζει γιά τή μεταβολή τών διατάξεων του παρόντος κανονισμού καί εισηγείται τά δέοντα στήν άδελφότητα μόνη άρμόδια γιά τά περαιτέρω συμφώνως καί μέ τά διαλαμβανόμενα εις τό Άρθρον 3 του παρόντος Κανονισμού.

ζ) Τό Ήγουμενοσυμβούλιο όφείλει νά συγκαταεί τίς δαπάνες στό πλαίσιο του οικονομικού προϋπολογισμού. Γιά ύπερβάσεις μεγαλύτερες του 20% είναι άπαραίτητη ή έγκριση τής Άδελφότητας. Τό Ήγουμενοσυμβούλιο τηρεί τά παρακάτω βιβλία.

- 1) Βιβλίον Πρακτικών της Άδελφότητας
- 2) Βιβλίον Πρακτικών του Ήγουμενοσυμβουλίου
- 3) Πρωτόκολλο εισερχομένων καί έξερχομένων έγγράφων
- 4) Μοναχολόγιο καί Δοκιμολόγιο
- 5) Βιβλίον επίσημης άλληλογραφίας τής Ή. Μονής
- 6) Κατάλογο κτηματολόγιον τών Ήερών Λειψάνων, περιψύτων εικόνων, τών βιβλίων τής βιβλιοθήκης καί τών κειμηλίων τής Ήερας Μονής
- 7) Βιβλίον ταμείου
- 8) Βιβλίον - κτηματολόγιον ακίντης περιουσίας τής Ή. Μονής
- 9) Βιβλίον κιντηής περιουσίας τής Ή.Μονής καί κτηματολόγιο
- 10) Βιβλίον άποθήκης.

Τά ξει πρώτα βιβλία τηρεί ή γραμματεός τής Ή. Μονής καί τά ύπόλοιπα τέσσερα ή ταμίας (Οικονόμος). Ή γραμματεός πρέπει νά είναι μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου τό ίδιο καί ή ταμίας.

η) Οι εισπράξεις καί πληρωμές ενεργούνται από τήν ταμία μέ διπλότυπες άποδείξεις πού φέρνουν τή σφραγίδα τής Ή. Μονής καί τήν ύπογραφή τής Ήγουμένης πάντοτε. Οι σελίδες όλων τών βιβλίων σφραγίζονται μέ τή σφραγίδα του Ήερού Κοινοβίου.

θ) Μετά τή λήξη κάθε έτους ή ταμίας ύπό τήν έποπτεία τής Ήγουμένης συντάσσει τόν άπολογισμό πρós έγκριση καί έλεγχο του άπερχομένου έτους καί τόν προϋπολογισμό του νέου, πού ψηφίζονται από τήν άδελφότητα καί ύποβάλλονται πρós έγκριση κατά τά όριζόμενα στό άρθρο 11 παρ. στ' Κανονισμού ύπ' αριθ. 39/1972 «πρέρ τών εν Έλλάδι Όρθοδόξων Ήερών Μονών καί τών Ήσυχαστηρίων» στον οικείο Μητροπολίτη. Οι άποδείξεις τών πάσης φύσεως δαπανών καί εισπράξεων δέν καταστρέφονται πρέρ από τήν πάροδο τριακονταετίας τουλάχιστον. Άναλήψεις καταθέσεων από τά Πιστωτικά Ήδρύματα ή καί Όργανισμούς μπορούν νά γίνουν από τήν ταμία ή άλλο πρόσωπο πού έξουσιοδοτήθηκε από τό Ήγουμενοσυμβούλιο.

ι) Ή Γραμματεός φυλάσσει μέ επιμέλεια τά άρχεία τής Μονής καί τή σφραγίδα. Κρατά τά πρακτικά τών συνεδριάσεων του Ήγουμενοσυμβουλίου καί τών Συνάξεων τής Άδελφότητας, τά όποια καί προσυπογράφει μέ τήν

Ἡγουμένη. Ἡ γραμματέας συντάσσει τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ια) Σέ περίπτωση πού τό Ἡγουμενοσυμβούλιο πρόκειται νά ἀποφασίσει γιά ὑπόθεση πού ἀφορᾷ σέ μέλος τῆς (π.χ. κίνηση πειθαρχικῆς διαδικασίας), τότε τό μέλος τῆς γιά τό ὁποῖο θά ληφθεῖ ἀπόφαση δέν συμμετέχει στή συνεδρίαση τῆς Γεροντίας πού θά ἐξετάσει τήν ὑπόθεσή του.

ἄρθρον 10

Οἱ πόροι τῆς Ἱ. Μονῆς προέρχονται:

α) Ἀπό τὰ ἔσοδα τῆς κηροπωλησίας καί τίς προσφορές στόν Ἱερό Ναό καί τὰ παρεκκλήσια

β) Ἀπό τό ἐργόχειρο τῶν ἀδελφῶν καί τῆς ἔκθεσης εἰδῶν εὐλαβείας

γ) Ἀπό τή διάθεση βιβλίων πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή

δ) Ἀπό τίς προσόδους τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

ε) Ἀπό δωρεές, εισφορές, κληρονομίες, κληροδοσίες κ.τ.λ. πάσης φύσεως

στ) Κάθε ἔσοδο πού προέρχεται ἀπό χρηστή καί νόμιμη πηγή

Τά ἔσοδα πού προέρχονται ἀπό τίς ἀνωτέρω πηγές διατίθενται:

α) Γιά τή συντήρηση τῆς ἀδελφότητας

β) Γιά τή συντήρηση καί ἐπέκταση τῶν ὑπαρχόντων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων

γ) Γιά τήν ἀνέγερση νέων ἐγκαταστάσεων

δ) Γιά τή φιλοξενία

ε) Γιά τήν προμήθεια καί συντήρηση τοῦ πάσης φύσεως τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ πού βοηθᾷ τό ἔργο τῶν ἀδελφῶν καί τήν εὐρυθμὴ λειτουργία τῆς Μονῆς

στ) Γιά φιλανθρωπικούς σκοπούς

ζ) Γιά ἐκδόσεις ψυχαφελῶν βιβλίων

Κάθε δαπάνη πού δέν προβλέπεται ἀπό τὰ ἀνωτέρω ἀποφασίζεται ἀπό τό Ἡγουμενοσυμβούλιο.

ἄρθρον 11

Σύναξη Ἀδελφότητας.

α) Τῆ Σύναξη τῆς Ἀδελφότητας συγκροτοῦν ὅλες οἱ ἐγγεγραμμένες στό Μοναχολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφές, ἐκτός τῶν δοκίμων, οἱ ὁποῖες ἐφ' ὅσον τό ἐπιτρέψει ἡ Ἡγουμένη δύνανται νά παρίστανται χωρὶς δικαίωμα ψήφου. Μέλη τῆς Ἀδελφότητας εἶναι οἱ ἐγγεγραμμένες στό Μοναχολόγιο ἀδελφές.

β) Ἡ Ἀδελφότητα συγκαλεῖται μέ τούς ὅρους πού περιγράφονται στό ἄρθρο 5 παρ. Στ', καί στό ἄρθρο 9 παρ. Ε.

γ) Ἡ Ἀδελφότητα συγκαλεῖται ἀπό τήν Ἡγουμένη γιά τήν τροποποίηση τῶν ἄρθρων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, διά τήν ὁποῖαν ἀπαιτεῖται ἡ πλειοψηφία τῶν 4/5, τήν ἀνακοίνωση τῶν ἀνατιθεμένων διακονημάτων σέ κάθε ἀδελφή, τήν ἐνημέρωσή τους γιά θέματα ἐκκλησιαστικά καί ἔθνικα μείζονος σημασίας καί ὑποχρεωτικά μία

φορὰ στό τέλος Ἰανουαρίου κάθε ἔτους γιά ἐνημέρωση ἐπὶ θεμάτων πού ἀφοροῦν στή γενική πορεία τῆς Μονῆς.

δ) Ἡ Ἀδελφότητα συγκαλεῖται γιά τήν ἐκλογή Ἡγουμένης καί τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Ἡ Ἀδελφότητα εὐρίσκεται σέ ἀπαρτία ὅταν εἶναι παρόντα τὰ τέσσερα πέμπτα (4/5) τῶν μελῶν τῆς πού ἔχουν τό δικαίωμα ἐκλογῆς καί ψήφου. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία. Ἐπί ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τῆς Ἡγουμένης.

στ) Ἡ τάξη κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῶν ἀδελφῶν καθορίζεται ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς κουρᾶς τους καί ἔχουν ὑποχρεωτικά κοινὸ πνευματικὸ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης προαθύντα καί ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὀρισθέντα μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 12

Ἡ Τάξη στήν Ἱερά Μονή

α) Κέντρο τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς μοναχῆς εἶναι ὁ Ναός. Ὁ Ναός εἶναι γιά κάθε ἀδελφή ἡ Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ, μέ τήν ὁποία αὐτὴ ἐπικοινωνεῖ μέ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ὡς ἐκ τούτου κάθε ἀδελφή, ἐκτός ἀσθενείας ἢ εὐλογίας ἀπό τήν Ἡγουμένη, ὀφείλει πρῶτιστα νά συμμετέχει καί νά παρακολουθεῖ τίς ἱερές ἀκολουθίες κατανοώντας τὰ νοήματα τῶν ἀναγνωσμάτων καί τῶν ψαλμῶν, προκειμένου νά ἀποκτήσει μέ τήν ἐντρυφήσή της νοῦ νύμφης Χριστοῦ.

β) Τό ὄλο λειτουργικὸ πρόγραμμα ἀκολουθεῖ τήν τάξη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Μοναστικῆς παραδόσεως καί ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ ἀναγκαῖα προϋπόθεση γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί τήν ἐπικράτηση στόν χώρο τῆς Μονῆς ἀτμόσφαιρας πλήρους ἡσυχίας καί ἡρεμίας. Ἡ Ἡγουμένη καθορίζει τίς ἡμερομηνίες τέλεσης τῶν ἀγρυπνιῶν.

γ) Σέ ὅλες τίς ἱερές ἀκολουθίες προΐσταται προσευχητικῶς ἡ Ἡγουμένη, ἐνῶ οἱ Μοναχές φέρουν μέ εὐπρέπεια, πλήρη τήν ὑπό τῶν παραδόσεων, προβλεπόμενη μοναχική στολή των. Τά ἐνδύματα τῶν Μοναχῶν εἶναι κοινοῦ σχήματος καί κοινῆς ποιότητας.

δ) Στό χώρο τῆς Τράπεζας οἱ Μοναχές τρώγουν μέσα σέ σιωπή. Παρακολουθοῦν τήν ἀνάγνωση πού καθορίζεται ἀπό τήν Ἡγουμένη καί εἶναι ὑποχρεωτική. Στήν Τράπεζα τρώγουν ὅλες οἱ Ἀδελφές κοινὸ φαγητό. Ἀπὸ τήν Τράπεζα καί πάντα σέ γνώση τῆς Γερόντισσας, μποροῦν νά ἀπουσιάσουν ἀδελφές πού ἔχουν εἰδικὸ κώλυμα, ἐνῶ γιά λόγους ἀσθενείας μπορεῖ νά διαφοροποιηθεῖ ἡ σίτιση σέ κάποιο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητας.

ε) Στήν Τράπεζα τῆς Μονῆς τηροῦνται αὐστηρὰ ὅλες οἱ νηστείες πού προβλέπονται ἀπὸ τίς κανονικὲς διατάξεις. Στήν Τράπεζα τῆς Μονῆς κάθε Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευῆ, ἐκτός ἑορτῶν, δέν παρατίθεται ἔλαιο. Σέ κανένα μέλος τῆς Ἀδελφότητας δέν ἐπιτρέπεται ἡ κατοχὴ τροφίμων καί ἄλλων ἀγαθῶν μέσα στό κελλὶ του χωρὶς τήν εὐλογία τῆς Γερόντισσας.

ζ) Στήν Ἱερά Μονή «Παναγίας Βύσσιανης» ἀπαγορεύεται ρητὰ ἡ τέλεση γάμων καί κηδειῶν.

ἄρθρον 13

Ἵποχρεώσεις καὶ καθήκοντα
τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητας

α) Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Παναγίας Βύσσιανης» ὑποχρεοῦνται νά ζοῦν σύμφωνα μέ τούς κανόνες καί τίς διατάξεις τοῦ Μοναχισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

β) Κάθε μέλος τῆς Ἀδελφότητας δέν πρέπει νά ξεχνᾷ ὅτι εἶναι τμήμα μιᾶς πνευματικῆς οἰκογένειας, πού στηρίζει τίς ἀρχές τῆς σέ αἰώνιους καί ἀκατάλυτους δεσμούς.

γ) Οἱ Μοναχές στό Κοινόβιο πρέπει νά προκρίνουν τήν ὑπακοή ἀπό τήν ἄσκηση, καθῶς ἡ μέν πρώτη «ταπεινοφροσύνην ἐπαγγέλλεται», ἡ δέ δεύτερη «ὑπεροψίαν διδάσκει». Οἱ Μοναχές στό Κοινόβιο «μήτε τήν οἰκίαν δουλεύειν γνῶμην μήτε τά ἑαυτῶν ζητεῖν», ἀλλὰ ἀπόλυτα ὑπακούουν στήν πνευματική τους μητέρα.

δ) Κάθε μέλος τῆς Ἀδελφότητας δέν πρέπει νά ξεχνᾷ ὅτι ἡ ἀκτημοσύνη εἶναι σπουδαῖο ἀγαθό, καθῶς τυγχάνει τῶν πρακτικῶν ἀμαρτημάτων χαλινός. Ὡς ἐκ τούτου, ὅλα τά ἀτομικά εἶδη τῆς μοναχῆς παραχωροῦνται ἀπό τή Μονή γιά τήν ἐξυπηρέτησή της καί μόνο. Τό κάθε μέλος τῆς ἀδελφότητας δέν κατέχει τίποτα, ὀφείλει ὅμως νά χρησιμοποιεῖ τά κοινά καί ἀτομικά εἶδη μέ πολλή ἐπιμέλεια καί προσοχή.

Ἡ μοναχή, ἐάν ἔχει ἀκίνητη περιουσία, πρό τῆς μοναχικῆς κούρας τακτοποιεῖ αὐτήν μέ τούς οἰκείους της ἢ παρέχει τήν ἐπικαρπία της εἰς τήν Μονήν καί κρατεῖ τήν κυριότητα, διά τό ἐνδεχόμενο ἀπομακρύνσεώς της ἀπό τό Ἱερό Κοινόβιο καί τοῦτο γιά νά μήν κατηγορηθεῖ ἡ Μονή γιά ἐκμετάλλευση ξένης περιουσίας.

ε) Ἀπό τούς πρωταρχικούς στόχους τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητας εἶναι καί ἡ διατήρηση τῆς καθαρότητας ἀπό κάθε μόλυσμό πνεύματος καί σαρκός. Ἡ βραδεία καί νωθρά ψυχὴ καθῶς καί ἡ υπερήφανη καί ὑπερόπτης ἔλκονται μέ μεγάλη εὐκολία ἀπό τόν πονηρό πρός τήν ἀπώλεια. Ὡς ἐκ τούτου ἡ γαστριμαργία, ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία, ἡ πλεονεξία καί τά ὅμοιά τους εἶναι παγίδες τοῦ πρώτου κακόφρονος, ἐνῶ ἡ ταπεινοφροσύνη, κατά τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ἡ μόνη ἀγαθή καί σωτήρια ὁδός.

στ) Δέν ἐπιτρέπεται ἡ παραμονή καί διανυκτέρευση ἀδελφῆς σέ κελιά ἄλλης, ἐκτός ἀδερῆτος ἀνάγκης καί, πάντα ὑπό τήν προϋπόθεση τῆς εὐλογίας ἀπό τήν Ἱγουμένην.

ζ) Ἡ εἴσοδος ἀνδρῶν σέ κελιά τῶν ἀδελφῶν ἀπαγορεύεται. Ἐπιτρέπεται μόνο ἡ εἴσοδος τοῦ κατά σάρκα πατρός τῆς ἀδελφῆς μέ ἄδεια τῆς Ἱγουμένης. Κατά τή διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως τῶν συγγενῶν τῶν ἀδελφῶν, τά ὅποια ἀγαθὰ δίνονται ἀπό αὐτούς, παραδίδονται στήν Ἱγουμένην.

η) Δέν ἐπιτρέπεται μετά τή δύση τοῦ ἡλίου ἡ παραμονή τῶν ἀδελφῶν ἔξω ἀπό τή Μονή, ἐκτός καί ἐάν αὐτό ἐπιτρέψει γιά αἰτιολογημένο λόγο ἡ Ἱγουμένη. Ἐπί-

σης ἡ ἔξοδος ἀδελφῆς ἀπό τή Μονή γίνεται πάντοτε μετά ἀπό ἄδεια τῆς Ἱγουμένης καί, ὅπως ἐπιτάσσει ὁ ΜΣΤ κανόνας τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πάντα μέ συνοδεία ἀρχαιότερης, κατά τήν τάξη, ἀδελφῆς.

θ) Οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀδελφῶν ρυθμίζονται μέ σχολιαστικότητα ἀπό τήν ἱεραρχία. Οἱ νεότερες ὑπακούουν καί σέβονται τίς ἀρχαιότερες πού ὀφείλουν νά συμπεριφέρονται πρός τά νεότερα μέλη τῆς ἀδελφότητας μέ πνεῦμα ἀνοχῆς πρός τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, μέ πνεῦμα κατανόησης, ταπείνωσης καί ἀγάπης πρός τό συμφέρον τῶν ψυχῶν.

Ἡ ἐνσυνείδητη ἄσκηση τῆς ἀγάπης ἀπομακρύνει τίς κατακριτέες παρενέργειες πού προέρχονται ἀπό τήν κακία καί τόν φθόνον, τήν κατάκριση, τή μεμονωμένη ἢ μερική φιλία, τήν ἀντιλογία, τήν ἰδιορρυθμία καί, τέλος πάντων, ὄλων ἐκείνων τῶν ἀδυναμιῶν πού διαβρώνουν καί ὑποσκάπτουν τήν ἐνότητα τοῦ κοινοβίου, θέτουν δέ, σέ δοκιμασία τήν πορεία πρός τή σωτηρία τῆς κάθε μιᾶς ψυχῆς.

Ἐάν ἀδελφή σφάλῃ, τότε τό σφάλμα της δέν ἐπιτρέπεται νά γίνῃ αἰτία σχολιασμοῦ ἀλλὰ ἀφορμὴ διορθώσεως ὄλων τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητας. Καμία ἀδελφή ἄς μή «σπεύσῃ ἐν τῷ πνεύματι τῆς τοῦ θυμοῦσθαι, ὅτι θυμός ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀναπαύσεται». Ἐτσι δέν ἐπιτρέπεται ἀδελφή νά ἐπιπλήττει, νά παρατηρεῖ ἢ καί νά διορθῶναι ἄλλην ἀδελφή ἐκτός τῆς Ἱγουμένης καί τῆς ἀναπληρωτήριάς της.

ι) Κάθε ἀδελφή ὀφείλει νά ἐργάζεται κατά τό μέτρο τῶν δυνάμεων της στά διακονήματα τῆς Μονῆς ἐνθυμούμενη πῶς «ἐν ὀκνηρίαις ταπεινωθήσεται ἡ δόκωσις καί ἐν ἀργίᾳ χειρῶν στάξει ἡ οἰκία». Τήν ἐργασία τῆς πρέπει νά τή διακρίνει ὁ ζήλος καί ἡ ἐπιμέλεια. Τά βασικότερα διακονήματα στά ὅποια ἀσχολοῦνται οἱ ἀδελφές εἶναι: α) τῆς Γραμματέως β) τῆς Οἰκονόμου γ) τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δ) τῆς Βηματαρίσσης ε) τῆς Ἀρχοντάρισσης στ) τῆς Βιβλιοφύλακος ζ) τῆς Μαγειρίσσης η) τῆς Τραπεζάρισσης, τῆς Κηπουροῦ κ.λπ.

ια) Κάθε ἀδελφή ὀφείλει νά ἐκτελεῖ καθημερινά τόν ἀτομικό της ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος εἶναι α) γιά τή Μεγαλόσχημη 12 κομβοσχοῖνια τῶν 100 κόμβων καί 150 μεγάλης μετάνοιες, καί γιά τή ρασοφόρο 12 κομβοσχοῖνια τῶν 100 κόμβων καί 100 μεγάλης μετάνοιες.

ιβ) Ἀδελφή πού ἀποχωρεῖ ἀπό τή Μονή παραλαμβάνει, ὡς εὐλογία τῆς Μονῆς, μόνο τά αὐστηρῶς προσωπικά της εἶδη. Ἀδελφή Μεγαλόσχημος ἢ Ρασοφόρος πού ἀποχωρεῖ ἀπό τή Μονή ὁμοιάζει μέ τήν ὄρνιθα πού ἔφυγε ἀπό τά αὐγά της καί αὐτά ἔγιναν κλοῦβια. Ὡς ἐκ τούτου πιθανό αἶτημα γιά ἐπιστροφή τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς στή Μονή «Παναγίας Βύσσιανης», γίνεται δεκτό μετά ἀπό ἔμπρακτε μετάνοια καί ὁμόφωνη γνώμη τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ Ἀδελφή πού ἐπιστρέφει στή Μονή, ἐάν εἶναι Μεγαλόσχημη ὑποβιβάζεται στήν τελευταία τάξη, ἐάν εἶναι Ρασοφόρος γίνεται δεκτὴ ὡς Δόκιμη.

Άρθρον 14 Περί Δοκίμων

α) Ἡ εἴσοδος δοκίμων εἰς τὴν Ἱερά Μονή γίνεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο. Στὴν αἴτηση θά ἀναφέρεται ὅτι ἡ δόκιμη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔχει ὅπωςδήποτε ὑπερβεῖ τὸ 18ο ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσπασθεῖ τὸν μοναχικὸ βίον.

β) Ἡ ἀποδοχὴ τῆς αἰτήσεως ἀπὸ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀφοῦ ἔχει προηγηθεῖ ἰκανὸς χρόνος ἐπικοινωνίας μεταξύ τῆς ὑποψηφίας καὶ τῆς Ἡγουμένης, προκειμένου νὰ μὴν ὑπάρχουν κοινωνικὲς καὶ οἰκογενειακὲς ἀντιδράσεις.

γ) Ἡ διάρκεια δοκιμασίας ὑποχρεωτικὰ εἶναι τριετής. Ὁ χρόνος δοκιμασίας μπορεῖ νὰ αὐξηθεῖ, ἐάν κριθεῖ ἀπὸ τὴν Ἡγουμένη ὅτι δὲν συντρέχουν οἱ ἀπαραίτητοι ὅροι πνευματικῆς ὠριμάνσεως.

δ) Μοναχὴ πού προέρχεται ἀπὸ ἄλλη Μονή δὲν γίνεται δεκτὴ ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητας ἐκτός σπανιότατης ἐξαιρέσεως, γιὰ τὴν ὁποία ἀπαιτεῖται ὁμοφωνία στὴ λήψη ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐνημέρωση τοῦ Μητροπολίτου.

ε) Ἐάν ἡ δόκιμη ἀποδειχθεῖ ἀνυπάκουη, σκανδαλοποιὸς καὶ τέλος πάντων ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσει ἢ καὶ νὰ ἐνταχθεῖ στὴν ὀργανικὴ ζωὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποβάλλεται.

στ) Δόκιμη πού ἀποχωρεῖ οἰκιοθελῶς ἀπὸ τὴ Μονή δὲν γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ ὡς πιθανὸ μέλος τῆς ἀδελφότητας.

ζ) Οἱ δόκιμες μοναχές, κατὰ τὸ χρόνο τῆς δοκιμασίας τους, συμμετέχουν κανονικὰ στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ Κοινοβίου, ἀναλαμβάνοντας διακονήματα ἀνάλογα τῶν δυνατοτήτων τους καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Κοινοβίου καὶ τὶς ἐντολὲς τῆς Ἡγουμένης.

η) Οἱ δόκιμες ἔχουν ἰδιαίτερη ἱεραρχικὴ σειρὰ, πού καθορίζεται ἀπὸ τὸ χρόνο προσελίσεώς τους στὴν Ἱερά Μονή.

Άρθρον 15 Περί ἐγγάμων

Στὴν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας «Βύσσιανς» γίνονται δεκτὲς ἐγγαμὲς ἀδελφές, σὲ κατάσταση χηρείας, ὑπὸ τὶς παρακάτω προϋποθέσεις, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο βεβαιωθεῖ πὼς ἔχουν ἀποβάλλει κάθε κοσμικὴ δόξα:

α) Πρέπει νὰ ἔχει παρέλθει τουλάχιστον πενταετὴς διάρκεια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔχει τελειώσει ὁ ἐγγαμὸς βίος τους.

β) Νὰ ἔχουν δημιουργήσει δικές τους οἰκογένειες τὰ παιδιά τους.

γ) Νὰ ἔχουν τακτοποιήσει ὅλες τὶς κληρονομικὲς ἐκκρεμότητες, πού ἀφοροῦν αὐτές καὶ τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας συγγενεῖς τους.

δ) Νὰ ἔχουν ἀποδεχθεῖ, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐνταξὴ τους στὴν τάξη τῶν Δοκίμων ἀδελφῶν, τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ε) Οἱ δόκιμες ἀδελφές, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐγγάμων, μένουν σὲ ξεχωριστὰ κελλιά ἕως τὴν ἡμέρα τῆς κουρᾶς τους. Οἱ δόκιμες ἀδελφές, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐγγάμων συμμετέχουν στὴν κοινὴ ζωὴ τῆς ἀδελφότητας μόνον στὸ ναὸ καὶ στὴν τράπεζα. Ἡ συμβίωση τῶν ἀδελφῶν, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐγγάμων, διέπεται ἀπὸ τοὺς ὅρους πού ὀρίζει ὁ παρὼν Κανονισμὸς γιὰ τὶς δόκιμες, ρασοφόρες καὶ μεγάλῳ σχημες ἀδελφές.

ζ) Ἡ κουρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν γίνεται σὲ προχωρημένη ἡλικία ἐνῶ τὸ διακονημὰ τους ὀρίζεται ἀπὸ τὴν Ἡγουμένη.

η) Ἀδελφὴ ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐγγάμων δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήσει θέση στὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο τῆς μονῆς καὶ νὰ ἐκλεγεῖ στὴ θέση τῆς Ἡγουμένης.

θ) Ὅμιλιες σκοτεινὲς καὶ καπνώδεις μεταξύ τῶν ἐγγάμων, καὶ μάλιστα εἰς ἐπήκοον τῶν μὲ καθαρότητα βίου καὶ ἀγνεῖας ἀσκουμένων ἀδελφῶν, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτέες καὶ ἀποτελοῦν λόγον μείζονα, ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὴ μοναστικὴ κοινότητα τῆς σκανδαλοποιοῦ ψυχῆς.

Άρθρον 16 Φιλοξενία

α) Ἡ Ἱερά Μονή δέχεται προσκυνητὲς σὲ ὥρες καὶ ἡμέρες πού καθορίζονται μὲ ἀπόφαση τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος σὲ ἐπισκέπτες μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Σὲ ἔκτακτες περιπτώσεις, τὴν εὐθύνη εἰσόδου τοῦ ἐπισκέπτη ἔχει ἡ Ἡγουμένη.

β) Τοὺς ἐπισκέπτες δέχεται ἡ ἀρχοντάρισσα μὲ προσήνεια, σύνεση καὶ σοβαρότητα.

γ) Ἡ διάρκεια παραμονῆς ἐνός ἢ καὶ ὁμάδας ἐπισκεπτῶν στὴν Ἱ. Μονή δὲν ἐπιτρέπεται πέρα ἀπὸ τὶς εἴκοσι τέσσερις ὥρες. Γιὰ χρονικὰ διαστήματα μεγαλύτερα, τὴν εὐθύνη ἔχει ἡ Ἡγουμένη.

δ) Συνομιλίες ἐπισκεπτῶν μὲ μέλη τῆς ἀδελφότητας ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀρχοντάρισσα δὲν ἐπιτρέπονται. Ἐάν ὑπάρχει εἰδικότερος λόγος μιᾶς τέτοιας συνομιλίας, αὐτὴ πραγματοποιεῖται μετὰ ἀπὸ ἄδεια τῆς Ἡγουμένης.

ε) Οἱ φιλοξενούμενοι ἐπισκέπτες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπαίνουν στὰ διαμερίσματα τῶν μοναχῶν, ὀφείλουν δέ, νὰ σέβονται τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου εἰσερχόμενοι εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι.

στ) Ἡ Ἱ. Μονή προσφέρει τὴν ἡμερήσια σίτιση στοὺς ἐπισκέπτες πού ἀκολουθοῦν τὸ πρόγραμμα τοῦ Κοινοβίου. Στὴν Ἱερά Μονή «Παναγίας Βύσσιανς» ἡ ἔλεημοσύνη εἶναι ἔκφραση ἀγάπης.

ζ) ἼΑτομα πού πάσχουν ψυχοδιανοητικά ἢ εὐρίσκονται ὑπό τὴν ἐπήρεια δαιμονικῶν πνευμάτων δέν διανυκτερεύουν στὴν Ἱ. Μονή γιά λόγους ἀσφαλείας.

η) Ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν ἐπιταγή τοῦ ΜΖ' κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ διανυκτέρευση, μέ οποιοδήποτε πρόσχημα, ἀνδρῶν στό μοναστήρι, ἀκόμα καί κληρικῶν. Ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσειν καί σέ εἰδικές μόνον περιστάσει, τίς ὁποῖες θά κρίνει ἡ Ἱγουμενική καί μόνο σέ οἶκμα ἐκτός τοῦ περιβόλου τοῦ μοναστηριοῦ.

ἄρθρον 17

Πειθαρχικός ἐλεγχος

α) Πειθαρχικός ἐλεγχος ἀσκεῖται κατ' ἀρχὴν ἀπό τὴν Ἱγουμενική, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὰ προβλεπόμενα ἐπιτίμια ἀπό τοῦς Ἱεροῦς Κανόνες μέ διάκριση καί ἀγάπη ἀποβλέπουσα πάντοτε στή διόρθωση καί μόνο, στὴν παρ' ἐλπίδα σφάλλουσα ψυχή.

β) Σέ περίπτωση ὑποτροπῆς ἐπιλαμβάνεται τό Ἱγουμενοσυμβούλιο, ἐάν δέ, τό παράπτωμα ἐπισύρει κανονικές κυρώσει ἢ ἀπειλὴ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τῆς Μονῆς, τότε ἡ Σύναξη τῆς Ἀδελφότητος ἐπιβάλλει, ὕστερα ἀπό εἰσήγηση τῆς Ἱγουμενικής, τὴν δέουσα ποινὴ, κατόπιν ἐνημέρωσης καί ἔγκρισης τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κατὰ τίς διατάξει τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

γ) Βαρυτέραν ποινὴν μπορεῖ νά ἐπιβάλλει ὁ οἰκείος Ποιμέναρχης βάσει τοῦ Νόμου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

ἄρθρον 18

Ὁ Πνευματικός

α) Ὁ Πνευματικός τῆς Ἀδελφότητος διορίζεται, ὕστερα ἀπό πρόταση τῆς Ἱγουμενικής καί τῆς Ἀδελφότητος, ἀπό τὸν οἰκείο Μητροπολίτη κατὰ τὰ ἀναφερόμενα στό ἀρθρο 3 παρ. ζ τοῦ παρόντος.

β) Ὁ Πνευματικός πρέπει νά εἶναι πρόσωπο ὠριμο στὴν ἡλικία, σοβαρό, ἀνεπίληπτο στόν βίο του καί νά πρεσβεύει ὀρθά περὶ τὴν πίστη. Ὁ Πνευματικός πρέπει νά ἔχει τό χάρισμα τῆς διακρίσεως καί νά ἔχει ἐμπειρία ἀπό τὴ θεωρία καί τὴν πράξη τῆς μοναχικῆς καί κοινοβιακῆς ζωῆς.

γ) Ὁ Πνευματικός προσαρμόζει τό ἔργο του μέ γνώμονα τίς διατάξει τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καί δέν ἔχει τό δικαίωμα νά διδάξει ἢ καί νά παροτρύνει τίς ἀδελφές σέ

ὁποιαδήποτε παρέκκλιση ἀπό τὸν κανονισμό. Ὁ Πνευματικός ἐξομολογεῖ τὴν Ἀδελφότητα ὅλη. Ἡ Ἱερά Μονή ἐξυπηρετεῖται μέ τὴ πατρική φροντίδα τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου στίς ἱατρειτικές τῆς ἀνάγκες ἀπό ἐφημέριο.

δ) Ὁ Πνευματικός ὀφείλει νά συνεργάζεται ἀγαστά μέ τὴν Ἱγουμενική σέ θέματα πνευματικῆς καθοδηγήσεως καί ἐπιβολῆς ἐπιτιμίων. Ὁ Πνευματικός μπορεῖ στίς συνάξει τῆς Ἀδελφότητος μέ μεγάλη διάκριση, νά ἀπευθύνει λόγο οἰκοδομῆς. Ὁ Πνευματικός σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στὰ ἐπιτίμια ὀφείλει νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη του τίς ἐντολές καί κατευθύνσει τῆς Ἱγουμενικής, πού ἀφοροῦν στή συνοδική ζωὴ στό κοινόβιο. Γιά σοβαρά θέματα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καί πειθαρχίας ὀφείλει νά ἐνημερώνει τὸν Ἐπίσκοπο.

ἄρθρον 19

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει σφραγίδα κυκλική ἡ ὁποία στό κέντρο τῆς ἔχει τὴν παράσταση τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ στὴν περιφέρεια μέσα σέ δύο κύκλους τίς ἐνδείξει μέ κεφαλαῖα γράμματα: Εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κύκλον τὴν ἐνδείξει «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡῶΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ» καί εἰς τὴν πῆριξ τῆς εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τὴν ἐνδείξει «ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΥΣΣΙΑΝΗΣ. ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΕΡΡῶΝ»

ἄρθρον 20

Θέματα πού δέν προβλέπονται ἀπό τὸν παρόντα Ἐσωτερικό Κανονισμό ρυθμίζονται μέ ἀπόφαση αἰτιολογημένη τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 21

Ὁ Ἐσωτερικός Κανονισμός τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς «Παναγίας Βύσσιανης» τροποποιεῖται μέ ἀπόφαση τῶν 4/5 τῶν Μελῶν τῆς ἀδελφότητος ὕστερα ἀπό εἰσήγηση τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου καί ἔγκριση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί δημοσιεύεται στό Ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ἄρθρον 22

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τὴν ἡμέρα πού θά δημοσιευτεῖ στό ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ περί συστάσεως καί λειτουργίας Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς «Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης»

Ἡ ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἄριθμ. 4967/2338/17.10.2014

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τάς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/14.

2) Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, τās ἀπορροούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

3) Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς, ποιμαντικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης.

4) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 12/2.10.2014 Πράξιν καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 717/303/2.10.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τροποποιεῖ τόν Κανονισμόν λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «*Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς «Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης*», ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 1

Τό ἀρθρον 1 τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «*Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς «Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης*» (Φ.Ε.Κ. 251/2013/ τχ. Β'), τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

«Ἡ Σχολή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης εἶναι ἀνεγνωρισμένη ἀπό τό κράτος, δυνάμει τῆς Δ/4273/301/28.4.1986 (ΦΕΚ 377, τ. Α' τῆς 10.6.1986) ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, γιά αὐτό καί ἐμπίπτει στίς σχετικές διατάξεις λειτουργίας τοῦ ἀπό 11.11.1957 Β. Διατάγματος «Περί κυρώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ὡδείου Θεσσαλονίκης». Ὁ πλήρης τίτλος τῆς Σχολῆς εἶναι: «Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς “Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος”». Ἐχει ὡς ἔδρα τῆς τό κτίριον ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Ἀθανασίας 3, στήν Αἴγινα, ἀποτελοῦσα Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 68 παρ. 1 ἐδάφιον 5α τοῦ Ν. 4235/2014 (ΦΕΚ 32 Α' 11.2.2014)».

Ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν δημοσίευσή του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 3

Ἀπό τή δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης ἢ τοῦ ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος.

Ἀθῆναι, 15 Ὀκτωβρίου 2014

Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώναυμος, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

**Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας
τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς**

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπόφασις
Ἀριθμ. 5123/2407/24.10.2014

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/14.

2) Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας τὰς ἀπορροεύσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3) Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2019/13.10.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονος.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τροποποιεῖ τὸν Κανονισμόν λειτουργίας τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς, ὡς ἐξῆς:

ἄρθρον 1

Εἰς τὸ ἄρθρον 8 παράγραφος 1, περίπτωσις α' τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς (Φ.Ε.Κ. 2887/2013/τχ. Β'), διαγράφονται οἱ λέξεις «διά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς».

ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δημοσιεύεται ἐπίσης στὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 3

Ἀπὸ τῆ δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς.

Ἀθῆναι, 16 Ὀκτωβρίου 2014

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἐσωτερικός Κανονισμός τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Προφήτου Ἡλίου - Ἁγίου Πνεύματος Σερρών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός
τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Προφήτου Ἡλίου -
Ἁγίου Πνεύματος Σερρών

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τό Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Προφήτου Ἡλίου, κατόπιν εὐλογίας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ τοῦ μακαριστοῦ κτίτορος καὶ πνευματικοῦ Πατρὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Κατσουλιέρη, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, συνέταξε τὸν κάτωθι Κανονισμόν, ἦτοι Τυπικόν Ὁρθοδόξου Μοναστικῆς Βιοτῆς, συμφώνως:

- τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,
- τῇ Ἀγιωτάτῃ Ὁρθοδόξῳ Μοναστικῇ ἀνά τοὺς αἰῶνας Παραδόσει,
- τοῖς ὑποδείγμασι τῶν ἐν ἀσκήσει διαλαμπάντων ἐν τῇ κοινοβιακῇ πολιτείᾳ Πατέρων καὶ Μητέρων ἡμῶν,
- τῇ ἐπὶ μίαν εἰκοσιτετραετιάν ὄλην, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως ἕως τῆς σήμερον, πολιτείᾳ καὶ διακονίᾳ τῆς Ἀδελφότητος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ,
- τοῖς ὁρισμοῖς τοῦ «Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἄρθρον 39, παρ. 5, τοῦ Ν. 590/1977 (Φ.Ε.Κ. 146/31-5-77, τεῦχος Α') καὶ τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 1
Ἰδρυσις

Ἡ Ἱερά Μονή Προφήτου Ἡλίου ἰδρύθη ὡς Γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονή συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 223/18-5-1991 Προεδρικόν Διάταγμα (Φ.Ε.Κ. 82/30.5.1991 τ. Α').

Εἶναι Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ν.Δ. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» -Φ.Ε.Κ. 146/31.5.1977), ὑπάγεται δέ εἰς τὴν κανονικὴν καὶ πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης.

ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς ζωῆς ἐν τῷ κοινοβίῳ

Ἡ μοναχικὴ πολιτεία εἶναι ἡ τελειότερα πραγμάτων τῆς χριστιανικῆς ἐπαγγελίας διὰ τῆς ἀπαρνήσεως τῶν πάντων, τῆς καθ' ἡμέραν ἄρσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς συσταυρώσεως μετὰ τοῦ Κυρίου.

Αἱ μοναχαί, «τά μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμεναι, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμεναι» (Φίλιπ. γ' 14), διάγουσι μεθ' ἑνὸς διαπύρου πόθου, τῆς διὰ καιομένης καρδίας συμπορεύσεως μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν ἐκ τοῦ «κατ' εἰκόνα» εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» (Γένεσις α' 26).

Ἡ ἐγκαταβίωσις τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «οἷς δέδοται» (Ματθ. ιθ' 11), στόχον καὶ σκοπὸν μοναδικὸν ἔχει τὴν χάριτι Θεοῦ μίμησιν τῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων καὶ τὸν ἐξαγιισμόν τῶν ψυχῶν διὰ τῆς σταυρώσεως τῶν παθῶν, τῆς συνεχοῦς μετοχῆς εἰς τὸ γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς πορείας πρὸς τὴν Ἀνάστασιν.

Αἱ ἀδελφαὶ ζῶσιν ἐν τῇ κατὰ Θεὸν ἐλευθερίᾳ καὶ βιοῦσι τὰ γεγονότα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἐν τῇ μεταμορφούσῃ δυνάμει τοῦ Θαβωρίου φωτός. Σπουδάζουσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἔνθεον κατάπαυσιν, τὴν παντὸς αἰσθητοῦ ἐπέκεινα, διὰ τῆς τῶν αἰσθητῶν χρήσεως καὶ οὐχὶ καταχρήσεως.

Ἡ ζωὴ τῶν ἐμβαπτίζεται εἰς τὰς φωτοφόρους ἀκτῖνας τῆς ἐν Χριστῷ ἀφιερώσεως, εἶναι ἐν οὐράνιον πολίτευμα, μετ' Ἀγγέλων χορεία, ἀτελεῦτης εὐφροσύνη, ἐν Θεῷ διαμονή.

Εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θεοφιλῶν τούτων στόχων συνεργοῦσι τὰ ἐξῆς στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι τὴν ζωὴν τῶν ἐν Κοινοβίῳ μοναχῶν, συμφώνως πρὸς τὴν αἰωνόβιον Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας:

1. Ὁ ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ὑπακοῇ σεβασμὸς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἱεροκανονικά θέσμια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγεννήθη καὶ ἀνεπτύχθη τὸ εὖσομον ἄνθος τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Εἰδικώτερον, ἡ στοργὴ καὶ ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας ὄρισε δι' ἀποφάσεων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς οἱ δ' καὶ ἡ Κανόνες τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ πλῆσιον λειτουργίας τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ.

2. Ἡ Λατρευτική Ζωή.

Ἡ καθ' ἡμέραν φιλόθεος ἀδολεσχία ἐν τῷ ναῶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἀκολουθιῶν συντείνει εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου ἔνωση ἐν τῷ μυστικῷ ταμείῳ τῶν καρδιῶν, ἐνθα τελεσιουργοῦνται ἄρρητα μυστήρια ἀναβαπτίσεως τοῦ προσώπου τῶν μοναχῶν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τῆς κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τοιοτοτρόπως νοουμένη, ἡ λατρευτικὴ ζωὴ δὲν συνιστᾷ καθῆκον, ἀλλὰ προοδοποίησιν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνακαινιστικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ εἰς τὴν μυστικὴν συνάντησιν τῆς νύμφης μετὰ τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ.

3. Ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ σεβασμῷ συμβίωσις.

Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγκαταβίωσις τῶν ἀδελφῶν ἐν τῷ Κοινοβίῳ δὲν ἀποτελεῖ ἀπλήρην συνοίκησιν ἀτόμων, ἀλλὰ εἰς ἓν σῶμα συνένωσιν προσώπων συνοδοιπορούντων πρὸς τὴν τοῦ κοινῶν Πατρὸς Βασιλείαν καὶ συμμετεχόντων τῶν ἐπουρανίων Αὐτοῦ εὐφροσύνων ἀγαθῶν. Ἡ συνύπαρξις τῶν ἀδελφῶν τῷ ὄντι προεικονίζει τὸν Παράδεισον, ἐνθα ἅπαντα δοξολογοῦσι τὸν Θεόν, ὑπακούουσιν εἰς τὸ Αὐτοῦ θέλημα καὶ «ἐν Αὐτῷ ζῶσι καὶ κινουῦνται καὶ εἰσι» (πρβλ. Πράξ. ιζ' 28).

Ἡ ἐργασία εἰς τὸ Κοινόβιον γίνεται ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι τῆς ἀγάπης· αἱ ἀδελφαὶ διακονοῦσιν ἀλλήλοις καὶ ταῖς ἀνάγκαις τῆς Μονῆς ὡς ἀλλήλων σύνδουλοι, ἀσκοῦσαι τὰς τοῦ βίου χρείας, ἀλλ' οὐκ δεσμευόμεναι, οὐδέ ἀιχμαλωτιζόμεναι ὑπ' αὐτῶν. Τούναντίον, δέχονται οἰκειοθελῶς τὴν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἀπάρνησιν, ἀπολαμβάνουσαι τὴν πρόγευσιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐν αὐτῇ τὴν προοπτικὴν μεριζόμεναι αἱ ἐργασίαι καὶ τὰ διακονήματα ἐν τῇ Μονῇ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ χαρίσματα καὶ τὰς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐν μέλῳ βοηθεῖ καὶ συμπάσχει τῷ ἑτέρῳ, χωρὶς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι μικρότερας ἀξίας καὶ ἀναγκαιότητος.

Τοιοτοτρόπως, ὁ καθημερινὸς βίος ἐν τῇ Μονῇ διέρχεται μετὰ τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τῆς λατρευτικῆς ζωῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς ἐν τῷ τῶν καρδιῶν ταμείῳ προσευχῆς καὶ ἀδολεσχίας, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ τῆς ἐργασίας, ἥτις ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον μέσον πορισμοῦ οικονομικῶν προσόδων διὰ τὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τῆς Μονῆς.

Ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν, κεκρυμμένη «σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ» (Κολλ. γ' 3), φαίνεται παράδοξος διὰ τὸν κατὰ κόσμον κρίνοντα. Μένων μέχρι τέλους μεμακρυσμένος τῶν κοσμικῶν ἐνδιαφερόντων, ὁ μοναχὸς ζῆ ἀδιάφορος διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, φέρει ὅμως ἀδιαλείπτως εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

ἄρθρον 3

Κανονικαὶ Δικαιοδοσίαι Ἐπισκόπου

Ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς ὁ πνευματικὸς πατήρ, διδάσκαλος καὶ προστάτης τοῦ κλήρου, τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας του, συνιστᾷ τὸ ὁρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συμφῶνως πρὸς τοὺς ἱερούς Κανόνες καὶ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Ἡ Μονὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν πατρικὴν, προστατευτικὴν καὶ διακριτικὴν ἐπιβλεψιν τοῦ ἐπίκωρυ Μητροπολίτου, εἰς τὸν ὁποῖον σύμπασα ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει εὐληκρινῶς, ὡς πρὸς τὴν «ἐμψυχον εἰκόνα» τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀποδίδῃ τὴν τιμὴν, ὑπακοὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμὸν.

β) Μνημονεύεται εἰς πάσας τὰς ἱεράς ἀκολουθίας καὶ ἀγιαστικὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι τελοῦνται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ συμφῶνως πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Ἐπικυροῖ, χειροθετεῖ καὶ ἐγκαθιδρύει δι' ἐιδικῆς τελετῆς τὴν ἐκλεγείσαν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος Ἠγουμένην κατὰ τὰ εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 4, § 1. Ἐπικυροῖ, ὡσαύτως, τὴν ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου κατὰ τὰ εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 4, § 2.

δ) Ἐγκρίνει καὶ τελεῖ τὴν χειροθεσίαν καὶ τὴν κουράν τῶν ἀδελφῶν, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Εὐχολογίου, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἠγουμένης.

ε) Χορηγεῖ ἔγγραφον ἄδειαν εἰς τὴν Ἠγουμένην καὶ τὰς μοναχὰς κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 56, παρ. 1 καὶ 3 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ν. 590/1977).

στ) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγκρίνει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ τὸν Ἀπολογισμὸν αὐτῆς.

ζ) Μεριμνᾷ διὰ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀδελφότητος καὶ προτάσει αὐτῆς διορίζει τὸν Πνευματικὸν τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἀποστέλλει τὸν κατάλληλον ἐφημέριον διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν.

η) Φροντίζει διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱερότητος τῶν χώρων τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἀπὸ θορύβων καὶ ἐκδηλώσεων ἀντιθέτων πρὸς τὴν ἡσυχαστικὴν ἀρχὴν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς.

θ) Ἐγκρίνει τὰς ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ι) Κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον εἰς παρεκτρεπομένας μοναχὰς, συμφῶνως πρὸς τοὺς ἱερούς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους.

ἄρθρον 4

Διοίκησις

Ἡ διοίκησις ἀσκεῖται ὑπό:

1) τῆς Καθηγουμένης

- II) του Ἡγουμενοσυμβουλίου
 III) τῆς Συνάξεως τῆς ἀδελφότητος

1. Ἡ Καθηγουμένη

Ἡ Καθηγουμένη εἶναι πρόσωπον κοινῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ἀποδοχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει ἅπασα ἡ Ἀδελφότης, θεωροῦσα αὐτὴν γνησίαν «μητέρα παίδων γνησίων» (Μ. Βασιλείου, Ἄσκ. Διατ. 28, ΡΓ 31, 1417Α).

Εἶναι πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἀπεριόριστον ἀγάπην διὰ πάντας, διάκρισιν μητρικὴν, ὕψος συγκαταβατικόν, ἐπιεικὲς καὶ διδακτικόν, ἦθος ἐκκλησιαστικόν, πνευματικὴν μόρφωσιν, ὠριμότητα καὶ συγκρότησιν. Ἡ συναστροφή καὶ ἐπικοινωνία τῆς Καθηγουμένης μετὰ τῆς Ἀδελφότητος γίνεται μετὰ διακρίσεως καὶ ὡς ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας. Αὕτη ἐπιτιμᾷ, κανονίζει, συγχωρεῖ, ὁδηγεῖ καὶ νουθετεῖ, ἔχει τὸ προβάδισμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὴν τράπεζαν καὶ εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἀλλήλασει τὰ διακονήματα, ἐξετάζει καὶ θεωρεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὰς πράξεις πάντων, ἄνευ πάθους ἢ κακίας.

Ἡ διοίκησις ἀσκέεται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆ συνδρομῆ αὐτοῦ.

Ἡ Καθηγουμένη ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἱ. Κοινόβιον ἐνώπιον πάσης διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς Ἀρχῆς καὶ παντός ἐν γένει Φυσικοῦ ἢ Νομικοῦ Προσώπου καὶ ὑπογράφει ἱεροσφραγίστως μὲ τὴν προσθήκην: «καὶ αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί», δύναται δὲ ἐν περιπτώσει κωλύματός τινος νὰ ἀναθέσῃ ἐγγράφως τὴν ἐκπροσώπησιν ἑαυτῆς εἰς ἀδελφὴν τῆς Μονῆς, κατὰ προτίμησιν Ἡγουμενοσυμβουλίου. Χορηγεῖ ἄδειαν μέχρι τριάκοντα ἡμέρας εἰς τὰς ἀδελφὰς τῆς Ἱ. Μονῆς, ὅταν πρόκειται νὰ ἀπουσιάσωσιν δι' εὐλόγον αἰτίαν.

Ἡ παρουσία τῆς Καθηγουμένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδελφότητος καταργεῖ τὰ ἐπὶ μέρους θελήματα καὶ διατηρεῖ τὴν ὁμοψυχίαν. Αἱ ἀποφάσεις της δέον ὅπως ἐκφράζωσιν τὴν συνείδησιν τῆς ἀδελφότητος. Αἱ ἀδελφαί, ἱεροπρεπῶς ἐνεργοῦσαι, οὐδέποτε κρίνουσιν ἢ σχολιάζουσιν ἐνεργείας ἢ ἀποφάσεις αὐτῆς.

Τὴν εὐθύνην ὑπομνήσεως τυχόν παραλείψεων ἢ λαθῶν τῆς Καθηγουμένης φέρουσι τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν, οὐδέποτε δὲ εἰς ἄλλην ἀδελφὴν.

Εἰς περίπτωσιν τυχόν ἀπουσίας ἢ ἀσθενείας της, ἡ Καθηγουμένη ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς ἐχούσης τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ Καθηγουμένη εἶναι ἰσόβιος· ἐκπίπτει τῆς θέσεώς της μόνον εἰς περιπτώσεις ὀριζόμενες ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 39, παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977.

Ἐκλογή Καθηγουμένης

Ἡ ἀνάδειξις καὶ ἐγκαθίδρυσις τῆς πρώτης Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου, Μοναχῆς Μυρτιδιωτίσσης, ἐγένετο τῆ ὁμοφώνῳ ἀποφάσει, νεύσει

καὶ ἀποδοχῇ τῆς Ἀδελφότητος ἐν πνεύματι σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης δι' ἐν παντί τῷ βίῳ συμπόρευσιν καὶ πνευματικὴν καθοδήγησιν.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ ἐκλογή γίνεται ὡς ἐξῆς:

Ἡ Καθηγουμένη ἐκλέγεται πάντοτε ὑπὸ τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητος κατὰ τὸ παλαιάτον καθεστῶς τὸ διέπον τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ὃ παρεδόθη ἡμῖν παρὰ τῶν ἀρχαίων Μοναστικῶν Κοινοτήτων.

Κατὰ τὴν χρεῖαν τῆς Ἡγουμενικῆς Θέσεως, λόγῳ ἐκδημίας, παραιτήσεως ἢ ἐκπτώσεως τῆς Καθηγουμένης, αὐτομάτως ἀναλαμβάνει ὡς τοποτηρήτρια ἡ ἀρχαιότερα μοναχὴ ἢ, αὐτῆς κωλυομένης, ἡ ἐπομένη τῆ τάξει, ἡ δὲ πλήρωσις τελεῖται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας.

Ἐκλέξιμοι διὰ τὸ διακόνημα τῆς Καθηγουμένης εἶναι ἅπασαι αἱ ἀδελφαί, μεγαλόσχημοι, μικρόσχημοι καὶ ρασοφόροι, ἡ δὲ ἐκλογή δέον ὅπως γίνῃ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ προτεινομένη διάδοχος δὲν ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν –τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν ἐγκύρων ψήφων– ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως, χωρὶς ἀναβολῆν, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν Καθηγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαμβάνουσα τὸ ἡμισυ σὺν μιᾷ τῶν ἐγκύρων ψήφων. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας διενεργεῖται ἐκ νέου ἐκλογή καὶ ἐάν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν ἐπέλθῃ πάλιν ἰσοψηφία, τότε διενεργεῖται κλήρωσις.

Τὴν ἐκλογὴν διενεργεῖ τριμελὴς Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ὑπὸ τῆς τοποτηρητρίας, ὑπὸ μιᾶς τῶν μεγαλοσχημῶν μοναχῶν ὀριζομένης ὑπὸ τῆς τοποτηρητρίας, ἣτις δὲν ἀνήκει εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας τῆ τάξει μοναχῆς.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς, ἡ Ἀδελφότης συνέρχεται εἰς τὸ Καθολικόν τῆς Μονῆς, ἔνθα τελεῖται Θεῖα Λειτουργία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἄρχεται ἡ διαδικασία τῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι μόναι παραμένουσιν ἐν τῷ Ναῷ, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου τίθεται κλήπη, σφραγισμένη, παρουσίᾳ τῆς ἀδελφότητος, ὑπὸ τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς. Χρὲν Γραμματέως ἐκτελεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὀριζομένη μοναχὴ.

Ἐπὶ τραπέζης ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς εὐρίσκονται οἱ φάκελοι, φέροντες τὴν μονογραφὴν τῆς Τοποτηρητρίας καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Μονῆς, καὶ τὰ ψηφοδέλτια μὲ δακτυλόγραφημένα τὰ ὀνοματεπώνυμα ὅλων τῶν ἐχουσῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι Μοναχῶν. Ἀκολουθῶς, κατὰ τὴν τάξιν, ἀπὸ τῆς νεωτέρας κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς, ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία. Ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐχειρίζει φάκελον καὶ ψηφοδέλτιον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν, ἡ ὁποία ἀποσύρεται εἰς τὸ Διακονικόν καὶ θέτει ἓνα μόνον σταυρόν (+) πρὸ τοῦ ὀνόματος τῆς κατὰ τὴν γνώμην της ἀξιωτέρας νὰ ἐκλεγῇ Ἡγουμένη Μοναχῆς, τὸ τοποθετεῖ ἐντὸς τοῦ φακέλου, τὸν σφραγίζει καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὴν κλήπην ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Μετά τήν καταμέτρσιν τῶν ψήφων, ἡ πλειοψηφία-σα Μοναχὴ καθίσταται Ἑγουμένη (βλ. ἄνωτέρω) καὶ ἀναλαμβάνει ἀμέσως τὰ καθήκοντά της.

Εὐθύς μετὰ τήν ὁλοκληρώσιν τῆς ψηφοφορίας καὶ τήν καταμέτρσιν τῶν ψήφων ἐνώπιον τῆς ἀδελφότητος συντάσσεται Πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, δι' οὗ καὶ γίνεται ἡ καθιερωμένη ἐνημέρωσις τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἐάν Καθηγουμένη ἐκλεγῆ τις ἐκ τῶν ρασοφόρων ἢ τῶν μικροσχήμων, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τήν ἐκλογὴν καὶ πρό τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς νά καρῆ εἰς μεγαλόσχημον.

Ἡ ἐνθρόνισις τῆς νέας Καθηγουμένης γίνεται ἐντὸς τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρείας τῆς θέσεως, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης με εἰδικὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀποτελεῖ τὸ ἐπίσημον διοικητικὸν ὄργανον τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖον συντρέχει καὶ συνεργεῖ τῇ Καθηγουμένῃ εἰς τήν διοικητικὴν πηδαλιουχίαν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου καὶ προεδρεῖται ὑπ' αὐτῆς.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελές: ἡ Καθηγουμένη μεθ' ἑτέρων δύο μελῶν (ὑπαρχόντων καὶ δύο ἀναπληρωματικῶν) ἐκ τῶν λαβουσῶν μικρότερον ἀριθμὸν ψήφων, ἡ δὲ θτεία τῶν μελῶν τετραετής.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, ὡς τὸ μείζον ἐκτελεστικὸν ὄργανον τῆς Μονῆς μετὰ τῆς Ἑγουμένης, διαχειρίζεται τήν περιουσίαν αὐτῆς καὶ προνοεῖ, μελετᾷ καὶ ἀποφασίζει διὰ τήν εὐρυθμον λειτουργίαν της καὶ ἐπὶ παντός θέματος ἐφορῶντος εἰς τήν ἐσωτερικὴν ζωὴν ἢ τὰς παντοειδεῖς ἔξωθεν προερχομένης ἀνάγκας.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀναρχεται εἰς σύσκεψιν τακτικῶς καὶ ἐκτάκτως, ὡσάκισ παραστῆ ἀνάγκη. Αἱ ἀποφάσεις διατυπώνονται ἐπισήμως εἰς τὰ ὑπὸ τῶν μελῶν καὶ τῆς Καθηγουμένης ὑπογραφόμενα Πρακτικά καὶ τὰ Ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα φέρουσι τήν σφραγίδα τῆς Μονῆς.

Τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου μετὰ τῶν ἀναπληρωματικῶν ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τήν τάξιν ἐκλογῆς τῆς Ἑγουμένης.

Δικαίωμα εἰς τὸ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουσιν ἅπασαι αἱ ἀδελφαί, μεγαλόσχημοι, μικρόσχημοι καὶ ρασοφόροι.

Τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῆς πρώτης τῆ τάξει ἀδελφῆς καὶ δύο μελῶν ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης ὀριζομένων.

Ἀκολουθεῖται ἡ ἰδία διαδικασία μετὰ τήν ἐκλογὴν Καθηγουμένης, κατὰ τήν ὁποῖαν ἐπὶ τῶν «ψηφοδελητίων» ἡ ψηφοφόρος θέτει σταυρὸν πρό δύο ὀνομάτων Μοναχῶν ἐκ τῶν ὑποψηφίων ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τήν γνώμην της θεωροῦνται ἱκαναὶ νά ἐπωμισθῶσι τὰ καθή-

κοντα τῆς Ἑγουμενοσυμβουλίου. Αἱ συγκεντρώσασαι τὰς περισσοτέρας ψήφους δύο πρῶται ἀδελφαί ἐκλέγονται ὡς Ἑγουμενοσύμβουλοι, αἱ δὲ δύο ἐπόμεναι ἐπιλαχοῦσαι ὡς Ἀναπληρωματικὰ Μέλη· ἐν συνεχείᾳ καταγράφεται τὸ σχετικὸν Πρακτικὸν, διὰ τοῦ ὁποῖου, δι' ἀποστολῆς ἀντιγράφου αὐτοῦ, γίνεται ἡ καθιερωμένη ἐνημέρωσις τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου τὸ ἔν ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης ὡς Γραμματεὺς καὶ τὸ ἕτερον ὡς Ταμίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Σύναξις τῆς ἀδελφότητος συγκροτεῖται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Μοναχολόγιῳ τῆς Μονῆς ἐγγεγραμμένων ἀδελφῶν. Αἱ δόκιμοι ἀδελφαί δύνανται νά μετέχωσι ἄνευ ψήφου τῆς Συνάξεως, τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης ἢ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὅταν παραστῆ ἀνάγκη, πρὸς ἐνημέρωσιν ἐπὶ ἐκτάκτων καὶ σοβαρῶν θεμάτων. Ἐπίσης, εἰς τυχόν κατεπιγούσας ἐκτάκτους περιστάσεις τῆς ζωῆς τῆς Ἀδελφότητος, αὐτοσυγκαλεῖται τῇ συμφῶνῳ γνώμῃ τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν μελῶν αὐτῆς, ὑπὸ τήν προεδρείαν τῆς Καθηγουμένης.

Ἡ Σύναξις τῆς ἀδελφότητος δὲν ἀποφασίζει ἐπὶ διοικητικῶν ζητημάτων τρεχούσης φύσεως, τήν εὐθύνην περὶ τῶν ὁποίων οἰκιοθελῶς ἔχει ἀναθεσει εἰς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, ὡς ἀπῆδουσιν τῷ ἀπράγμονι βίῳ. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἄρθρον 5

Περὶ Δοκίμων

Προϋπόθεσις διὰ τήν πρὸς δοκιμασίαν ἀποδοχὴν εἰς τήν Μονὴν ὑποψηφίας τινός εἶναι ἡ ἐνηλικιότης αὐτῆς, ἥτοι ἡ συμπλήρωσις τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

Αἱ δόκιμοι Μοναχαί ὑποβάλλουσιν αἴτησιν ἀπευθυνομένην πρὸς τήν Καθηγουμένην, ἥτις μετὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἀποφασίζει καὶ ἐγκρίνει τήν εἰς τήν Μονὴν ὀριστικὴν εἴσοδόν των.

Ἡ ζωὴ τῶν δοκίμων προσδιορίζεται ὑπὸ τῶν ἰδίων κοινοβιακῶν Κανόνων καὶ Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι διέπουσι τήν ζωὴν τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Μονῇ.

Τὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας διαρκεῖ, κατὰ κανόνα, ἐν ἔως τρία ἔτη. Ὁ χρόνος αὐτὸς δύναται νά αὐξομειωθῇ κατὰ τήν κρίσιν τῆς Καθηγουμένης καὶ κατόπιν συμφῶνου γνώμης τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Αἱ δόκιμοι ὀφείλουσι νά προσαρμόσωσιν ἑαυτὰς εἰς τήν τάξιν τοῦ Κοινοβίου καὶ νά σπουδάσωσι τήν ζωὴν τῆς Ἀδελφότητος. Ἀδολεσχοῦσιν εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην καὶ τὸ Ἱερὸν Ψαλτήριον, εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων καὶ τὰ Πατερικά καὶ Ἀσκητικά συγγράμματα καὶ συμμετέχουσιν εἰς τήν τέλεισιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

Ἀσκοῦνται εἰς τήν ὑπακοήν, τήν ἀποταγὴν συγγενῶν καὶ φίλων, εἰς τήν ἀπάρνησιν τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ

γνώμης, εις τήν ὀλοπρόθυμον μετά τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν διακονίαν. Δοκιμάζουσι ἑαυτάς εις τὰς νηστείας καί ἀγρυπνίας καί δοκιμάζονται ἔτι πλέον εις τήν ψυχικήν καί πνευματικήν ἀκεραιότητα καί δύναμιν, τήν προσαρμοστικότητα εις τήν συμβίωσιν καί τόν πόθον πρὸς τήν κατά Χριστόν πολιτείαν καί ἀφιέρωσιν.

Ἡ δοκιμή ἄγει εις τήν κουράν, ἐφ' ὅσον ἡ ὑποψηφία ἐπιδείξη ἰκανήν ἀφομοίωσιν καί ἀφοσίωσιν εις τήν ἀδελφότητα καί διάγῃ εὐφροσύνως καί ἀναπαυομένη ἐν αὐτῇ. Ἐν ἄλλῃ περιπτώσει, δόκιμοι αἱ ὁποῖα εἶναι «ἄστατοι καί πρὸς τὰς κρίσεις εὐκίνητοι», κατά τόν Μέγαν Βασίλειον (Ὅροι κατά πλάτος, 10, 1, PG 31, 945A), δέον ὅπως ἀπομακρύνονται τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀσφάλειαν ἰδίαν καί πνευματικόν συμφέρον, ἀλλὰ καί διά τήν ὑγιή συμβίωσιν τῆς λοιπῆς Ἀδελφότητος.

Ἔρθρον 6

Ρασοφορία καί κουρά Ἀδελφῶν

Τῆς δοκιμασίας αἰσίως ὀλοκληρωθείσης, ἔπεται ἡ ρασοφορία ἢ μικροσχημία τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Αἱ κουραὶ τελοῦνται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης.

Αἱ ἀδελφαὶ λαμβάνουσι τὸ Μέγα καί Ἀγγελικόν Σχήμα, ἥτοι κείρονται Μεγαλόσχημοι, εις χρόνον εὐλόγον κατά τήν κρίσιν τῆς Καθηγουμένης καί τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ κουρά τελεῖται ὁμοίως πρὸς τήν Ρασοφορίαν ἢ Μικροσχημίαν, ὡς ἀνωτέρω.

Αἱ μοναχαὶ ὑπόσονται ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων τήν διά βίου πιστότητα καί ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Μοναχικοῦ Ἐπαγγέλματος.

Ἔρθρον 7

Διακονήματα

Τὰ διακονήματα ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης κατά τὸ συμφέρον τῆς Ἀδελφότητος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν γενικῶν ἀναγκῶν τοῦ Κοινοβίου, ἀλλὰ καί τῶν δυνατοτήτων ἐκάστης ἀδελφῆς.

Ἡ διακονία τῶν ἀδελφῶν γίνεται ἐντὸς τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἀδελφότης ζῆ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποτελοῦσα ἐν σώμα.

Τὰ διακονήματα τὰ ὁποῖα ἀσκοῦνται ὑπὸ τῶν μοναχῶν εἶναι τὰ ἀπαιτούμενα διά τήν καθ' ἡμέραν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς καί ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Οἰκονόμος

Ἐκκλησιαστικός

Ἀρχοντάρισσα

Βιβλιοθηκάριος-Ἀρχιεοφύλαξ

Τυπικάρισα

Προσφοράρισα

Πορτάρισσα

Μαγείρισα

Τραπεζάρισα

Ὁδηγός

Ἀναγνώστρια

Κηπουρός

Πρὸς τούτοις, ὑπάρχουσι καί τὰ ἀφορώντα εις τήν λειτουργίαν τῶν ἐργαστηρίων τῆς Ἀδελφότητος, τουτέστιν, ἀγιογραφείου, ραφείου, παρασκευῆς μοσχοθυμιάματος, Κηροπλαστείου καί κατασκευῆς εἰκόνων καί ἐτέρων εἰδῶν εὐλαβείας διά τήν «Ἐκθεσιν» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ διακονία εἶναι χαρᾶς αἰτία· ὁ κόπος μεταμορφοῦται εις ἀγαθίαν ψυχῆς καί δέν μετράται. Ἡ προσφορά μιᾶς ἀδελφῆς οὐδέποτε συγκρίνεται πρὸς τήν προσφορὰν ἐτέρας. Δέν ὑπάρχει διάκρισις διακονημάτων εις κύρια καί δευτερεύοντα. Ἡ μοναχὴ δαπανᾷ ἑαυτήν διά τήν Ἱερὰν Μονήν καί τήν Ἀδελφότητα.

Δέον ὅπως αἱ ἀδελφαὶ ἐξ ἔργου τε καί ἰδρωτός ἰδίου προσφέρωσι πορισμόν εις τὸ μοναστήριον ἀναλόγως τῶν ψυχικῶν, σωματικῶν καί πνευματικῶν δυνάμεων αὐτῶν. Ὡς ὀρίζεται εις τήν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Σχήματος, προσφέρουσιν «ἐργασίαν τήν κατά δύναμιν».

Ἔρθρον 8

Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς ἀδελφότητος

Σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἡ ἐν διαπύρῳ θέρμῃ ἀφιέρωσις τῶν μοναζουσῶν εις τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν καί ἡ μεταμόρφωσις τῆς ζωῆς των διά τῆς λατρευτικῆς καί ἀγαστικῆς καθ' ἡμέραν πορείας. Ὁ ἀγασμὸς τῆς Ἀδελφότητος συμβάλλει εις τήν κοινήν ἐν Χριστῷ μεταμορφωτικὴν πορείαν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εις τήν ὁποίαν τὸ Ἱερὸν Κοινόβιον ἀνήκει καί ὑπὲρ ἧς ἀναλίσκεται.

Αἱ ἀδελφαὶ, κατά τόν νομοθέτην τοῦ μοναχισμοῦ Μ. Βασίλειον, «εἰς τοιαύτην ἀκριβείαν συνηρμόσθησαν...», ὥστε ἡ ζωὴ των νά εἶναι «ἐπίγειος οὐρανός» (Κηῖμαξ, Λόγος Περὶ ὑπακοῆς, PG 88, 713B) καί νά ἀσκῶσι καθ' ἡμέραν ψυχὴν τε καί σῶματι τὰς θεμελιώδεις ἀρετὰς τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας καί τῆς ἀκτημοσύνης, φυλάττουσαι εἰρήνην καί ὁμόνοιαν ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ.

Ἡ ζωὴ των ἐκτυλίσσεται μεταξύ τῆς λατρείας ἐν τῷ Ναῷ, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον, τῆς κατ' ἰδίαν προσευχῆς καί μελέτης καί τῆς διακονίας, τουτέστιν τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς ἐκάστης ἀδελφῆς εις τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Ἀδελφότητα.

Αἱ μοναχαὶ αὐξάνουσιν ἐν Πνεύματι ἐν τῷ ρεύματι τῆς Μοναστικῆς Παραδόσεως διά τῆς συνεχοῦς παραμονῆς ἐν τῷ Ναῷ κατά τὰς ἀκολουθίας, διά τῆς μελέτης καί τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων Πατέρων, διά τῆς καθημερινῆς διακονίας εις τὰ ἔργα τῆς Ἀδελφότητος, διά τῶν συνομιλιῶν μετ' ἐμπείρων εις τήν πνευματικὴν ζωὴν ἀδελφῶν, διά τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν καθορισμένων νηστειῶν, τῆς ὑπακοῆς εις τήν Καθηγουμένην, τόν Πνευματικόν τῆς Ἀδελφότητος καί τήν προεστῶσαν τοῦ διακονήματος.

Ὁ σύνδεσμος τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἱερός. Ἐν τῇ καθ' ἡμέραν βιοτῇ ἐν μιᾷ καρδίᾳ, «ὀμοθυμαδόν», διάγουσιν ὡς ἀναπόσπαστα μέλη ἐνὸς σώματος, ἔχουσαι τὴν Καθηγουμένην ὡς ὁδηγὸν πνευματικόν καὶ μύστιν τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἐν αὐτῇ ρυθμίζεται ἡ καθ' ἡμέραν ζωὴ των, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις ἐκάστης. Οὐδεμία ἐνέργεια πραγματοποιεῖται ἄνευ εὐλογίας τῆς Καθηγουμένης ἢ τῆς προεστῶσης ἀδελφῆς.

Ἡ ὑπακοή, ὡς ὑψίστη μοναχικὴ ἀρετὴ, ὀφείλει νὰ ἀσκῆται ὑπὸ πάντων τῶν ἀδελφῶν. Αἱ νεώτεροι ἀδελφαὶ σέβονται καὶ ὑπακούουσιν εἰς τὰς μεγαλύτερας, αἱ ὁποῖαι ἀνταποδίδουσιν ἀγάπην, ἀνεκτικότητα εἰς τὰ λήθη καὶ κατανόησιν.

Ἡ ἱεραρχικὴ τάξις μεταξύ τῶν ἀδελφῶν δέν εἶναι τυπικὴ κατάταξις, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ ἀναγνώρισιν τῆς παρουσίας προσώπων οἰκείων καὶ ἀγαπητῶν, τὰ ὁποῖα χάριτι Θεοῦ προηγήθησαν εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι βιοῦνται καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀκτημοσύνης.

Αἱ ἀδελφαὶ ἀγωνίζονται νὰ βιώσωσι τὴν καθαρότητα τοῦ πνεύματος, ἐνῶ παραλλήλως παραιτοῦνται οἰκειοθελῶς τῶν βιοτικῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἀπολαύσεων χωρὶς νὰ ἐλέγχωσιν ἀλλήλους.

Οὐδέν τῶν προσωπικῶν κτημάτων διατηροῦσι μετὰ τὴν εἰσοδὸν των εἰς τὴν Μονὴν ἄνευ εὐλογίας τῆς Καθηγουμένης.

Ἡ μοναχὴ δέν ἔχει ἰδίαν περιουσίαν. Ἄπαντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς καταθέτει εἰς τὴν Μονήν, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τοῦδε δι' αὐτὴν οἰκία καὶ οἰκογένεια. Ὅθεν, ἡ μοναχὴ δύναται ἀπερισπάστως νὰ ὑπερυψώσῃ ἑαυτὴν εἰς τὰ ὕψη τῶν θείων θελημάτων καὶ νὰ καταβυθίζηται εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος.

Ἡ γνησιότης τῆς τηρήσεως τῶν τριῶν βασικῶν ἐντολῶν τῆς μοναστικῆς βιοτῆς, τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀκτημοσύνης, ἀλλὰ καὶ ὅσων ἀπορρέουσιν ἐξ αὐτῶν, διαπιστοῦται εἰς τὴν Ἀδελφότητα ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, τῆς συγχωρητικότητος καὶ γενικώτερον τῆς χαρᾶς, τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐλευθερίας καὶ τῆς ἁρμονίας εἰς τὰς μεταξύ τῶν ἀδελφῶν σχέσεις καὶ κυρίως ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς προεστῶσας.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς Προφήτου Ἡλίου ζῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὰ ἱερά θέσμιμα αὐτῆς καὶ τὰς ἱεροκανονικὰ ἐπιταγὰς τῆς, ὡς ἐν σῶμα ἔχον πολλὰ μέλη, τὰς ἀδελφὰς τοῦ Κοινοβίου.

Τὸ Ἱερόν Κοινόβιον ἀκολουθεῖ ἀπαρασαλεύτως τὸ Δόγμα τῆς πίστεως καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Πατέρων τῆς Μιᾶς, Ὁρθοδόξου, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀκριβεῖ τῆς βιώσεως τῆς λατρευτικῆς καὶ γενικώτερον τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐν ὑπακοῇ πρὸς τὴν Γερόντισσαν καὶ ἐν πνεύματι ἀγιοπνευματικῆς ἀπλότητος καὶ ἀγάπης εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις.

Ἄπανσαι αἱ ἀδελφαὶ μελετῶσι Θεολογικά καὶ Πατερικά Κείμενα διὰ τὴν πνευματικὴν των κατάρτισιν, οὐδέποτε ὁμως ἀναλαμβάνουσιν εὐθύνην περιφρουρήσεως τῆς ἀκριβείας τῆς πίστεως, ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας.

Βεβαίως, αἱ ἐμπειρότεροι ἀδελφαὶ γνωρίζουσι τὴν Θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου σπουδάζουσιν αὐτὴν καὶ αἱ νεώτεροι διὰ τῆς λατρευτικῆς ζωῆς, τῆς μελέτης καὶ τῆς καθημερινῆς ἀσκήσεως καὶ διακοπῆς.

Ἡ ἀκρίβεια τοῦ Δόγματος καὶ τῆς Πίστεως διαφυλάσσεται εἰς τὴν Μονὴν βιωματικῇ ἐμπειρίᾳ, οὐδέποτε διὰ λόγου ἢ ἐνεργειῶν αἱ ὁποῖαι διασπῶσι τὴν εἰρήνην καὶ συνοχὴν τῆς Ἀδελφότητος, ἢ, πολλῶ μᾶλλον -μὴ γένοιτο- διασπῶσι τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Καθηγουμένη φέρει τὴν κυρίαν εὐθύνην νὰ καθοδηγῇ τὴν Ἀδελφότητα διὰ πᾶν διαφιλονικούμενον θεολογικὸν ζήτημα ἢ δογματικὸν θέμα.

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν μοναχὴ ζητήσῃ τὴν ἀπομάκρυνσίν τῆς ἐκ τοῦ Κοινοβίου, ἐάν ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Καθηγουμένης καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δίδεται αὐτῇ ἀπολυτῆριον ἔγγραφο καὶ ἀκολουθεῖ ἡ διαγραφή ἐκ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Μονῆς, χωρὶς ἀπαίτησιν διὰ τὰ ἄχρι τότε προσφερθέντα παρ' αὐτῆς εἰς τὴν Μονήν, ὀφείλει δέ νὰ προσκομίσῃ ἔγγραφο νέας Μονῆς εἰς ἣν θὰ μεταβῇ ἵνα μονάσῃ.

Διὰ νὰ γίνουσι δεκταὶ ρασοφόροι ἢ μεγαλόσχημοι μοναχαὶ ἐξ ἄλλης Μονῆς πρέπει νὰ ὑπάρξῃ σημαίνων λόγος καὶ νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις τῆς Καθηγουμένης καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καθὼς καὶ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης. Αὗται αἱ μοναχαὶ πρέπει νὰ εἶναι κάτοχοι κανονικοῦ ἀπολυτηρίου τῆς Μητροπόλεως κατόπιν διαγραφῆς των ἐκ τῆς Μονῆς τῆς μετανόιας των, ἀκολουθοῦν δέ τὴν σειράν μετὰ τὴν τελευταίαν μοναχὴν ἢ δόκιμον.

Τὸν Πνευματικὸν Πατέρα ἐπιλέγει ἡ σύναξις τῆς Ἀδελφότητος κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς Καθηγουμένης καὶ εὐλογεῖ ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος.

Πνευματικὸς πατὴρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς ὠρίσθη, κατόπιν εὐλογίας τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κατσουλιέρης ὡς κτίτωρ καὶ ἰδρυτὴς αὐτῆς. Αὐτοῦ ἀποβιώσαντος, τὴν διακονίαν ταύτην ἀνέλαβεν ὡς ἰσόβιος πνευματικὸς πατὴρ, τῇ ἀποδοχῇ τῆς ἀδελφότητος καὶ τῇ εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος (Γαζέτας)· εἰς περίπτωσιν δέ παραιτήσεως ἢ πρὸς Κύριον ἐκδημίας αὐτοῦ, πνευματικὸς πατὴρ ὀρίζεται ὁ ἐκάστοτε ἔχων τὴν προτίμησιν τῆς

ἀδελφότητας καὶ τὴν ἔγκρισιν καὶ εὐλογίαν τοῦ Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης.

Ἄρθρον 9

Ἐπικοινωνία τῶν ἀδελφῶν μετὰ τοῦ κόσμου

Ἡ Ἱερά Μονή εἶναι «ἐπίγειος οὐρανός» (Κλήμαξ, Λόγος Περὶ ὑπακοῆς, PG 88, 731B). Ὡς ἐκ τούτου, αἱ ἀδελφαὶ ζῶσιν εἰς τὴν κοινοβιακὴν ζωὴν τὴν πρόγευσιν τῆς χαρᾶς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Αὐτός ἐστὶν καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦσι νὰ παραμείνωσιν ἐν τῇ Μονῇ οικειοθελῶς, χωρὶς νὰ παρακινῶνται ὑπὸ τινος. Ἐχουσιν ἐμπειρικῶς ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ οὐσιαστικώτερα χαρὰ καὶ ἀνάνηψις βιοῦται εἰς τὴν κατάστασιν τῆς σιωπῆς καὶ περισυλλογῆς, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ.

Οὐδεμία τῶν ἀδελφῶν ἔχει ἄδειαν νὰ ἐξέρχεται τῆς Μονῆς ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Καθηγουμένης ἢ τῆς ὑπ' αὐτῆς ὀρισθείσης προεστῶσης.

Εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀδελφῶν μετὰ τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν τῶν ἰσχύουσιν οἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Οἱ γονεῖς τῶν ἀδελφῶν γίνονται δεκτοὶ ὡς οικεῖοι τῆς Ἀδελφότητος, ἐὰν βεβαίως προσέρχονται εἰς τὴν Μονὴν μετ' εὐλαβείας. Ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη διανυκτερεύσεως ἐν τῇ Μονῇ, φιλοξενοῦνται εἰς τὸν ξενῶνα ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων ἀδελφῶν.

Οἱ λοιποὶ προσκυνταὶ γίνονται δεκτοὶ μετ' ἀπλότητος καὶ ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Αἱ διακονοῦσαι αὐτοῦ ἀδελφαὶ ὀρίζονται ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ ἀδελφαὶ δέον ὅπως ἀπέχωσι κοινωνίας καὶ συγχρωτισμοῦ, ἵνα φυλάττωσιν ἑαυτὰς ἐν προσευχτικῇ σιωπῇ καὶ ἀμεριμνησίᾳ. Ἐὰν τυχόν ὑπάρξῃ ἀνάγκη, ἡ ἐπικοινωνία ἐτέρας τινός ἐκ τῶν ἀδελφῶν γίνεται κατόπιν εὐλογίας.

Οὐδεὶς ἐπισκέπτεται τὰ κελλία τῶν μοναζουσῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὸν κατ' ἰδίαν προσευχῆς καὶ νήψεως. Οὐδεὶς ἀνὴρ διαμένει ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κατὰ τὰς ἐπιτάγας τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Ἄρθρον 10

Σφραγίς

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει ἰδίαν σφραγίδα, κυκλικῶς σχήματος, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ εἰκόνα τοῦ Προφήτου Ἡλίου καὶ περιμετρικῶς εἰς δύο κύκλους τὰς ἐπιγραφάς: Εἰς μὲν τὸν ἐξωτερικὸν κύκλον τὴν ἐπιγραφὴν: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ» καὶ εἰς τὸν ἐσωτερικόν, περίξ τῆς εἰκόνας τοῦ Προφήτου, τὴν ἐπιγραφὴν: «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑ ΣΕΡΡΩΝ».

Ἄρθρον 11

ΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Αἱ ἐκ τῆς κηροπλησίας προερχόμεναι πρόσοδοι,

β) Αἱ πρόσοδοι ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχόν κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς

γ) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐργοχειρῶν τῶν ἀδελφῶν

δ) Τὰ ἐκ κληρονομίας, κληροδοσίας, ἐπικαρπίας κινήτων ἢ ἀκινήτων περιουσιακῶν στοιχείων προερχόμενα χρηματικά ποσά

ε) Αἱ τυχόν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις

στ) Πᾶσα τυχόν πρόσοδος ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς

Οἱ ἀνωτέρω πόροι τῆς Μονῆς δαπανῶνται ὡς ἑξῆς:

α) Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς λειτουργίας τῆς Μονῆς

β) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς

γ) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὑφισταμένων κτηρίων τῆς Μονῆς καὶ τὴν οἰκοδόμησιν νέων κτισμάτων

δ) Διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς

ε) Διὰ τὴν φιλοξενίαν

στ) Διὰ πᾶσαν ἐτέραν προκύπτουσαν ἀνάγκην

Ἄρθρον 12

Περὶ Μετοχιῶν

Ἡ Μονή δύναται νὰ δημιουργήσῃ Μετόχια, τηρούσα ἀπαρεγκλίτως τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 13

Τηρούμενα Βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

α) Βιβλίον Μοναχολογίου

β) Βιβλίον Δοκιμολογίου

γ) Βιβλίον Πρακτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος

δ) Βιβλίον Ταμείου

ε) Βιβλίον Πρωτοκόλλου Ἀλληλογραφίας

στ) Βιβλίον Κτηματολογίου τῆς τυχόν ὑπαρχούσης ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

ζ) Βιβλίον-Κτηματολόγιον κινήτης περιουσίας

η) Βιβλίον κτηματολόγιον περιπέστων Ἱερῶν εἰκόνων, Ἱερῶν λειψάνων, κειμηλίων καὶ χειρογράφων κωδίκων τῆς Ἱ. Μονῆς

Ἄρθρον 14

Ἑπόστασις Ἱερᾶς Μονῆς

Ἡ Ἱερά Μονή ἰδρύθη διὰ νὰ ζῆ εἰς τὸ δινεκές, τῆς προσευχῆς μηδέποτε ἐκλυομένης, ἄχρι τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας, διεπομένη ἑσαεὶ ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὑπάρχει ἓν μόνον μέλος αὐτῆς, ἡ Ἱερά Μονή θεωρεῖται ὑφισταμένη, τὸ δὲ μέλος τοῦτο, δυνάμει τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ τῆς Μοναχικῆς ἀνά τοὺς αἰῶνας πράξεως, ἀντικαθιστᾷ ἅπαντα τὰ διοικητικὰ ὄργανα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἥτοι τὴν Καθηγουμένην,

τό Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἀλλὰ καί αὐτήν τήν Ἀδελφότητα.

Εἰς περίπτωσιν δέ καθ' ἣν οὐδέ μία Μοναχὴ ὑφίσταται, τότε ἡ Μονή, τελοῦσα ἐν διακοπαῖς, περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης πρὸς πλήρωσιν ὑπὸ νέας ἀδελφότητος καὶ ἐγέρσεως πάλιν «τέκνων τῷ Ἀβραάμ» (Λκ. γ' 8).

ἄρθρον 15

Τροποποιήσις Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νά τροποποιηθῆ δι' ἀποφάσεως τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡμεῖς, αἱ νῦν εὐρισκόμενα εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Προφήτου Ἡλίου, ἡ Καθηγουμένη, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ αἱ λοιπαὶ ἀδελφαί, βεβαιοῦμεν τὴν διοίκησιν ταύτην καὶ κατάστασιν τῆς ἡμετέρας Ἁγίας Μονῆς καὶ ὑποτασσόμεθα διὰ μετανοίας εἰς ὅσα ὀρίζουσιν τὰ ἄνω καταστρωθέντα δεκαπέντε ἄρθρα, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς πανυπερευλογημένης Προστάτιδος Δεσποίνης ἡμῶν

Θεοτόκου τῆς Μυρτιδιωτίσσης καὶ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Προφήτου Ἡλίου Μονῇ,
τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Αὐγούστου σωτηρίου ἔτους
δισχιλίουστοῦ δεκάτου καὶ τετάρτου (13.8.2014)

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἡ Καθηγουμένη
Χριστονύμφη Μοναχὴ

Τὰ μέλη

Ὀλυμπιάς Μοναχὴ

Ἀκυλίνα Μοναχὴ

Αἱ λοιπαὶ ἀδελφαί

1) Φιλοθέη Μοναχὴ

2) Θέκλα Μοναχὴ

3) Εὐφημία Μοναχὴ

4) Φεβρωνία Μοναχὴ

5) Μαρκέλλα Μοναχὴ

6) Συγκλητικὴ Μοναχὴ

7) Μακρίνα Μοναχὴ

8) Μυρτιδιώτισσα Μοναχὴ

Ἐσωτερικός Κανονισμός τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίας Κυριακῆς Λουτροῦ Ἡμαθίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός
Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίας Κυριακῆς
Λουτροῦ Ἡμαθίας
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης
καί Καμπανίας

Προοίμιον

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μίας, Ἁγίας, Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, Πρεσβείαις Τῆς Ὑπεραγίας Ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Σήμερον, τήν 7ην Νοεμβρίου ἔτους 2013, ἡμέραν Πέμπτην καί ὥραν 12ην μεσημβρινήν, συνήλθε τό Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λουτρῷ κειμένης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Κυριακῆς εἰς τό Γραφεῖο τῆς Καθηγουμένης, τῇ προσκλήσει αὐτῆς, καί προέβη εἰς τήν κατάρτισιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς.

Ὁ παρῶν κανονισμός διέπει τάς τῆς ὀργανώσεως καί προσαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου, ὡς καί τά τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας, τάς μοναχικὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καί τοὺς νόμους τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί πῶς συγκεκριμένα:

α. Τό ἄρθρον 39 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/77 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καί

β. Τόν ὑπ' ἀριθμ. 39/12 -30 Ἰουνίου 1972 Καταστατικόν Κανονισμὸν «Περί τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί Ἑσυχαστηρίων».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄
ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 1

Ἱδρυσις- Σύστασις

Ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, κειμένη στήν κτηματική περιοχή τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Λουτροῦ, τοῦ Δήμου Ἀλεξάνδρειας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἡμαθίας, ὑπαγομένη δέ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Βε-

ροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, συνεχίζει ἀπό τό 1961 ἕως σήμερον, τήν λειτουργία τῆς ὡς Γυναικεία καί Κοινοβιακή (ΦΕΚ τ. Β΄ 98/28.03.1961). Ἡ κατασκευή τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ, κατόπιν θαυματουργικῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἁγίας, τοποθετεῖται περί τό 1910.

Ἡ Μονή ἀποτελεῖ ἐκ τοῦ Νόμου Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διεπόμενον βάσει τῶν περί μοναχικῶν καθεστώτων ὀριζομένων ὑπό τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὑπάγεται δέ εἰς τήν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Ἡ Μοναστική Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὑφισταμένη καί λειτουργοῦσα, καί ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή, εἰς τό πρόσωπον τῆς ὁποίας συγκεντρῶνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καί τὰ καθήκοντα, ὡς αναγράφονται ἐν τῷ παρόντι.

Ἡ Ἱερά Μονή θεωρεῖται, ἐν ἐνεργείᾳ καί λειτουργίᾳ, καί ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ μία μόνον ἀδελφή. Καί ταύτης ὄμως ἀποθανούσης, ἡ Ἱερά Μονή δέν θεωρεῖται διατηρημένη, ἀλλὰ ὅτι τελεῖ αὐτή ἐν διακοπαῖς καί ὑπό τήν ἄμεσον ἐπίβλησιν καί παρακολούθησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Ἄρθρον 2 Σκοπός

Σκοπός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ἐν κοινοβιακῇ πολιτείᾳ ἀδιάλειπτος δοξολογία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ὁ δὲ διὰ λειτουργικῶν καί κατ' ἰδίαν προσευχῶν, διὰ συνεχοῦς κατὰ Θεόν ἀσκήσεως καί ἐν ἀγίαις διακονίαις ἀγιασμός τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων καί ἡ ὑπ' αὐτῶν τελεία βίωσις τῆς κατὰ Θεόν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Μυστηριακῆς ζωῆς, ὁδηγούσης εἰς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καί θέωσιν.

Ἄρθρον 3

Δικαιοδοσία τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου

Ἡ Ἱερά Μονή, ἀνήκουσα εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας τελεῖ ὑπό τήν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου.

Συγκεκριμένως, ὁ Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, Ἐπίσκοπος, τό ὁρατόν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἡ ἀδελφότης ὀφείλει νά ἀποδίδῃ τήν πρός τό ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμήν καί τόν προσήκοντα σεβασμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι καί τῷ Καταστατικῷ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977 ἄρθρο 39) τās κάτωθι δικαιοδοσίας:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

β. Ἀσκεῖ πατρικῶς πνευματικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Εὐλογεῖ τήν ἐκλογὴν τῆς ἀναδειχθείσης ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἀδελφῆς ὡς Ἠγουμένης, καθὼς καί τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων ἀδελφῶν.

δ. Εὐλογεῖ καί τελεῖ τὴν κουράν τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀδελφῶν.

ε. Παρέχει ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὴν Ἠγουμένην πέραν τῶν πέντε (5) ἡμερῶν καί ἐκτός Ἑλλάδος πέραν τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν καί ἐγκρίνει τās ὑπ' αὐτῆς καί ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διδομένας ἀδείας ἀπουσίας τῶν ἀδελφῶν ἐκτός Ἰ. Μητροπόλεως.

στ. Τῇ προτάσει αὐτῆς διορίζει τόν Πνευματικόν τῆς Ἀδελφότητος. Εὐκταῖον εἶναι ὁ Πνευματικὸς νά δύναται νά καλύπτῃ καί τās ἰατρεικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου. Εἰς περίπτωσιν ὅμως ἀδυναμίας αὐτοῦ, μεριμνᾷ διὰ τὴν κάλυψιν αὐτῶν ὁ Μητροπολίτης.

ζ. Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οικονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐγκρίνει τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων αὐτῆς ἐκάστου ἔτους.

η. Ἀνακρίνει τὰ κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

θ. Ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διὰ τὴν μετάπεμψιν ἀδελφῆς τινὸς εἰς ἑτέραν Μονήν.

ι. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, τῇ συνδρομῇ καί τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, προκειμένου νά διαφυλάττεται ἡ ἱερότης τῶν χώρων τῆς Μονῆς ἀπὸ ἀνευλαβεῖς ἐκδηλώσεις, τās ὁποίας δύναται νά ἀπαγορεύσῃ περίξ καί πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἄρθρον 4

Διοικήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί Ἄργανα Αὐτῆς

Ἄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α. Ἡ Ἠγουμένη

β. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον

γ. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἄρθρον 5

Ἡ Ἠγουμένη

Ἡ Ἠγουμένη, ὡς πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος, ἀγρυπνεῖ, κατὰ τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐμπιστευμένων αὐτῇ παρά Θεοῦ πνευματικῶν τέκνων, «ὡς λόγον ἀποδώσουσα» ὑπὲρ αὐτῶν, ἐπιμελουμένη καί διακονοῦσα ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων καί φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ καί ταπεινοφροσύνῃ, ἐν διακρίσει καί εὐσπλαγχνίᾳ, τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως, τῆς προκοπῆς καί τῆς σωτηρίας μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν. Ὀφείλουσιν, ὡς ἐκ τούτου, ἅπανσι αἱ ἀδελφαὶ τὴν κατὰ Θεόν προσήκουσαν αὐτῇ ὑπακοήν. Αὕτη, κατὰ τόν Μέγαν Βασίλειον, ὀφείλει νά εἶναι «ἀπληνὴς ὀδηγός, γνώστης τῶν Θεῶν Γραφῶν, ἀπερίσπαστος, ἀφιλάργυρος, ἀπράγμων, ἡσύχιος, ἀμνησικακος, ἀκενόδοξος, ἀνυπερήφανος, ἀκολάκευτος, ἀπερίτρεπτος, μηδὲν προτιμῶσα τοῦ Θεοῦ». Σύν πᾶσι τούτοις τηρεῖ ἀνύστακτον τόν πόθον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἰς τās καρδίας αὐτῶν, ἵνα ἀνημμένας τās λαμπάδας κρατοῦσαι, ἀκούσωσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνήν: «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ».

Καθήκοντα καί δικαιοδοσίαι αὐτῆς:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, κατὰ τόν κεκανονισμένον τρόπον.

β. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κατὰ καιροῦ τιθεμένου προγράμματος Ἀκολουθιῶν, διακονιῶν καί πάσης φύσεως ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Προτείνει εἰς τό Ἠγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων, τὴν ρασοφορίαν καί τὴν κουράν τῶν ὠρίμων πρός τοῦτο ἀδελφῶν.

δ. Ἀγρυπνεῖ πάντοτε, διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τέλεισιν τοῦ διωρισμένου παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων μοναχικοῦ κανόνος μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν καί οικονομεῖ τās ἰδιαιτέρας περιπτώσεις.

ε. Ἀναθέτει τὰ διακονήματα τῶν ἀδελφῶν.

στ. Παρέχει εἰς τās ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας διὰ σοβαρόν τινά λόγον ἢ δι' ἀνάγκην 25 μέχρι 30 ἡμερῶν, ὡσάκις κρίνει τοῦτο ἐπιβεβλημένον, πέραν δέ τούτων τὴν ἄδειαν χορηγεῖ ὁ Μητροπολίτης.

ζ. Μεριμνᾷ διὰ τὴν διατροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν νοσηλείαν καί διὰ πάντας ἐν γένει τοὺς ὄρους καί τās ἀνάγκας διαβιώσεως ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος.

η. Δέχεται τὴν ἐν ταπεινώσει ἐξαγόρευσιν τῶν λογισμῶν τῶν ἀδελφῶν καί, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, συμπαρίσταται, ἐνθαρρύνει, συμβουλεύει, ἐπιπιθήτει ἢ καί δίδει παιδαγωγικῶς ἐπιτίμια διὰ τὴν ἐκκοπήν τῶν παθῶν.

θ. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς συνάξεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

ι. Προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καί τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

ια. Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν καὶ τὴν Διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς καὶ Δημοτικῆς Ἀρχῆς, παντὸς Δικαστηρίου, Ὄργανισμοῦ, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ παντός ἐν γένει τρίτου.

Ἐάν δι' οἰονδήποτε λόγον κωλύεται ἡ Ἡγουμένη, ἡ Ἱερά Μονὴ ἐκπροσωπεῖται παρ' ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, κατόπιν ἀποφάσεως αὐτοῦ, λαμβανομένης τῆ εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης.

Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεων, ἡ Ἡγουμένη δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νά ἀναθέσῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτοῦ ἢ καὶ νά προσλάβῃ, ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νομικόν σύμβουλον.

ιγ. Ὑπογράφει πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ πληρωμῶν, ὡς καὶ τὰ ἐντάληματα δι' ἀνάληψιν χρημάτων. Δεσμεύει τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον παντός τρίτου διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς τιθεμένης παρ' αὐτὴν τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, θέτουσα ὑποκάτω τῆς, ὑπογραφῆς αὐτῆς τὴν φράσιν «καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί».

ιδ. Τὴν Ἡγουμένην ἀπουσιάζουσαν ἀναπληροῖ ἡ πρώτη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὡς καὶ ἡ ἀσθενεία ἢ ἄλλου τινός παροδικοῦ κωλύματος ἀδυνατεῖ νά ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά της. Ἡ ἀναπληρώτρια Ἡγουμενοσύμβουλος ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῆς, κωλυομένης δὲ καὶ αὐτῆς, ὑπὸ τῆς δευτέρας.

Ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης

Ἡ Ἡγουμένη καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐάν ἡ Ἱερά Μονὴ ἔχῃ ἐγκαταβιούσας τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφάς, ἅλληλος διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ Νόμου 590/1977 ἄρθρον 39, παράγραφος 5 (περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) καὶ ὁ διορισμός ἰσχύει, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐγκαταβιοῦν ὀλιγώτεροι τῶν πέντε (5) ἀδελφῶν. Συμπληρωμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5), συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς διορισθείσης Ἡγουμένης εἰς αὐτόν, γίνεται ἡ ἐκλογὴ Ἡγουμένης κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ἡ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεῖσα Ἡγουμένη εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀδελφῶν μειωθῇ κάτω τῶν πέντε (5), ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ δικαστηρίων νόμων.

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης λαμβάνει χώρα ὡς ἀκολουθῶν:

Μετά τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, ὡς Τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἀδελφὴ ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς.

Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον εἴκοσι (20) ἡμέρας μετά τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως καὶ προαναγγέλλεται πέντε (5) ἡμέρας ἐνωρίτερον, δι' ἀνακοινώσεως ἐν τῇ τραπέζῃ

καὶ διὰ τοιχοκολλησῶν ἐγγράφου εἰς τὴν θύραν τῆς τραπέζης.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ ἔχουσαι μοναχικὴν κουράν ἀδελφαί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καὶ αἱ ρασοφόροι, πλὴν τῶν δοκίμων.

Ἡγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὰς περισσοτέρας ψήφους. Ἐάν ἐκλεγῇ ρασοφόρος, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ πρὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς νά καρῆ εἰς Μεγαλόσχημον.

Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας τίθεται κληῖρος κατὰ τὸ ἀποστολικὸν πρότυπον.

Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Τοποτηρήτριας, ἡ ὁποία καὶ προεδρεῖ μετὰ τῆς ἐχούσης τὰ πρεσβεῖα μετ' αὐτὴν ἀδελφῆς καὶ μιᾶς εἰσέτι μοναχῆς, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὡς γραμματέως. Κατ' ἀρχὴν, συντάσσεται βᾶσις τοῦ Μοναχολογίου καὶ γνωστοποιεῖται εἰς τὴν Ἀδελφότητα ὀνομαστικὸς κατάλογος τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα ψήφου, ὅσον καὶ τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ἡμέραν ἡ Ἀδελφότης συνέρχεται εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας ἢ τῆς Θ. Λειτουργίας. Διαπιστωθείσης τῆς ἀπαρτίας (παρουσία τουλάχιστον 2/3), ἄρχεται ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς.

Ἐκάστη ψηφοφόρος ἀδελφὴ λαμβάνει ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται δακτυλόγραφα τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι καὶ ἐκλέγειν ἀδελφῶν καὶ θέτει ἐκάστη, ἀποσυρόμενη εἰς ἰδιαιτέρον πρὸς τοῦτο χώρον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ (+) πρὸ τοῦ ὀνόματος τῆς προτιμήσεώς της (μόνον ἓνα Σταυρόν). Ἐπειτα ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων.

Μετά τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τὴν ψηφοδόχον καὶ καταμετροῦνται αἱ ψήφοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία ὑποχρεοῦται νά εἶναι παρούσα μέχρι τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ἀποτελέσματος καὶ τῆς διευθετήσεως ἐνδεχομένων ἐνστάσεων σχετικῶν μετὰ τὴν ἐκλογὴν, αἱ ὁποῖαι ὑποβάλλονται ἀμέσως μετὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν ψήφων καὶ μόνον τότε ἐπιλύονται. Ἐάν σημειωθῇ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ σὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα ὀνόματα, τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον. Ἐάν ἄκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ, διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία.

Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἡ ἐκλεγείσα ἀναλαμβάνει ἀμέσως τὰ καθήκοντά της. Ἡ ἐκλεγείσα Καθηγουμένη ἐγκαθίσταται ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου εἰς σχετικὴν τελετουργίαν καὶ ἀκολουθῶν ἀναλαμβάνει κανονικῶς καὶ νομίμως τὰ καθήκοντά της καὶ ἀσκεῖ αὐτὰ ἰσοβίως, ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ δικαστηρίων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν.590, ἄρθρον 59, παρ. 5).

Περατωθείσας τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὃπερ ὑπογράφεται ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν καί, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑποβάλλεται ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ἀφ' ἑτέρου δέ οὗτος παρακαλεῖται νά εὐλογήσῃ τὴν ἐκλογὴν καί νά προβῆ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς ἐκλεγείσης Ἡγουμένως, δι' εἰδικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας.

Χρρεία τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένως

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένως χρρεύει:

- α. Ἐνεκα θανάτου αὐτῆς
- β. Ἐνεκα παραιτήσεώς της
- γ. Ἐνεκα ἐκπτώσεως αὐτῆς:

1. Ἐάν παραβιάζῃ τὸν παρόντα Κανονισμόν καί ἐφ' ὅσον δέν θελήσῃ νά ἀνανήψῃ, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς διαδοχικὰς ἐγγράφους συστάσεις τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἐάν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς αὐτὴν ἐμπειστευμένου λειτουργήματος, εἴτε λόγῳ γήρατος εἴτε λόγῳ πιστοποιουμένης ἰατρικῶς ἀνιάτου ἢ μακροχρονίου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας.

3. Ἐάν καταδικασθῇ:

α) ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἰρετικὴ ἢ ἐπὶ διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ὅποτε ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ τελεσιδίκῳ καταδίκῃ αὐτῆς.

β) ἀμετακλήτως ἀπὸ τὰ ποινικὰ Δικαστήρια τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ διαπράξει ἐγκλήματος τελεσθέντος ἐκ δόλου.

Ἄρθρον 6

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἡ ἐν γένει διοικήσις, διαχειρίσις καί εὐθύνη ἐπὶ παντὸς ἐν γένει θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τῆς Ἀδελφότητος αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Ὡς Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται πρόσωπα διακρινόμενα ἐπ' ἀρετῇ καί διαθέτονα διοικητικὰ προσόντα, εὐσεβῆ ζῆλον, αὐταπάρνησιν καί ταπεινὸν φρόνημα. Ἀδελφαί διακρινόμεναι διὰ τὴν ἀκριβείαν καί τὴν συνέπειάν των εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν καί τὴν ἐνθερμον δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ Ἱ. Κοινοβίου, πρὸ πάντων δέ, ἀδελφαί δυνάμεναι νά συνεργασθοῦν ἐν ταπεινώσει καί ἀγάπῃ μετὰ τῆς Ἡγουμένως καί νά συμβάλουν εἰς τὴν εὐρυθυμότεραν λειτουργίαν καί τὴν προαγωγὴν τῆς Ἱ. Μονῆς. Ὁφείλεται δέ αὐταῖς ὁ προσήκων ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος σεβασμός.

1. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένως, ὅταν ἡ ἀδελφότητα ἀριθμῇ ἀπὸ πέντε (5) μέχρι εἴκοσι (20) μοναχῆς καί πενταμελὲς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἴκοσι (20) ἀδελφῶν. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει τὴν Οἰκονόμον, τὴν Ταμίαν καί τὴν Γραμματέα.

2. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ἡ Ἡγουμένη νά διακαιοπρακτῇ ἄνευ τῶν Συμβούλων οὔτε καί αἱ Σύμβουλοι ἄνευ τῆς Ἡγουμένως.

3. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συνεδριάζει ὡσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένως ἢ αἰτήσουσιν τὴν σύγκλησίν του τὰ μέλη αὐτοῦ.

4. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένως.

5. Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἅπαντα τὰ μέλη αὐτοῦ ἐκφράζουν ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις των, συμπεριφέρονται δέ ἐναντι ἀλλήλων, μετ' ἀπολήτου σεβασμοῦ καί σεμνοπρεπείας. Ἐπὶ διαφωνίας, δύνανται νά αἰτήσουν, ὅπως ἐγγραφῆ ἡ γνώμη των εἰς τὰ πρακτικά.

6. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀσκεῖ γενικῶς, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν Ἱ.Κανόνων καί τῆς κειμένης νομοθεσίας, τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς ὑπαρχούσης μοναστηριακῆς περιουσίας.

7. Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἡγουμένως, διὰ τὴν ρασοφορίαν ἢ τὴν μεγαλοσχημίαν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν καί γνωρίζει τὰς ἀποφάσεις ταύτας εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

8. Συντάσσει τὸν Προϋπολογισμόν καί τὸν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων τῆς Μονῆς ἐκάστου ἔτους καί ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην πρὸς ἔγκρισιν.

9. Προτείνει εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος τυχόν τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἢ συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

10. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὃν τρόπον καί τῆς Ἡγουμένως. Ἐντὸς δέ πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Μητροπολίτην καί ἡ ἐπικύρωσις παρέχεται γραπτῶς.

11. α. Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου προσέρχονται ἐκ τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐκλέγονται ὑπ' αὐτῆς διὰ μίαν 5ετίαν.

β. Δικαίωμα τοῦ ἐκλεγέσθαι ἔχει πᾶν μέλος τῆς ἀδελφότητος, πλὴν τῶν δοκίμων.

12. Ἡ ἀνάδειξις τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου γίνεται δι' ἀπολήτου πλειοψηφίας τῶν ψηφίζόντων μελῶν τῆς ἀδελφότητος. Μὴ ἐπιτυχανομένης κατὰ ταῦτα ἐκλογῆς, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκ νέου καταστῆ ἄγονος, διεξάγεται τρίτη τοιαύτη, ὅτε ἡ ἀνάδειξις γίνεται διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας.

13. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται μυστικῶς διὰ ψηφοδελτίων καί ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καί τῆς ἐκλογῆς τῆς Ἡγουμένως.

14. Τὴν ἐκλογὴν διεξάγει τριμελὲς Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

15. Μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν παραίτησιν ἢ ἐκπτώσιν τῆς Ἡγουμένως διατηρεῖται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καί μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας Ἡγουμένως τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον παραμένει μέχρι λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ.

α. Καθήκοντα Γραμματέως:

Ἡ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν τῇ ὑποδείξει τῆς Ἡγουμένως. Εἶναι

υπεύθυνος διά τήν διαφύλαξιν καί τήρησιν τοῦ ἀρχείου τῆς Μονῆς, καταγράφει τά Πρακτικά τῶν Συνάξεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῆς Ἀδελφότητος. Παρακολουθεῖ τήν ἀλληλογραφίαν, τό βιβλίον Πρωτοκόλλου, τό Μοναχολόγιον, τό Δοκιμολόγιον καί φυλάσσει τήν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β. Καθήκοντα Οἰκονόμου:

Ἡ Οἰκονόμος εἶναι υπεύθυνος διά τήν καθόλου διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ Οἰκονόμος, σέ συνεργασία πάντοτε μετά τῆς Ἡγουμένης, μεριμνᾷ διά τήν προμήθειαν καί συντήρησιν τῶν τροφίμων καί ὀλων τῶν χρεωδῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Χορηγεῖ τά ἀναγκαῖα εἰς τό Μαγειρεῖον καί τήν Τράπεζαν.

Λαμβάνει φροντίδα διά τās ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν καί εἰσηγεῖται σχετικῶς εἰς τήν Ἡγουμένην καί τό Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Εἶναι υπεύθυνος εἰς τήν ἀποθήκην τροφίμων καί εἰς τήν ἱματιοθήκην τῆς Μονῆς. Μεριμνᾷ διά τās ἀγοράς καί εἰσηγεῖται τά διαχειριστικά θέματα εἰς τό Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Ἡ Οἰκονόμος εἶναι υπεύθυνος διά τήν ἐπιβλεψιν τῶν ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τήν συντήρησιν ἢ ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καί ἐν γένει φροντίζει διά τās ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Καθήκοντα Ταμίου:

Ἡ Ταμίας εἶναι υπεύθυνος διά τήν διαφύλαξιν τοῦ ταμείου καί τήν τήρησιν τῶν βιβλίων αὐτοῦ. Τηρεῖ τά ἀπαραίτητα διά τήν διαχείρησιν τῶν οικονομικῶν τῆς Ἀδελφότητος λογιστικά βιβλία. Καταρτίζει, ἐν συνεργασίᾳ μετά τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων, καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐνεργεῖ εἰσπράξεις καί πληρωμάς ἐπί τῆ βάσει τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπό τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐτησίου Προϋπολογισμοῦ, ἐκδίδουσα τά ἠριθμημένα οἰκεία διπλότυπα ὑπογραφόμενα ὑπό τῆς Ἡγουμένης καί τῆς Ταμίου καί καταχωρίζει αὐτά εἰς τό βιβλίον Ταμείου. Διενεργεῖ τās εἰσπράξεις καί πληρωμάς, διά διπλοτύπων ἀποδείξεων ἠριθμημένων.

Ἀναλήψεις καταθέσεων παρά Τραπεζῆς καί λοιπῶν Ὄργανισμῶν ἐνεργοῦνται ὑπό τῆς Ταμίου ἢ ἐτέρου προσώπου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 7

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

1. Τήν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅπασαι αἱ ἀδελφαί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Κατά τήν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύνανται νά μετέχουν καί αἱ δόκιμοι εἰς ὀρισμένας συνάξεις ἄνευ ψήφου.

2. Συγκαλεῖται ὑπό τῆς Ἡγουμένης καί τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου:

α. Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καί ἴλιαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νά ζητηθῆ ἢ γνῶμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

β. Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἡγουμένης καί τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

γ. Διά τήν τροποποίησιν τῶν μὴ βασικῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

δ. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος διά τό ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν καί τηροῦνται πρακτικά. Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ τουλάχιστον τοῦ ἡμίσεος σὺν μιᾷ αὐτῶν.

ἄρθρον 8

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἔχει τό δικαίωμα νά προσλαμβάνῃ νομικόν σύμβουλον ἀνεγνωρισμένης νομικῆς ἱκανότητος καί ἐμποροῦμενον ὑπὸ χριστιανικῶν ἀρχῶν διά ὀρισμένον χρόνον.

ἄρθρον 9

Τά Διακονήματα

Ἡ ἄσκσις διακονήματός τινος εἶναι καί ἀπαραίτητος καί ἴλιαν ὠφέλιμος. Ἄπασαι αἱ ἀδελφαί ἐξασκοῦν τό ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης καθορισθέν δι' ἐκάστην διακόνημα, ἠλφθέντων ὑπόσιν τῶν δυνατοτήτων ἐκάστης. Οὐδεμία δύναται νά ἀρνηθῆ τό ἐντελλόμενον αὐτῇ διακόνημα ἐκτός ἀσθενείας, ὅποτε αὐτὴ οἰκονομεῖται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης.

Τά διακονήματα εἶναι προσωρινὰ καί ἐναλλασσόμενα ἢ μεγαλυτέρας διαρκείας, ὡς τά ἀπαιτοῦντα εἰδικὴν γνῶσιν καί ἐξάσκησιν.

Αἱ βασικαὶ διακόνισσαι εἶναι: Ἡ Γραμματεὺς, Ἡ Οἰκονόμος, Ἡ Ταμίας, Ἡ Ἐκκλησιάρισσα, Ἡ Ἀρχοντάρισσα, Ἡ Βηματαρίσσα, Ἡ Ἀγιογράφος, Ἡ Μάγειρος, Ἡ Τραπεζοκόμος, Ἡ Ἱεροράπτρια, Ἡ Κηπουρός, Ἡ Βιβλιοδέτης, Ἡ Βιβλιοθηκάριος, Ἡ Ὄδηγός, Ἡ Ξενοδόχος, Ἡ Θυρωρός, Ἡ Κεντήτρια, Ἡ Εὐτρεπίζουσα τήν Ἱεράν Μονήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ἄρθρον 10

Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α. Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

β. Ὁ Πνευματικὸς ἐξομολογεῖ καί τελεῖ Ἐφημεριακὰ καθήκοντα ὡσάκις δύναται. Εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας αὐτοῦ, Ἡ Ἱερά Μονὴ θά ἐξυπηρετῆται ὑπὸ ἱερέως, φροντίδι τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ἄρθρον 11

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α. Οἱ πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι αἱ χάριν αὐτῆς εἰσφοραὶ ἐν γένει τῶν Ἀδελφῶν αὐτῆς, τῆς Ἐκκλησίας,

τῶν πιστῶν, τῶν Νομικῶν Προσώπων καί τοῦ Κράτους καί αἱ πρόσοδοι ἐξ αὐτῶν.

β. Ἐπαξ τοῦ μνός ἡ Ἡγουμένη μετὰ τῆς Οἰκονόμου καί τῆς Ταμίου ἀποσφραγίζουν τό παγκάρι τῆς Μονῆς, καταμετροῦν τά ἐκ τῆς κηροπωλησίας ἔσοδα καί εἰσάγουν τὰς εἰσφοράς τῶν πιστῶν εἰς τό ταμεῖον, συντασσομένου πάραυτα σχετικοῦ Πρακτικοῦ ὑπογραφομένου καί ὑπό τῶν τριῶν.

ἄρθρον 12 Διαχείρισις τῶν Πόρων

Αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρων πηγῶν προερχόμεναι πρόσοδοι δύνανται νά χρησιμοποιηθῶσι:

1. Διά τήν συντήρησιν τῆς ἀδελφότητος
2. Διά τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
3. Διά τήν συντήρησιν τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Καθολικοῦ καί τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων
4. Διά τήν οἰκοδόμησιν καί προσθήκην νέων ἐγκαταστάσεων
5. Διά τήν φιλοξενίαν
6. Δι' ἐλεημοσύνας
7. Πᾶσα δαπάνη μή προβλεπομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποφασίζεται ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ἄρθρον 13 Τηρούμενα Βιβλία ἐν τῇ Μονῇ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τά ἑξῆς ἐπίσημα Βιβλία:
Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων
Βιβλίον Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου
Βιβλίον Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος Μοναχολόγιον
Δοκιμολόγιον
Κτηματολόγιον ἀκινήτου καί κινήτου περιουσίας τῆς Ἱ. Μονῆς
Βιβλίον Ταμείου
Ἐντάλματα πληρωμῶν καί Διπλότυπα Εἰσπράξεων
Βιβλίον καταγραφῆς Ἱερῶν Λειψάνων, περιπέστων Εἰκόνων, κειμηλίων καί χειρογράφων κωδίκων
Βιβλίον καταγραφῆς Ἱερῶν Σκευῶν, τιμητῶν καί ἀφιερωμάτων
Βιβλίον καταγραφῆς τῶν Βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄ ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ἄρθρον 14 Ἡ Φιλοξενία τῶν Προσκυντῶν

Ἡ Ἱερά Μονή, ὑπακούουσα εἰς τό ἀποστολικόν «τὴν φιλοξενίαν διώκοντες» καί ἀσπαζομένη τὴν Ἀγιοπατερι-

κὴν Παράδοσιν καί τὴν τηρουμένην τοιαύτην ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κοινοβιακῶν ἐν Ἑλλάδι Μονῶν, παρέχει διὰ τῆς Καθηγουμένης ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς, φιλοξενίαν εἰς πρόσωπα πνευματικά.

Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ ἐντολή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἔτι δέ καί παρακαταθήκη τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ἄγνωστα πρόσωπα δὲν φιλοξενοῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Οἱ φιλοξενούμενοι παρακολουθοῦν τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας καί συμμετέχουν, ἐάν δύνανται, εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 15

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δὲν τελοῦνται γάμοι.

ἄρθρον 16

Ἡ εἴσοδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει ἀνοιχτή καθ' ὥσας ὀρίζει ἡ ἀδελφότης, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν.

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην καί Παρασκευὴν ἡ ἐξώθυρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει κλειστή, διὰ νά ἔχουν τὴν δυνατότητα αἱ ἀδελφαί νά ἐπιδίδωνται μὲ περισσοτέραν ἄνεσιν καί ἡσυχίαν εἰς τὰ πνευματικά των καθήκοντα.

ἄρθρον 17

Σφραγίς

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ εἰκόνα τῆς Ἀγίας Κυριακῆς καί περίξ αὐτῆς εἰς δύο κύκλους τὰς ἐπιγραφάς: εἰς πᾶν ἐξωτερικόν τὴν ἐπιγραφὴν: τὸν δικέφαλον ἀετὸν καί περίξ αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ & ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ» καί εἰς πᾶν ἐσωτερικόν τὴν ἐπιγραφὴν «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ».

ἄρθρον 18

Ἐσωτερικὴ Κατάστασις τοῦ Κοινοβίου

Τὸ Ἱερόν Κοινόβιον ἀποτελεῖ μικρὰν κοινωνίαν ἀτόμων ἐπὶ τό αὐτό συνηγμένων, ἵνα βιώσουν ἐν σώματι «κατάστασιν ἀσωμάτων».

Ὡς ἐκ τούτου πρόκειται διὰ πρότυπον χριστιανικὴν κοινωνίαν ἐμφανίζουσα διφυῆ χαρακτῆρα. Εἶναι ἐπίγειος πολιτεία μὲ οὐράνιον πολιτεῦμα. Ἐπειδὴ δέ εἶναι ἅπαντα κοινά, κοινόν «τό ἐγχείρημα τῆς σωτηρίας», ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς ἐξουθενώσεως τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ συνόλου. Ὁ κίνδυνος ὁμῶς αὐτός ἀποσοβεῖται, ὅταν ρυθμίζονται ἅπαντα κατὰ τό πνευματικόν συμφέρον μῆδ' ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν, εἰς τρόπον ὥστε νά φαίνεται ὅτι τό σύνολον ὑπηρετεῖ ἕκαστον μέλος.

Ἡ τήρησις αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας ἀπαιτεῖ παρά τῆς Ἡγουμένης σύνεσιν, νοῦν ἐξέφρονα, πεφωτισμένην διανοίαν, μακρὰν πάσης ἐπάρσεως καί ἐπαράτου οἰήσεως.

Αἱ ἀδελφαί ὀφείλουσαν νά ζοῦν ὡς ἄγγελοι, ἀγνίζουσαι ἑαυτάς καί μετὰ πάσης αὐταπαρνήσεως ἐπιδιδόμεναι εἰς τήν διακονίαν τοῦ συνόλου. Συμπεριφέρονται μεταξύ των μετὰ πάσης ἀπλότητος, ἀγάπης ἀδελφικῆς καί πνευματικῆς καί σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀδελφάς καί δὴ καί τὰς ὑπερηλίκους. Ἐπιδίδονται μετὰ πάσης προθυμίας εἰς τὰς διακονίας, προάγουσιν καί ἐπιμελοῦνται τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Προσφωνοῦνται δέ μεταξύ των μέ τὰς λέξεις «Ἀδελφή... καί τό ὄνομα τῆς ἐτέρας».

Τηροῦν τήν ἱεραρχίαν κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς.

Προσέρχονται ἐγκαίρως εἰς τὰς Ἀκοιλουθίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, συμμετέχουσαι ἐπιμελῶς εἰς τὰ τελούμενα.

Οὕτω συγκροτεῖται πολητεία, εἰς τήν ὁποίαν οἱ δυνατοί προσφέρουν τό κατά δύναμιν καί οἱ ἀσθενεῖς λαμβάνουν τό κατ' ἀνάγκην.

Αἱ ἀδελφαί, καταλήθως χειραγωγούμεναι, δημιουργοῦν κλίμα ψυχικῆς ἀνέσεως, φιλαλληλίας, χαροποιῶ πένθους, κατανύξεως, συναγωνιζόμεναι καί ὄχι ἀνταγωνιζόμεναι «καθάπερ ἵπποι», ἀμιλλώμεναι, λίθοι συναρμολογούμενοι εἰς οἰκοδομήν πνευματικὴν, μέλη συναρμολογούμενα εἰς σῶμα Χριστοῦ, λαμπάδες συγκαίόμεναι καί ἐκπέμπουσαι φῶς Χριστοῦ.

ἄρθρον 19

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ κανονικοῦ δικαίου, τῆς νομοθεσίας καί τοῦ παρόντος, ρυθμίζεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἀναλόγως.

ἄρθρον 20

Τροποποιήσις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ

Ἐάν παραστῇ ἀνάγκη τροποποιήσεως, συμπληρώσεως ἢ καί καταργήσεως ἄρθρου ἢ ἄρθρων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀποφασίζει ἡ Ἀδελφότης κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐφ' ὅσον συμφωνήσουν τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 21

Ὁ παρῶν κανονισμός συνετάγη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Κυριακῆς κατὰ μῆναν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 2013 καί ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἡ Ἱερά Σύναξις, ψηφίσασα τόν κανονισμόν τοῦτον, ἔθεσε ἓνα ἀπλοῦν δεικτικὴν διὰ τὰς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι ὀδεύουσαν τὴν πρὸς τόν οὐρανόν πορείαν, ἴνα μετὰ χαρᾶς καί μέ ἀνύστακτον ὄμμα προσβλέπουσαν πρὸς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, εἰσέλθουσαν δέ ὡς αἱ φρόνιμοι παρθένοι (Ματθ. ΚΕ', 1-13) μέ λάμπουσαν στολήν τῶν ἀρετῶν καί μέ λαμπάδας τοῦ θείου φωτός εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἀγαλλόμεναι. Ἀμήν.

Ἐπογράφεται τό παρόν ὡς ἔπεται:

Η ΠΡΟΕΣΤΩΣΑ
Φιλοθέη Μοναχή
ΤΑ ΜΕΛΗ
Κυριακή Μοναχή
Μαρία Μοναχή

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ίερά Μητρόπολις Λευκάδος καί Ἱθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίων Ἀναργύρων Λευκάδος,
Ἁγίου Σπυρίδωνος Ἀλεξάνδρου Λευκάδος,
Ἁγίου Γεωργίου Ἐπισκοπῆς Καλάμου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλημισίου Λευκάδος,
Τιμίου Προδρόμου Καστοῦ,

Ἁγίων Ἀποστόλων Φρυνίου Λευκάδος,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀνωγῆς Ἱθάκης,

Ἁγίας Μαρίνης Ἐξωγῆς Ἱθάκης,
Εἰσοδίων Θεοτόκου Λεύκης Ἱθάκης,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Περαχωρίου Ἱθάκης,
Ταξιάρχων Πλατρεϊθιά Ἱθάκης,

Ἐπαπαντῆς Κυρίου Ἀλάτρου Λευκάδος,
Ἁγίου Βησσαρίωνος Βαθέος Μεγανησίου,

Ἁγίου Σπυρίδωνος Βηλυχοῦ Λευκάδος,
Ἁγίας Παρασκευῆς Πλατυστόμου Λευκάδος,

Ἁγίου Νικολάου Φτερνοῦ Λευκάδος,
Ἁγίου Ἀθανασίου κώμης Ἁγίου Ἡλίου Λευκάδος,

Ἁγίου Βασιλείου Εὐγήρου Λευκάδος,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Κονταραίνης Λευκάδος,

Γενεσίου Θεοτόκου Σύβρου Λευκάδος,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀθανίου Λευκάδος,

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου Χορτάτων Λευκάδος,
Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου Δρυμῶνος Λευκάδος,

Ἁγίου Στεφάνου Ἐξανθείας Λευκάδος,
Ἁγίου Γεωργίου Πινακοχωρίου Λευκάδος,

καθοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Λευκάδι τῆ 24ῆ Ὀκτωβρίου 2014

† Ὁ Λευκάδος καί Ἱθάκης ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Δημητρίου Παλαιοκαρυᾶς Παραβόλλας,
καθοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Ἱερᾷ Πόλει Μεσολογγίου τῆ 13ῆ Νοεμβρίου 2014

† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας ΚΟΣΜΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ

ΚΛΗΣΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Πρὸς
Τὸν Ἱερέα
Κωνσταντῖνον Καλαϊτζῆδον,
Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Τρίκκης καί Σταγῶν
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καθοῦμεν σε ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Κυρίτση ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτοῦ συνφδὰ τῆ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 800 καί ἀπὸ 5.8.2014 σεπτῆ ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τρίκκης καί Σταγῶν κ. Ἀλεξίου καί δυνάμει τῶν ἄρθρων 109 καί 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ἐν Τρικάλοις καί ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καί Σταγῶν τῆ 8ῆ Δεκεμβρίου 2014 ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καί ὥρᾳ 12.00 π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν, αἰτι-

νες κρίνεται σκόπιμον, ὅπως μὴ ἀναγραφῶσιν εἰς τὴν πα-
ροῦσαν κλῆσιν.

Ἐν Τρικάλῳ τῆ 8ῃ Αὐγούστου 2014

Ὁ Ἀνακριτὴς
Πρωτοπρεσβύτερος
Δημήτριος Κυρίτσος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΡΟΥ

ΚΛΗΣΙΣ

Πρὸς

Τὸν Πανοσιολογιώτατον

Ἀρχιμ. Εὐθύμιον Χαραλαμπίδην,

Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Νικολάου Ἰ. Ἄνδρου

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Πανοσιολογιώτατε,

Καλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἐμοῦ,
τοῦ Πρωτοπρ. Γεωργίου Φανεροῦ, ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνα-

κριτοῦ, συνφδὰ τῆ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 2535/17.09.2014
ἐντολῆ τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου ἡμῶν κ. Δωροθέου καὶ
δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932, ἐν τοῖς Γρα-
φεῖοις τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς ἱερᾶς νήσου Τή-
νου, τῆ 10ῃ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡμέρᾳ Τετάρτη καὶ ὥρᾳ
13.00, ἵνα ἀπολογηθῆτε ἐπὶ ἀντικανονικοῖς παραπτώμα-
σι, σαφῶς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπομένοις καὶ
τιμωρουμένοις.

Προσεπιδηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανί-
σεώς σας, θέλει ἐνεργηθῶσι καθ' ὑμῶν τὰ ὑπὸ τῶν
ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932, ὡς ταῦτα ἰσχύου-
σι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 44 παρ. 1
τοῦ Ν. 590/1977.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Νήσῳ Τήνῳ
τῆ 18ῃ Σεπτεμβρίου 2014

Ὁ Ἀνακριτὴς
† Πρωτοπρ. Γεώργιος Φανερός

Ἀναρτήθηκε σὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 18.11.2014

Ἱερά Μητρόπολις Κυθέρων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2
τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημε-
ρίων καὶ Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὴν
κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ

Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ Πιτσιανίτικων,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά
καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμε-
να δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς
θέσεως.

Ἐν Κυθήροις τῆ 20ῃ Νοεμβρίου 2014

† Ὁ Κυθέρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἀναρτήθηκε σὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 11.12.2014

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 4.11.2014

Συνῆλθε τὴν Τρίτη 4 Νοεμβρίου 2014, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Νοέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀκολούθως συζητήθηκε τὸ θέμα τοῦ νομικοῦ καθεστώτος τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος Ἐυαγγελιστρίας Τήνου, τὸ ὁποῖο παραμένει Νομικὸ Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου ἐποπτευόμενο ἀπὸ τὸ κράτος, ἀλλὰ θὰ ἔχει ὅλα τὰ προνόμια καθὲς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος καὶ Προσκυνημάτων. Ἡ Δ.Ι.Σ. σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία πέτυχε νὰ μὴ τροποποιηθῆ ὁ Νόμος 349/1976 καὶ νὰ διασφαλιστῆ τὸ ἰδιότυπο καθεστὼς τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος Τήνου ἀμετάβλητο.

Ἐπίσης ἀποφάσισε, λόγῳ ἑλλείψεως ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, νὰ ἀπευθυνθῆ στὸν Ὑπουργὸ Διοικητικῆς Μεταρρύθμισης ζιτώντας τὴν τροποποίηση τῆς διαδικασίας διορισμοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων λόγῳ τῆς ἰδιαιτερότητος τῆς θέσεως αὐτῶν.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδική Ἐπιτροπὴ Πρόνοιας καὶ Εὐποιίας γιὰ τὴν συνάντηση τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἱεραῦς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τοῦ λεκανοπεδίου πού πραγματοποιήθηκε στίς 23 Ὀκτωβρίου, ὅπου ἐνημερώθηκαν γιὰ διάφορα φιλανθρωπικά προγράμματα (συσσίτια, κοινωνικά ἰατρεῖα, κοινωνικά παντοπωλεῖα κ.ἄ.) σὲ περίοδο πού ἡ Ἐκκλησία στηρίζει τὸν δοκιμαζόμενο λαό. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποφάσισε ὅπως παρόμοιες συναντήσεις ἐνημερώσεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιηθοῦν καὶ στίς πόλεις Καβάλα, Θεσσαλονίκη, Ἰωάννινα, Πάτρα, Ἀθήνα, ὅπου θὰ συμμετέχουν οἱ ὁμορες Ἱερές Μητροπόλεις.

Ἀκολούθως κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Συνεδρίας ἀναγνώσθηκαν εὐχαριστήριες ἐπιστολές ὑποτρόφων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι περᾶτωσαν τίς μεταπτυχιακές σπουδές τους στὸ ἐξωτερικόν. Διὰ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἐκφράζουν τίς εὐχαριστίες τους στὸν Μακαριώτατο καὶ στὴν Ἱερά Σύνοδο καὶ δηλώνουν ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδική Ἐπιτροπὴ Πολιτιστικῆς Ταυτότητας γιὰ τὸ Γ' Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Ἱεραῦς Συνόδου γιὰ τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, τὸ ὁποῖο θὰ πραγματοποιηθῆ στίς 14 Νοεμβρίου στὴν Ἱερά Μονὴ Πεντέλης καὶ στίς 15 Νοεμβρίου στὴν Στοά Βιβλίου.

Τέλος ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακά θέματα.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῦς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 5.11.2014

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη 5 Νοεμβρίου 2014, στὴν δευτέρη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Νοέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἀκολούθως ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δωδώνης κ. Χρυσόστομο γιὰ τὰ πεπραγμένα τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων. Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ἰδιαίτερα ὅτι τὸ 2014 σημειώθηκε αὐξηση περιηγητῶν θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος, κυρίως ἀπὸ τὴν Ρωσία, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν Ἑλλάδα, τὸν πολιτισμὸ τῆς καὶ τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα τῆς. Ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συνοδικὸ Γραφεῖο Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων ἔχει ἐκδώσει θρησκευτικὸ τουριστικὸ ὁδηγὸ, ὁ ὁποῖος τιλοφορεῖται «Πέρα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη Μνημεῖα πίστεως καὶ πολιτισμοῦ» καὶ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Ὄργανισμὸς Τουρισμοῦ ἔχει ἐκδώσει ἀντίστοιχο θρη-

σκευτικό τουριστικό οδηγό με την συνεργασία του Συνοδικού Γραφείου Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικών Περιηγήσεων καί τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὁ ὁποῖος τιτλοφορεῖται «Τά βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ἑλλάδα». Ἐπίσης, τό Συνοδικό Γραφείο Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικών Περιηγήσεων ἐξέδωσε DVD μέ τά Μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐνημέρωσε τήν Ἱερά Σύνοδο ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπίσκεψη ὁμάδας Ρώσων δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι θά ἐπισκεφθοῦν διάφορα προσκυνήματα τῆς Ἑλλάδος γιά νά τά προβάλλουν στήν χώρα τους.

Τέλος, ἡ Δ.Ι.Σ. ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικά μέ τρέχοντα ὑπηρεσιακά ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου

Συνεργασία μέ τό Ὑπουργεῖο Τουρισμοῦ γιά τίς Προσκυνηματικές Περιηγήσεις

Πραγματοποιήθηκε τήν Τετάρτη 12 Νομβρίου 2014, στό Γραφείο τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ κ. Ἀναστασίου Λιάσκου, Συνεδρίαση τῆς Κοινῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ γιά θέματα τῶν Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων (Θρησκ. Τουρισμοῦ). Ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στήν Κοινή αὐτή Ἐπιτροπή μετέχουν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Σπυρίδων Κατραμάδος, Γραμματεὺς, καί οἱ κ.κ. Θεόδωρος Γεωργάκης, Βασίλειος Τζέρπος καί Χρῆστος Πετρεάς, Μέλη, τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων, καί ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄργανισμοῦ Τουρισμοῦ ὁ Γεν. Γραμματέας τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ κ. Ἀναστάσιος Λιάσκος καί οἱ κ.κ. Χρῆστος Γάτος, Νικόλαος Ὀλυμπίου, Μαρία Παπαζάχου καί Γεώργιος Καραχάλιος.

Τά θέματα πού ἐξέτασε κατά τή συνεδρία τῆς αὐτῆς ἡ Κοινῆ Ἐπιτροπή ἀφοροῦσαν: α) στά πεπραγμένα τῶν κοινῶν δράσεων ἔτους 2014 τοῦ Ὑπουργείου Τουρισμοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ὅπως συμμετοχές σέ Διεθνεῖς Ἐκθέσεις Τουρισμοῦ, χρηματοδότηση δράσεων καί ἐιδικῶν ἐντύπων κ.λπ.), β) στοχευμένες κοινές δράσεις γιά τό ἔτος 2015, καί γ) προγραμματισμός κοινῶν συναντήσεων μέ τουριστικούς καί ἄλλους φορεῖς καί ὁργανισμούς ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος.

Ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Προσκυνηματικῶν Πε-

ριηγήσεων μέ τό Ὑπουργεῖο Τουρισμοῦ καί τόν Ε.Ο.Τ. ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὑλοποίησης τοῦ ὑπογραφέντος μεταξύ τους «Πρωτοκόλλου Συνεργασίας», πού ἀποσκοπεῖ στήν ἐν γένει προώθηση καί προβολή τῶν Ἱ. Μονῶν, Ἱ. Προσκυνημάτων καί λοιπῶν θρησκευτικῶν μνημείων τῆς Χώρας μας στήν Ἑλλάδα καί τό ἔξωτερικό.

Στό πλαίσιο τῆς ἐν λόγω συνάντησης ἔγινε εἰδική ἐνημέρωση καί ἀναφορά ὡς πρὸς: α) τό προσφάτως ἀποσταλέν «Ἐγκύκλιο Σημείωμα» τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τίς Ἱερές Μητροπόλεις τῆς σχετικῶς μέ τή συμπλήρωση εἰδικοῦ ἐπιστημονικῶς καταρτισθέντος «Ἐρωτηματολογίου γιά τίς Ἱερές Μονές - Ἱερά Ἡσυχαστήρια - Ἱερά Προσκυνήματα» καί ἀποσκοπεῖ στήν καταγραφή τῆς ὑποδομῆς, τῆς φιλοξενίας, τῆς παραγωγῆς διακεκριμένων μοναστηριακῶν καί ἐκκλησιαστικῶν προϊόντων καί τῆς διαθέσεως σχετικοῦ ὀπτικοαουστικοῦ ὕλικου στήν ἐλληνική καί σέ ἄλλες γλώσσες, β) γιά τήν ἔκδοση τοῦ ἐντύπου «Στά Βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ἑλλάδα», γ) τήν ὑπογραφή τοῦ «Συμφώνου Συνεργασίας» μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κύπρου ἐπί θεμάτων Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων, καί δ) τήν ἐπικείμενη ἐπίσκεψη στήν Ἑλλάδα ὁμάδας Ρώσων δημοσιογράφων πού ἀσχολοῦνται μέ θέματα προβλῆς θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ.

Ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου

Ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στό Ὑπουργεῖο Παιδείας

Θέματα πού ἀφοροῦν στήν ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση ἀπασχόλησαν στίς 21.10.2014 τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καί τόν Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων κ. Ἀνδρέα Λοβέρδο κατά τή συνάντηση πού εἶχαν στό Ὑπουργεῖο.

Τόν Μακαριώτατο συνόδευαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ καί Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος. Στή συνάντηση παρέστη καί ὁ Γενικός Γραμματεὺς Θρησκευμάτων κ. Γεώργιος Καλαντζῆς.

Ὁ Ὑπουργός Παιδείας χαρακτήρισε μεγάλη τιμή τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῶν Ἀρχιερέων καί ὑπογράμμισε πὼς «ἔχουμε πολλά θέματα ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως σέ ἐκκρεμότητα. Εἴμαστε, ὅμως, σέ πολύ καλό δρόμο γιὰ

έχουμε αποδεδειγμένα κλίμα καλής συνεργασίας».

Ο Ἀρχιεπίσκοπος εὐχαρίστησε τόν Ὑπουργό καί τούς συνεργάτες του καί ἐπεσήμανε πώς «ἡ σημερινή συνάντηση ἦταν οὐσιαστική καί προχωρήσαμε τά θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης. Πρόκειται, ἄλλωστε, γιά ἕνα μεγάλο κεφάλαιο πού ἀπασχολεῖ τήν Ἐκκλησία καί τήν Πολιτεία. Τά βήματά μας, θά μᾶς ὀδηγήσουν σέ αὐτό πού ἔχουμε στοχεύσει, μία καλύτερη ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση».

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Δήλωση τοῦ Σεβ. κ. Ἀνθίμου γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου

«Θεωρῶ χρέος μου νά ἀπευθυνθῶ πρὸς τό πλήρωμα τοῦ εὐσεβοῦς καί ἡρωικοῦ λαοῦ τῆς ἱστορικῆς πόλεως μας, τῆς Θεσσαλονίκης, γιά τό ἐορταστικό δεκαήμερο πού μᾶς ἐχάρισαν οἱ ἐκκλησιαστικές καί οἱ ἐθνικές ἐκδηλώσεις ἀπό τῆς 19ης ἕως τῆς 29ης Ὀκτωβρίου τοῦ τρέχοντος σωτηρίου ἔτους 2014.

Ἡ πρώτη σημαντική ἔναρξη ἦταν ἡ μετακίνηση τῆς Λάρνακος τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ πολιούχου μας ἁγίου Δημητρίου ἀπό τοῦ μαρμαρίνου Κιβωρίου στό σολέα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς ἄνετον προσκύνησιν ὑπό τῶν πιστῶν τήν Κυριακή 19.10.2014.

Στή συνέχεια ἡ ἐορταστική ἄφιξη τῆς ἱερᾶς καί παλαιστάτης θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Τριφώτισσας ἀπό τόν Καθεδρικό Ναό τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου μετεφέρθη τό 1922 ἀπό τήν Αἴνο τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Πρόκειται γιά ἀνάγλυφη ἐλκυστική καί θαυματουργική εἰκόνα. Θεῖες Λειτουργίες καί ἀκολουθίες ἐτελοῦντο συνεχῶς ἡμέρα καί νύκτα.

Τό Σάββατο τό πρωί 25η Ὀκτωβρίου, παραμονή τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἔγινε ἡ τιμητική περιφορά τῶν Λειψάνων καί τῆς εἰκόνας τοῦ πολιούχου μας καί τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Τριφώτισσας μέ τήν συμμετοχή πολλῶν Μητροπολιτῶν καί Ἱερέων, τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν καί πλήθους λαοῦ. Τό ἑσπέρας ἐτελέσθη ὁ μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός μέ ὀμιλητή τόν Σεβ. Μητροπολίτη Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ.

Τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη ἡ μεγάλη πανηγυρική Θεία Λειτουργία γιά τήν μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος καί πολιούχου τῆς Θεσσαλο-

νίκης ἁγίου Δημητρίου, μέ τήν συμμετοχή δέκα πέντε (15) Σεβ. Μητροπολιτῶν καί δέκα πέντε (15) ἱερέων καί πλήθους λαοῦ. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτελέσθη ἡ μεγάλη ἐπίσημη Δοξολογία ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν καί Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν. Τήν Κυβέρνηση ἐξεπροσώπησε ὁ ὑπουργός Μακεδονίας καί Θράκης κ. Γεώργιος Ὁρφανός, τήν δέ ἐόρτιο ὀμιλία ἔκαμε ὁ Παν. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμος. Ἡ συμμετοχή τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας γιά νά ἐκκλησιασθῆ καί νά προσκυνήσῃ τήν Παναγία καί τόν ἅγιο Δημήτριο ὑπῆρξε ἀθρόα, συνεχῆς καί συγκινητική.

Τήν 27η Ὀκτωβρίου ἔγινε ἡ παρέλαση τῶν μαθητῶν καί τῶν μαθητριῶν τῶν Σχολείων τῆς πόλεως μας.

Ὁ ἐορτασμός τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἐκορυφώθηκε μέ τήν ἐπίσημη κατάθεση στεφάνου στό Μνημεῖο τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, τίς θεῖες Λειτουργίες εἰς ὄλους τούς Ναούς, καί τήν Μεγάλην Παρέλαση ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Καρόλου Παπούλια καί τῶν λοιπῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν. Ἐκπληκτική καί ἐλπιδοφόρα ἡ παρέλαση τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Ἀλψιμόνητη θά μείνῃ ἡ πτήση τοῦ ὑπερηχητικοῦ ἀεροπλάνου τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας μέ τούς μοναδικούς ἀνάστροφους ἔλιγμούς.

Ἀπευθύνω εὐχές καί συγχαρητήρια εἰς ὄλους καί εἰς τούς συμπολίτες μας τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ ἅγιος Θεός, ἡ Παναγία καί ὁ ἅγιος Δημήτριος νά μᾶς χαρίζουν ὑπομονή, δύναμη καί ἐλπίδα».

Ἱερά Μητρόπολις Σύρου

Παρουσίαση τόμου

ἀφιερωμένου στά δέκα χρόνια ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δωροθέου

Παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση παρουσίας τοῦ τόμου «Οἰακοστροφίον» πού ἐκδόθηκε μέ ἀφορμή τήν συμπλήρωση δέκα χρόνων ἀπό τήν ἐκλογή καί ἐνθρόνιση τοῦ Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωροθέου.

Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στίς 7.10.2014 στό κτίριο τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς καί παρέστησαν πολλοί Μητροπολίτες, ἐκπρόσωποι Δήμων τῆς Μητροπόλεως Σύρου, κληρικοί καί λαϊκοί.

Τόν Τόμο παρουσίασαν ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ

κ. Παναγιώτης Ρουμελιώτης, Πρόεδρος του Ίδρυματος Τηνιακού Πολιτισμού και ο κ. Δημήτριος Γόννης, Όμοτιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Συντόνιζε ο Ἀρχιμανδρίτης Εὐδόκιμος Καρακουλάκης.

Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας στήν ὁμιλία του ἀναφέρθηκε στό πρόσωπο καί στό ἔργο τοῦ Μητροπολίτη Σύρου λέγοντας πώς «ποιμαίνει μέ ἀγάπη, κρίνει μέ ἐπιείκεια, προσεγγίζει μέ ἀπλότητα τούς ἀνθρώπους, διακονεῖ ἀνύστακτα καί ἀνυπόκριτα». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ἐπισημάνει «εἶχε συνείδηση ὅτι ἀποστέλλεται σέ Μητρόπολη στήν ὁποία συνυπάρχουν καί ζοῦν εἰρηνικά καί ἀγαπημένα, πολλά χρόνια τώρα μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς, μέ διακριτικότητα καί ἀδελφική ἀγάπη, δηλώνει ὅτι χρέος τοῦ Ὁρθόδοξου Ποιμενάρχου εἶναι νά καταβάλλει κάθε προσπάθεια, ὥστε καί «τά ὄρια τῶν Πατέρων μή μεταίρουν», διότι στά τῆς πίστεως δέν χωρεῖ οἰκονομία, ἀλλά καί χεῖρα ἀγάπης νά ἀπλώνει πρὸς τούς ἀδελφούς Ρωμαιοκαθολικούς Χριστιανούς, καλῶν αὐτούς σέ συνεργασία, ἐπὶ πρακτικῶν κυρίως ζητημάτων, ἐπ' ὠφελεία τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανικοῦ πληρώματος, κατά τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος δέν ἀπεστράφη τόν Σαμαρείτη, τήν Χαναanaίαν καί τόν Ἰάειρον. Δέν ἐπιτρέπει νοσηροῦς φανατισμούς, θρησκευτική μισαλλοδοξία καί ἐπαναβίωση τῶν ἀκροτήτων τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος. Διαβεβαιώνει ὅλους, ὅτι θά δαπανήσει τόν ἑαυτόν του, διά νά πράξει τό χρέος του στό ἔπακρον σάν ἐκκλησιαστικός ἄνδρας πρὸς τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα, διδάσκων καί καθοδηγῶν αὐτό ὀρθοδόξως καί ἀγιοπνευματικῶς εἰς τήν ἀκαινοτόμητη ὁδὸ τῆς σωτηρίας, ἀλλά καί ὅτι θά ἀγαπᾷ, ἀδιακρίτως καί ἀπροσωπολήπτως, ὅλους τούς Χριστιανούς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τῶν πρώτων αὐτῶν μέχρι καί τοῦ ἐσχάτου, καθότι τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἀγαθότερα εἶναι τά πρὸς τόν μόνον ἀγαθόν καί ἀγαθοποιόν ἀγαθονύμως ἀναφερόμενα, τόν Θεόν Πατέρα, ὁ ὁποῖος εἶναι ὄντως τό αὐτάγαθον ἀγαθόν, καί διά τοῦ ὁποῖου τά πάντα ἀγαθονόμενα δεικνύνται καί γίνωσκονται. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐποχή πού διανύουμε εἶναι ἀκατάλληλη γιά θρησκευτικούς πολέμους. Τώρα αὐτό πού προέχει εἶναι ἡ συνύπαρξη τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, γιά τό γενικότερο ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητας καί τοῦ ἀνθρώπου εἰδικότερα». Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας ὀλοκλήρωσε τήν ὁμιλία του λέγοντας πώς «ὁ Σύρου Δωρόθεος μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὡς “χρη-

στός πρὸς τόν φίλον, ἥπιος πρὸς τόν οἰκέτην, ἀνεξίκακος πρὸς τούς θρασεῖς, φιλόανθρωπος πρὸς τούς ταπεινούς, παρηγορῶν κακουμένους, ἐπισκεπτόμενος τούς ἐν ὀδύναϊς, μηδένα καθάπαξ ὑπερορῶν, γλυκὺς ἐν προσηγορίᾳ, παιδρὸς ἐν ἀποκρίσει, δεξιός, εὐπρόσιτος ἅπασι, μήτε σεαυτοῦ διεξιῶν ἐγκώμα, μηδέ ἐτέρους λέγειν παρασκευάζων, μηδέ λόγον ἄσεμνον ἀποδεχόμενος, ἐπικαλύπτων ὅσα δυνατόν τῶν σεαυτοῦ πλεονεκτημάτων”, γιὰ τόν Ἱεράρχην αὐτόν διακρίνει “ἡ ἀπλότης τοῦ ἥθους, τό γενναῖον, τό ἀκατάσκευον..., ἀφοῦ τόν τέλειον φρόνιμον μέν εἶναι πρὸς τό ἀγαθόν, ἀκέραιον δέ πρὸς τό κακόν”» .

Ὁ Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος εὐχαρίστησε τόν Ἀρχιεπίσκοπο, τούς Ἱεράρχες, ὅλους ὅσοι παρέστησαν στήν ἐκδήλωση, τούς συνεργάτες του, λαϊκοὺς καί κληρικοὺς, τῆς Μητροπόλεως καί ἰδιαίτερα τόν Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο Τήνου Πρωτ. Γεώργιο Φανερό καί τήν ὀργανωτική καί συντακτική ἐπιτροπή γιά τή δημιουργία τοῦ τόμου καί τήν ἐκδήλωση παρουσίας, ἀλλά καί τούς ὁμιλητές πού τόν παρουσίασαν. Ὁλοκληρώνοντας τήν ὁμιλία του ὁ Μητροπολίτης Σύρου τόνισε: «Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλαβέστατοι συμπρεσβύτεροι, διάκονοι καί μοναχοί, καί ὅσοι πάρεστε εἰς τήν αἴθουσαν ταύτην φίλοι μου ἐν Κυρίῳ περιπόθητοι καί ἀγαπητοί, συνευχήθητε ὑπέρ ἐμοῦ πρὸς τόν Ὑψιστον Θεόν, τόν κατά τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος Αὐτοῦ καταστήσαντα μέ εἰς τήν ὑψηλήν ταύτην διακονίαν, ὅπως δώῃ μοι τήν τῶν θρόνων Αὐτοῦ πάρεδρον σοφίαν, ἵνα πάντοτε συμπαροῦσα μοι ὀδηγῆ καί φωτίξῃ μέ εἰς τήν κατ' Αὐτόν, δι' Αὐτόν καί πρὸς Αὐτόν διακυβέρνησιν, διαποίμανσιν, οἰκοδομήν καί καταρτισμόν τοῦ ἐμπεπιστευθέντος μοι χριστωνύμου πληρώματος».

Ἡ Ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ τήν Χορωδία «Ψαλτικῆς Διάκονοι», τά μέλη τῆς ὁποίας, ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτη τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου κ. Στ. Κοντακιώτη, ἔψαλε ἐκκλησιαστικούς ὕμνους, τόν πολυχρονισμό τοῦ Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωροθέου καί τή φήμη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ὁ συντονισμός καί ἡ γενική ἐπιμέλεια καί ὀργάνωση τῆς ἐκδήλωσης ἀνετέθη ἐπιτυχῶς στόν Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο Τήνου, Πρωτ. Γεώργιο Φανερό.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον

Ἐκλογή νέου Μητροπολίτου

Ἀδριανουπόλεως

Ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεξε στίς 3.10.2014 τόν Ἀρχιμανδρίτη Ἀμφιλόχιο Στεργίου ὡς νέο Μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως. Ὁ νέος Μητροπολίτης διορίσθηκε Διευθυντής τοῦ ἐν Ἀθήναις Γραφείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στή θέση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου.

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου

Ἡ ἐπίσκεψη

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου

«Ἡ Κύπρος δίνει διεθνῶς μάθημα ἀντοχῆς, μὴ συμβιβασμοῦ μέ εὐκολες λύσεις, καθαροῦ πατριωτισμοῦ καί καθαρῆς Ὁρθοδοξίας» ὑπογράμμισε στίς 22.10.2014 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος.

Ὁ κ. Δημήτριος χαρακτήρισε προσκόνημα τήν ἐπίσκεψή του στήν Κύπρο. Ἀφοῦ ἀνέφερε ὅτι θεωρεῖ «πολύ μεγάλη τιμή» τήν πρόσκληση πού τοῦ ἀπνύθουν τόσο ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Νίκος Ἀναστασιάδης, ὅσο καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καί ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὁ Ἀμερικῆς Δημήτριος σημείωσε πῶς «γιά μᾶς αὐτή ἡ ἐπίσκεψη εἶναι προσκόνημα».

Εἴμαστε προσκυνητές σέ χώρο ἱερό, σέ νησί ἱερό, στό ὁποῖο ἐπί αἰῶνες ἔχουμε συνεχῆ προσφορά πολιτισμοῦ, εἰρήνης καί ἔχει ὑποφέρει τελείως ἀδίκως ἔναντι τῆς προσφορᾶς του, ἔχει δεχθεῖ τά ἐντελῶς ἀντίθετα καί ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται αὐτές τίς δυσκολίες, τίς πιέσεις καί τήν κατοχή πού ἐξακολουθεῖ γιά ἕνα σημαντικό μέρος τῆς Κύπρου», δήλωσε ὁ κ. Δημήτριος στό ἀεροδρόμιο Λάρνακας.

Τόν Ἀρχιεπίσκοπο Δημήτριο ὑποδέχθηκαν στό ἀεροδρόμιο Λάρνακας ὁ Ὑπουργός Γεωργίας,

Φυσικῶν Πόρων καί Περιβάλλοντος Νίκος Κουγιάλης καί ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Χρυσόστομος.

Ὁ Ὑπουργός Γεωργίας καλωσόρισε ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου Ἀναστασιάδη καί τῆς κυβέρνησης τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς Δημήτριο καί ἐξῆρε τό ἔργο, τό ὁποῖο ἐπιτελεῖ.

Ὁ Μητροπολίτης Κιτίου Χρυσόστομος, καλωσορίζοντας στήν Κύπρο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς, τόν χαρακτήρισε ὡς «ἄγγελο εἰρήνης, ἕνα ἐπιστήθιο φίλο τῆς Κύπρου καί τῆς Ἐκκλησίας». Τήν ἴδια ἡμέρα ὁ κ. Δημήτριος πῆγε στήν Ἀρχιεπισκοπή, ὅπου συναντήθηκε ἐθιμοτυπικά μέ τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο.

Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου

Γεωργίας κ. Ἡλίας Β΄

Μετά ἀπό πρόσκληση τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου, πραγματοποίησε προσκυνηματική ἐπίσκεψη στήν Κύπρο, ἀπό τήν Παρασκευή 17 ἕως τήν Τετάρτη 22 Ὀκτωβρίου 2014, ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μετοχέτης καί Τιφλίδος, Μητροπολίτη Μπιτσβίνθας καί Σουκουμίου-Ἀμπχαζίας καί Καθολικός Πατριάρχης πάσης Γεωργίας κ. Ἡλίας.

Τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη τῆς Γεωργίας συνόδευαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Πότι καί Χόμπι κ. Γρηγόριος, Χόνι καί Σαμτρεδίας κ. Σάββας, Ἀψαλτσίνης καί Τάο-Κλαρτζέτης κ. Θεόδωρος, Μπατούμι καί Λαζικῆς κ. Δημήτριος, καί Ζουκδίδι καί Τσαῖσι κ. Γεράσιμος. Ἐπίσης, συνόδευσαν τόν Πατριάρχη κ. Ἡλία, κληρικοί καί λαϊκοί συνεργάτες, πολυμελής χορωδία τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίας, καθώς ἐπίσης ὁμάδα συνεργατῶν καί γεωργιανῶν προσκυνητῶν.

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος καί μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τό μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς, 17 Ὀκτωβρίου 2014, ὑποδέχθηκαν στό

ἀεροδρόμιο Λάρνακας, τόν Πατριάρχη Γεωργίας καί τή συνοδεία του.

Σέ δηλώσεις του πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καλωσόρισε τόν Πατριάρχη Γεωργίας, λέγοντας χαρακτηριστικά «σᾶς καλωσορίζουμε στό σπίτι σας καί στήν πατρίδα σας. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὅλες αὐτές τίς μέρες πού θά σᾶς ἔχουμε μαζί μας, ὅπου θά πορευθεῖτε, στήν Ἀρχιεπισκοπή, στίς Μητροπόλεις, στά Μοναστήρια καί στίς ἐνορίες, θά αἰσθανθεῖτε τό σεβασμό τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ μας πρὸς τό πρόσωπό σας καί πρὸς τήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Εὐχόμεστε σέ σᾶς καί στή συνοδεία σας καλή παραμονή στόν τόπο τόν δικό σας. Κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς σας στό νησί θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ἀνταλλάξουμε σκέψεις καί προβληματισμούς σέ

θέματα πού ἀφοροῦν στήν Ὁρθοδοξία, στόν Χριστιανισμό καί στίς διάφορες ἄλλες θρησκείες. Θά συσκεφθοῦμε γιά θέματα πού ἀφοροῦν στόν ἄνθρωπο στή σύγχρονη ἐποχή πού ζοῦμε».

Ἀκολούθως, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας εὐχαρίστησε τόν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τήν ἱεραρχία, τόν κλῆρο καί τόν λαό γιά τήν ὑποδοχή καί τή φιλοξενία τοῦ ἰδίου καί τῆς συνοδείας του. Ἐπιδοκίμασε τά λεχθέντα ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου. Ὁ Γεωργίας Ἡλίας χαρακτήρισε τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀρχαιοτάτη Ἀποστολική Ἐκκλησία. Ἀκολούθως, ἐπισήμανε ὁ Πατριάρχης Ἡλίας, ὅτι θεωρεῖ εὐλογία τήν εὐκαιρία αὐτή νά συζητήσουν καί ἀπό κοινοῦ νά βροῦν λύσεις στά σύγχρονα προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τήν παγκοσμιοποιημένη ἀνθρωπότητα.